

Giới thiệu Thiên Hạ Độ Nhất Sùng Phi

"Ta muốn leo lên vị trí cao nhất ở trong hậu cung này". Hạ Kha đã tự nói với chính mình ngay từ lúc vào cung.

"Tốt! Chúc mừng bạn đã mở ra " tham vọng trở thành sùng phi", tú nữ không có lòng cầu tiến không phải là sùng phi tốt. Kí chủ Hạ Kha đã thành công kích hoạt hệ thống sùng phi 001, trước đưa ra một phần quà ra mắt, có hay không lập tức mở ra? (là/không). "Nên nói đây rồi cuộc là chuyện quái quỷ gì xảy ra, đột nhiên lên tiếng thật là hù chết người".

Hệ thống : Kí chủ xin chú ý, kí chủ xin chú ý, phía trước 50m có hoàng đế đang đi đến, xin mời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Người ta thường nói : gần vua như gần cọp nhưng mà Mẫn Tú Các Hạ Kha vừa nhẹ lay động quạt tròn nói : " tằm thiếp thích nhất đó là giả heo để ăn thịt hổ".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tú nữ vào cung

“Tiểu chủ, đây là nơi ở sau này của người. Vào cung rồi mọi chuyện không còn giống so với lúc trước. Trong cung có cung quy, mong tiểu chủ ngài cẩn thận từ lời nói cho đến hành vi của mình. Không nghe, không nói những việc không liên quan đến mình, hành xử đúng bổn phận của mình mới là cách để tồn tại lâu dài ở trong cung”.

Vị thái giám trung niên đứng đối diện với một thân ảnh mặc váy màu hồng cánh sen, khoác bên ngoài áo mỏng màu hồng phấn thập phần diễm lệ nói ra.

“Đa tạ Giang công công đã chỉ giáo, công công ở phía trước nghỉ ngơi một lát để ta sai Lạc Cẩn bưng ly trà để mời công công”. Giọng nói thiếu nữ nghe như tiếng chim hoàng oanh uyển chuyển êm tai.

“Hạ tiểu chủ, nô tài còn phải trở về cung Cẩm Tú để hầu hạ Quý phi nương nương, không thể ở lại”. Giang công công vung cây phát trần nói.

“Quý phi nương nương quản lý trên dưới lục cung thật là vất vả, công công lại là người đắc lực nhất bên cạnh nương nương, tất nhiên sẽ vô cùng bận rộn. Vậy ta không dám giữ công công ở lại”. Nói xong xoay người hướng về cung nữ mặc cung trang màu xanh vẫn đứng sau lưng mình nói : “Lạc Cẩn”.

Lạc Cẩn khẽ gật đầu, vào trong phòng cầm lấy hà bao màu tím hương về phía trước, cung kính nói : “Công công đi đường khổ cực, đây là chút tâm ý của tiểu chủ nhà ta để cho công công uống trà”. Nói xong liền đem hà bao về phía trước. Giang công công cầm lấy hà bao, lúc này mới cười nói : “Tiểu chủ khách khí, vì chủ tử làm việc là bổn phận của nô tài. Tiểu chủ nếu có điều gì không hài lòng việc nói. Nếu như có việc gì không hiểu thì Lạc Cẩn có thể đến hỏi nô tài. Tiểu chủ, nô tài cìn cáo lui”. Nói xong Giang công công liền xoay người rời khỏi Mẫn Tú Các.

“Công công đi thông thả. Lạc Cẩn đưa tiễn Giang công công” Hạ Kha dặn dò.

“Vâng, tiểu chủ”. Lạc Cẩn cúi người : “Nô tì tiễn công công”

Nhìn thấy hai người bọn họ dần dần đi khuất khỏi tầm mắt, Hạ Kha khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người đối diện với các tiểu thái giám và cung nữ đang lẳng lặng đứng một bên nói : “Ta hơi mệt một chút, muốn đi ngủ một lúc, đợi Lạc Cẩn trở lại, các người trước hết hãy nghe theo sự sắp xếp của nàng, không cần phải làm phiền ta, biết không?”. Nói xong không để ý phản ứng của mọi người liền một mình đi vào trong.

Hạ Kha vào phòng, nhìn bốn phía xung quanh một lượt, không có phát hiện vật gì, cũng không để ý ngồi ở trên giường nói lên suy nghĩ trong lòng: “Hệ thống, mau nhìn xem trong phòng này có vật nào không tốt không?”.

“Được, kí chủ người thật thông minh, hiện tại bắt đầu quét xung quanh, kí chủ nên kiên nhẫn chờ đợi”. Bỗng nhớ tới đột nhiên bên tai vang lên một loạt âm thanh không hề báo trước, cho dù Hạ Kha đã đọc rất nhiều tiểu thuyết bát quái, kỳ lạ thì bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng một màn quỷ dị này.

Sự tình bắt đầu vào sáng sớm ngày đầu tiên mà nàng vào cung, Hạ Kha nhìn cung thành cao lớn, cung điện to lớn và nguy nga, Hạ Kha đã tự nói với mình: “Nếu ta đã vào đây, ta liền muốn leo lên vị trí cao nhất ở trong hậu cung này.”

“Chúc mừng bạn đã mở ra “ tham vọng trở thành sùng phi”, tú nữ không có lòng cầu tiến không phải là sùng phi tốt. Kí chủ Hạ Kha đã thành công kích hoạt hệ thống sùng phi 001, trước đưa ra một phần quà ra mắt, có hay không lập tức mở ra? (có / không).

Lúc vừa mới phát hiện ra hệ thống, Hạ Kha đã bị hù dọa cho gần chết, cho rằng đó là yêu quái xuất hiện. Tuy nhiên về sau, liền đem 001 hệ thống sùng phi tìm hiểu một cách bình tĩnh. Dù sao cũng không thể còn chuyện nào xấu hơn được nữa. Lúc chính mình rời nhà, Hạ Kha nhìn đệ đệ và muội muội còn nhỏ, kẻ nẫu thì cười nịnh nọt cùng với phụ thân chất phác. Nàng liền tự nói với chính mình : “Hạ Kha, người nhất định ở trong cung mở ra một con đường máu, bảo vệ đệ muội, cũng vì tiền đồ sau này của cả gia đình.” Cho nên cho dù là yêu quái, chỉ cần có thể giúp nàng thì như thế nào cũng không quan

trọng

“Kí chủ, quá trình quét hình kết thúc, không phát hiện ra đồ đạc trong phòng có vấn đề.” Tiếng nhắc nhở của Hệ thống vang lên kéo Hạ Kha trở về thực tế “Thật tốt, như vậy là không có chuyện gì.” Hạ Kha quyết tâm sau này ở trong cung nàng sẽ đem phần đầu cả đời của mình để đấu tranh. Tinh thần Hạ Kha bây giờ là cao hứng nhưng cũng là một chút sợ hãi. Nàng như vậy ngồi lẳng lặng trên giường phủ gấm không biết là đang nghĩ tới điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thị Uy

“Tiểu chủ. Người đói bụng rồi phải không. Có muốn dùng trước một chén canh hay không?. Lạc Cẩn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bưng một cái khay đi tới “Nô tì nghe tiểu cung nữ nói tiểu chủ thấy mệt trong người đã vào trong phòng nghỉ ngơi. Nhưng nô tì nhớ cả ngày nay tiểu chủ chưa ăn cái gì nên đã sai người đến ngự thiện phòng bưng một chén canh cùng với một đĩa bánh hoa quế. Tiểu chủ người nếm thử xem.” Nói xong liền đem khay đựng thức ăn để lên bàn.

Hạ Kha nghe nàng nói như vậy cũng cảm thấy đói, liền đi đến trước bàn ngồi xuống. Sau đó cầm muỗng ăn vài miếng rồi nói :“Lạc Cẩn, người vất vả rồi, đã để người phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

Lạc Cẩn vừa nghe Hạ Kha nói như vậy, vẻ mặt sợ hãi liền bỏ nhào quỳ gối xuống đất “Tiểu chủ bớt giận, Lạc Cẩn biết rõ tiểu chủ không tin nô tỳ. Tuy nhiên nô tỳ biết rõ một nô tì trung thành thì không hầu hai chủ. Nô tỳ tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì sau lưng tiểu chủ.”

Hạ Kha nghe những lời này trong lòng không khỏi đánh giá Lạc Cẩn cao hơn rất nhiều. Tục ngữ nói không sai không sợ kẻ thù khoẻ như voi mà sợ đồng đội ngu như heo. A hoàn Lạc Cẩn có thể coi là một người thông minh, có thể tin tưởng được. Hạ Kha trong lòng nghĩ như vậy liền cười, đỡ Lạc Cẩn đứng dậy nói:“Người là sống trong cung đã lâu, trong cung có rất nhiều quy tắc ta không hiểu. Cô có thể vì ta nói một chút chuyện trong cung được không?”

Lạc Cẩn vừa nghe những lời này liền hiểu là mình đã qua khảo nghiệm, đạt được sự tin tưởng của chủ tử, trên mặt hiện lên sự vui vẻ, nói :“Tiểu chủ, từ sau khi tiên hoàng hậu mắc bệnh mà qua đời, hoàng thượng không hề có ý muốn lập hậu. Những năm gần đây mọi chuyện trong cung đều do quý phi nương nương, Thục phi cùng Hiền phi ba người cùng nhau xử lý. Ngoài tứ phi thì còn có một vị An tần, tuy là ở tần vị nhưng thánh sủng nhiều năm không suy, khiến cả ba vị quý phi cũng có vài dằn kiếng dè. Gần đây Lệ tiếp dư đã quy thuận quý phi nương nương, cũng rất là sủng ái. Tuy nhiên...”

Lạc Cẩn nhìn bốn phía xung quanh một vòng, sau đó nói nhỏ vào tai của nàng :“Hoàng thượng con nối dòng đơn bạc, từ sau khi hoàng hậu nương vi rong huyết mà ra đi. Đến nay trong hậu cung chỉ có Đại công chúa do hoàng hậu sinh hạ, Huyền Mẫn công chúa do Thục phi nương nương sinh hạ. Bệ hạ mặc dù mới 21 tuổi, nhưng mà hậu cung không có hoàng hậu thì không được. Bởi vậy năm nay mới có thể tiến hành tuyển tú.

“Lạc Cẩn, cô có nói cho ta rõ hơn về tam phi cùng An tần, Lệ tiếp dư“.

“Vâng. Quý phi nương nương là đích nữ của tể tướng đương triều, là người có tính tình quyết đoán, khắc nghiệt, trong mắt không chịu được nửa điểm hạt cát. Tiểu chủ người ngàn vạn lần đừng xảy ra tranh chấp với quý phi nương nương. Thục phi nương nương là nữ nhi của phủ Đại học sĩ đương triều Tô Doãn. Tổ phụ của Thục phi nương nương trước đây từng giữ chức thái phó của hoàng thượng khi người còn là thái tử. Bởi vậy thục phi nương nương được hoàng thượng hết sức tôn kính. Về Hiền phi nương nương thì công chúa của Phủ Tang quốc. Hiền phi nương nương là một người hiền từ, chưa bao giờ đánh chửi nô tì, ngay cả bệ hạ cũng nói rằng nàng xứng đáng với hai chữ Hiền phi.” Lạc Cẩn đột nhiên hạ giọng xuống :“Tiểu chủ, nô tì nghe nói, An tần từng là cung nữ trong cung của quý phi nương nương, được bệ hạ nhìn trúng sau này mới chuyển ra Cẩm Tú cung. Bởi vậy mà quý phi nương nương mới chịu nhường đỡ Lệ tiếp dư.”

“Thì ra còn có chuyện như vậy.”Hạ Kha không khỏi tò mò. Lạc Cẩn vừa mới nói vị quý phi kia tình tình khắc nghiệt, nói trắng ra nghĩa là tình tình ngang ngược, kiêu ngạo sao. Không nghĩ tới trong cung lại có người dám làm ảnh hưởng đến mặt mũi của quý phi. Mà lại còn được thăng vị tần, quả nhiên mọi người trong cung này không ai là có thể xem thường được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 3: Quà ra mắt của Hệ thống

“Tiểu chủ, sắc trời cũng đã muộn, các cung nữ và tiểu thái giám bên trong Mẫn Tú các vẫn đang đợi tiểu chủ đi ra mắt. Huống chi ngày mai còn phải dậy sớm. Tuy hoàng hậu nương nương đã mất nhiều năm nhưng thình an vào buổi sớm là không thể thiếu được. Mặc dù Hiền phi nương nương đề nghị việc thình an buổi sán ba ngày tiến hành một lần nhưng mà hôm nay tiểu chủ vẫn nên đi nghỉ sớm. Lạc Cẩn nhẹ nhàng nói.

“Không để ý, thì ra đã cùng cô cô nói nói chuyện lâu như vậy. Bây giờ cũng đến lúc phải ra ngoài. Lạc Cẩn, cô cô ra ngoài gọi các cung nữ và thái giám đến phòng ngoài chờ ta. Ta cũng nên đưa ra một sô quy củ.” Hạ Kha liền đứng lên sửa sang lại lần vậy.

“Vâng. Nô tỳ xin cáo lui.”

Lúc Hạ Kha đi ra phòng ngoài, trông thấy ba tiểu thái giám cùng với bốn tiểu cung nữ đang nom nóp lo sợ đứng ở trước mặt Lạc Cẩn. Hạ Kha tiến đến ngồi vào chiếc ghế ở giữa phòng: “Các người tên gọi là gì?”

“Thưa tiểu chủ, nô tài Tiểu An Từ.” “Nô tài Tiểu Ân Từ.” “Nô tài Tiểu Đồng Từ.” Ba tiểu thái giám theo thứ tự lần lượt trả lời.

“Tiểu Ân Từ?” Hạ Kha khẽ cười một tiếng “Cái tên này thật có chút thú vị, người ngẩng đầu lên.”

“Vâng, thưa tiểu chủ. Tên của nô tài có thể làm chủ từ vừa ý, để người có thể cười một tiếng thì chính là may mắn của nô tài. Chủ tử không cần khách khí.” Tiểu thái giám ngẩng đầu lên. Mặt trắng không hề có râu, giọng nói không hề giống với bộ dáng của một người còn nhỏ mà ngược lại thanh âm có vài phần lạnh lạnh. Cũng may vì tuổi còn nhỏ, bộ dáng hết sức vui mừng mới không để cho người khác sinh ra cảm giác chán ghét.

“Thật là nhanh mồm nhanh miệng.” Hạ Kha nhìn tiểu thái giám bộ dáng không quá mười ba mười bốn tuổi, lại có phần lạnh lợi: “Ta thích sự lạnh lợi của người. Bắt đầu từ hôm nay người sẽ là thái giám đứng đầu ở đây. Hãy thu xếp để hai người còn lại làm việc thật tốt.”

Tiểu Ân Từ vừa nghe thấy thế, lập tức quỳ phịch xuống “Nô tài tạ ơn ân điển của chủ tử.”

“Tiểu chủ, bốn cung nữ này tên gọi lần lượt là Đào Nhi, Mật Nhi, Lộc Nhi và Hạnh Nhi, người xem thu xếp cho các nàng như thế nào?.”

Hạ Kha nhìn lần lượt qua các nàng, phát hiện cung nữ tên là Lộc Nhi có một đôi mắt hạnh rất sáng trông rất là đáng yêu. “Để Lộc Nhi làm đại nha hoàn, tuy nhiên tên Lộc Nhi này ta thấy không hay lắm liền đổi thành Tổ Tổ đi. Đào Nhi cùng Hạnh Nhi làm nhị đẳng nha hoàn. Mật Nhi thì ở bên ngoài làm cung nữ phụ trách việc quét dọn.”

“Nô tài/ nô tỳ tạ ơn ân điển của tiểu chủ.”

Từ lúc tiến cung, Hạ Kha vẫn liên tục bận rộn. Sau khi tắm rửa xong liền thấy mệt mỏi. Tuy nhiên bất chợt nghĩ đến một vấn đề. Hạ Kha đột nhiên tỉnh táo. Mở ra hệ thông tin theo dõi:

Họ tên : Hạ Kha

Mục tiêu tiến công : Hạ Hầu Ngôn

Tuổi: 15

Thứ nhất : nhan sắc khuynh thành, chim sa cá lặn,

Vòng eo : 18

Vòng ngực : 30 (nằm xuống biến thành vùng đất bằng phẳng)

Da trắng nõn nà : 45 (bình thường, miễn cưỡng chấp nhận)

Giọng nói : 23 (giống tiếng chiêng đồng :))))

Thứ hai: kỹ năng

Trâm hoa chữ nhỏ (thư) : 20%

Nhảy múa : 45%

Kỹ nghệ : chưa kích hoạt

Độ thân cận cùng mục tiêu hiện giờ : 0%

Điểm mị lực chưa phân phối : 22

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ : 0%

Hệ thống ban thưởng : quà ra mắt đại hồng bao có hay không mở ra có / không)

“Nên nói các ý ở bên trong dấu móc là tại sao?”

“Kí chủ người nên dừng cảm đối mặt với sự thật. Số liệu hệ thống đưa ra là không hề sai. Trong dấu móc là các đánh giá của bản hệ thống.” Hạ Kha thề

rằng nghe thấy sự cười nhạo của hệ thống trong lời nói.

“ Các điểm mị lực kia là để làm gì?” Hạ Kha không hiểu vẫn tiếp tục tra xét thông tin.

“ Điểm mị lực là do sự tán thưởng của người khác đối với người mà có. Điểm này có thể dùng để gia tăng các thuộc tính cơ bản của chính mình”.

“ Quả ra mắt đại hồng bao đâu?”

“ Đây là ban thưởng kí chủ đã kích hoạt thành công hệ thống mà đặc biệt gửi đến. Có hay không muốn mở ra?”

“ Có”

“ Ting. Chúc mừng kí chủ đã đạt được phần thưởng một viên 'hồi hồn đan' (Chỉ cần là tử vong chưa quá một ngày có thể cải tử hồi sinh). Một cây trăm bạch ngọc (Đeo lên tăng thêm 3 điểm mị lực). Một vòng phi thủy (có khả năng cảm giác khi nguy hiểm đến gần). Trời ạ, kí chủ người thực là may mắn quá đi.”

Hạ Kha nhìn hệ thống xuất ra cây trăm cùng với vòng ngọc từ bên trong ra ngoài. Lúc này mới thật sự tin tưởng rằng hệ thống là khác với sự việc bình thường. Mang theo hy vọng thấp thỏm về tương lai, Hạ Kha từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: An tài tử

“ Tiểu chủ nay người muốn mặc y phục màu gì? “. Tổ Tổ vừa sửa sang giường chiếu vừa hỏi.

“ Liền mặc bộ màu trắng điểm xuyên hoa gấm kia là được rồi.” Hạ Kha nhìn vào trong gương đồng “ Lạc Cẩn búi tóc cho ta một kiểu trụ mã kè, dùng cây trăm bạch ngọc ở bên trong hộp là được rồi.”

“ Tiểu chủ, vì sao người lại ăn mặc đơn giản như vậy. Hôm nay nô tỳ đi ngự thiện phòng, trên đường lúc về đã gặp qua An tài tử, người mới vừa hôm qua được hoàng thượng sủng hạnh. Cung nữ Bảo Nhi bên người An tài tử, ngài không biết được thái độ khi nói chuyện của nàng ta đâu. Tiểu chủ, người nên ăn mặc thật tốt để cho những người khác khi nhìn vào không coi thường người.” Tổ Tổ gượng gữ nói.

“ Tiểu chủ, người cũng đừng để ý những gì nha đầu Tổ Tổ nói.” Lạc Cẩn một bên cầm lấy lược từ từ chải đầu, vừa nói: “ Tiểu chủ chắc chưa biết, vị An tài tử này, ngày hôm qua sau khi đến nơi ở của mình, vội vàng thu xếp mọi việc liền một thân quần áo đỏ thẫm chạy đến ngự hoa viên. Thật không ngờ vận khí của nàng thật lớn, gặp được hoàng thượng cũng đang đi dạo ở ngự hoa viên. Tiểu chủ hãy đợi xem, sáng nay đi thỉnh an sẽ rất náo nhiệt. “ Nói xong đem gương đồng giơ lên “ Tiểu chủ nhìn xem có chỗ nào chưa hài lòng.”

“ Thế này là được rồi. Lạc Cẩn, người và Tiểu Án Tử cùng với ta đi Cẩm Tú Cung thỉnh an, Tổ Tổ ở lại trông coi mọi việc trong viện.” Hạ Kha đứng dậy nói.

“ Vâng, thưa tiểu chủ”.

“ Kí chủ, mục tiêu hôm nay có 80% khả năng sẽ xuất hiện, kí chủ nên chuẩn bị sẵn sàng. Xin đừng lười biếng.” Âm thanh của hệ thống vang lên một cách máy móc.

Trời ạ, chuyện quan trọng như vậy mà nàng lại quên. Hôm nay là buổi thỉnh an đầu tiên của các tú nữ sau khi vào cung. Khả năng hoàng đế đến để quan sát sẽ rất cao. Mở hệ thống ra, nàng suy nghĩ một chút Hạ Kha cảm thấy ở khoảng cách xa như vậy muốn hoàng thượng chú ý đến mình mà không để cho người khác hoài nghi thật sự là không cách nào làm được. Vậy nên cứ bắt đầu từ việc nhỏ nhất đi.

Tài liệu :

Họ tên : Hạ Kha

Mục tiêu tiến công : Hạ Hầu Ngôn

Tuổi: 15

Thứ nhất : nhan sắc khuynh thành, chim sa cá lặn,

Vòng eo : 18 +3

Vòng ngực : 30 (nằm xuống biến thành vùng đất bằng phẳng)

Da trắng nõn nà : 45 (bình thường, miễn cưỡng chấp nhận)

Giọng nói : 23 +7 (giống tiếng chiêng đồng :))))))

Thứ hai: kỹ năng

Trâm hoa chữ nhỏ (thư) : 20%

Nhảy múa : 45%

Kỹ nghệ : chưa kích hoạt

Độ thân cận cùng mục tiêu hiện giờ : 0%

Điểm mị lực chưa phân phối : 22 -10

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ : 0%

Có hay không sửa đổi? (có / không)

Hạ Kha sửa sang xong liền đi ra cửa, bỗng một mùi hương theo làn gió ập tới. An tài tử một thân trang phục màu đỏ thắm, trên đầu cắm hai cây trâm vàng từ từ đi qua trước mặt ba chủ tớ Hạ Kha.

“Trời ạ! ta không có hoa mắt đấy chứ?” Hạ Kha bị hù dọa, nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

“Tiểu chủ, người không có hoa mắt cũng không nằm mơ. Vị An tài tử này thật là không có đầu óc.” Tổ Tổ ngạc nhiên lắc đầu.

“An tài tử có phải đầu óc bị đụng đầu hay không. Vậy mà cũng dám mặc màu đỏ thắm. Quả nhiên là đến từ gia đình nhỏ.” Tổ Tổ về mặt khinh bỉ “Nô tỳ còn cho rằng nàng ta ngày đầu tiên vào cung dám đi ngự hoa viên ngẫu nhiên gặp được hoàng thượng là có rất nhiều can đảm. Hóa ra là do đầu óc nàng ta có vấn đề.”

Khó được sau khi Tổ Tổ nói xong không bị Lạc Cẩn khiển trách làm cho Tổ Tổ rất hưng phấn. Trong nháy mắt giống như một chú chim nhỏ liu liú ở trước mặt Hạ Kha khoe khoang những điều mình biết : “Tiểu chủ, nô tỳ nghe nói vị An tài tử này tên gọi là An Diệp Quân, nàng là từ biên cảnh vào. Ở nơi đó ai cũng biết hoang vu như thế nào. Bây giờ nhìn lại, quả nhiên là địa phương nhỏ, không có một chút kiến thức nào.”

“Tốt lắm Tổ Tổ”, Lạc Cẩn nghiêm chỉnh nói : “Tiểu chủ người thấy đấy ở trong hậu cung này không chỉ cần có khuôn mặt mà còn cần cả đầu óc. Nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài thì không thể giữ được ân sủng dài lâu. Tiểu chủ người ngàn vạn lần đừng giống như vị An tài tử”.

“Ta biết rồi, Lạc Cẩn người yên tâm đi. Người thử nói xem sáng hôm nay sẽ có bao nhiêu người đôi mắt bị chấn kinh.” Nói xong ba người một đoàn vừa đi vừa cười. Hạ Kha sờ lên cằm, trên tay cầm quạt tròn nhẹ nhàng phe phẩy, trong lòng không khỏi chờ đợi cảnh tượng thịnh an sáng nay.

Một bộ quần áo này của An tài tử không biết sẽ gây ra biết bao nhiêu kinh ngạc cho mọi người.

Vị An tài tử kia đi càng lúc càng xa, Hạ Kha nắm cán quạt cố gắng theo thật sát. Dù sao hai người tiến cùng một lúc, thân phận không quá khác biệt. Nếu như trình diện sau An tài tử sẽ khiến cho người khác không khỏi có ý nghĩ xấu. Ở trong hậu cung này, mỗi một bước đi đều phải suy nghĩ thật kỹ mới có thể đặt chân.

An Diệp Quân dáng người xinh đẹp không giống ai đó ngày hôm qua mới vừa bị hệ thống đại nhân đá kích. Hai đầu lông mày thiếu đi nét thanh thuần, nhưng lại nhiều hơn nét quyến rũ. Có lẽ do tối hôm qua là lần đầu cho nên dù nàng đi gấp, bước chân cũng không nhanh, khiến cho Hạ Kha đi phía sau này cũng thực thoải mái.

Giống như Hạ Kha lúc ra gặp An tài tử đã dự đoán, An Diệp Quân một thân trang phục đỏ rực quả nhiên làm cho người khác nhìn chăm chú vô cùng. Hạ Kha lúc qua ngự hoa viên liền trông thấy hai cũng nữ ngự ngác nhìn An tài tử, trong đó có một cung nữ suýt chút nữa đem đĩa trái cây trong tay đánh đổ. Có lẽ là sợ đến ngất người đi, Hạ Kha thầm nghĩ. Tuy nhiên chuyện này cùng nàng có quan hệ gì đâu.?

“Ồ, đây không phải là tài tử mới được hoàng thượng sủng ái An muội muội sao? Đến gần mới thấy quả nhiên là quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người. Một thân hồng y của muội muội so với hoa càng đẹp hơn khiến cho tỳ tỳ thật là hâm mộ. Tuy nhiên đến bây giờ ý chỉ thăng vị còn không có ban xuống. Không phải là muội muội hôm nay còn muốn ngẫu nhiên tại ngự hoa viên gặp hoàng thượng đấy chứ?

Vừa đi đến khúc quanh ở ngự hoa viên thì có ba bốn nữ tử đi tới. Trong đó nữ tử đi đầu khuôn mặt sáng như trăng, làn da mịn màng, một đôi mắt phượng như nước mùa xuân khiến lòng người nhộn nhạo. Trên đầu nàng cài cây trâm chi loan điêu cang tôn lên thân thái của nàng khiến cho người khác không thể nhìn thẳng.

“Muội muội sợ hãi”. An tài tử nhàn nhạt đáp lễ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Thỉnh an

“Muội muội sợ hãi” An tài tử nhàn nhạt đáp lễ.

“Tiểu chủ, đây là An tần nương nương.” Lạc Cảnh nói nhỏ bên cạnh Hạ Kha.

Hạ Kha bị An tài tử làm cho kinh ngạc đến mức không biết nói gì. Đây là phi tần có địa vị cao ở trong cung, huống chi nàng ta còn là sủng phi của hoàng đế, đến cả tam phi cũng phải nhường bộ đôi phần. An tài tử lấy đầu ra dững khi để trả lời tin như vậy. Người có thể lấy được hoàng thượng sủng ái làm sao có thể là người đơn giản.

“Muội muội tham kiến An tần nương nương.” Nghĩ như vậy, Hạ Kha cười nói, trên khuôn mặt biểu lộ ba phần hiếu kỳ, bảy phần sợ hãi.

Quả nhiên, An tần nhìn thấy Hạ Kha liền nói: “Đây là Hạ tài tử phải không, muội muội sinh ra thật ưa nhìn, giọng nói này tỷ ta nghe được xương cốt đều như mềm ra. Tuy nhiên, ở trong cung này bất cứ điều gì cũng có thể trở thành cơ hội để tranh thủ. Sau đó liếc An tài tử một cái: “Đúng không, An muội muội” nói xong liền nhanh chóng rời đi.

An Diệp Quân nghe những lời này, mặt liền biến sắc, hung hăng trừng mắt với Hạ Kha rồi cũng nhanh chóng bước đi.

“Tiểu chủ, người xem thái độ của An tài tử kia là như thế nào.” Tổ Tổ giận dữ nói. “Nhưng mà tiểu chủ, nô tỳ nghe An tần nói như vậy mới để ý giọng nói của tiểu chủ dường như còn dễ nghe hơn trước.”

“Tổ Tổ, ăn nói cẩn thận”. Lạc Cảnh quát lên.

“Người a, bớt tranh cãi một chút đi. “Hạ Kha lúc này trong lòng nhiều suy nghĩ. “Quả nhiên có thể từ một cung nữ trong cung Quý phi leo lên phi vị tần. Nếu như chỉ dựa vào khuôn mặt thì An tần đã không thể sống thoải mái trong cung như thế này. Chỉ một câu nói liền ám chỉ Hạ Kha nàng có ý mê hoặc, lại nhắc nhở An tài tử không an phận mà còn làm cho An tài tử kia đối với nàng có địch ý, thật sự là...”

“Tiểu chủ, người nói cái gì? Có phải là đi đường khiến người mệt mỏi.” Lạc Cảnh ân cần hỏi han.

“Không sao, chúng ta đi thôi.” Hạ Kha phát tay ý bảo mình không sao. “Nhưng hệ thống này đúng là thần kỳ, thực sự làm cho cổ họng nàng có sự thay đổi.” Hạ Kha trong lòng nghĩ thầm.

Lúc Hạ Kha đi đến trước Cẩm Tú cung, đã nhìn thấy có năm sáu tú nữ vừa mới tiến cung đang đứng tụ tập với nhau. Như vậy, Hạ Kha đi đến tính cũng không quá sớm hay quá muộn. Nhìn các nữ nhân trước mắt ai cũng xinh đẹp yêu kiều, Hạ Kha cảm thấy đôi mắt mình đúng là được mở rộng. An tài tử đứng ở một bên, không có ai muốn tiến đến nói chuyện với nàng, xem ra là bị cô lập rồi.

“Các vị tiểu chủ, mời vào trong.” Giang Phúc Hải từ bên trong Cẩm Tú cung đi ra, tay vung cây phát trần hô: “Quý phi nương nương, Thục phi nương nương, Hiền phi nương nương đến.”

“Tiểu chủ, người đi vào trong, bọn nô tỳ chờ ở bên ngoài.” Lạc Cảnh nhẹ giọng nói. Hạ Kha vỗ vỗ tay Lạc Cảnh cũng theo mọi người đi vào.

Đi vào đại điện của Cẩm Tú cung, Hạ Kha lặng lẽ quan sát bốn phía, phát hiện Cẩm Tú cung này quả nhiên tráng lệ, các loại đồ cổ trên bảo đều có thể thấy được, lại được bày một cách phô trương, qua đó có thể thấy được quyền thế to lớn của Quý phi ở trong cung.

“Tham kiến quý phi nương nương, Hiền phi nương nương cát tường, Thục phi nương nương cát tường.” Các tú nữ hướng tam phi phía trên điện hành lễ. Tuy nhiên thật lâu cũng không thấy ai lên tiếng. Hạ Kha cúi đầu thấp hơn. Sau chuyện ngày hôm qua việc An Diệp Quân tự ý làm liều thật sự đã chọc giận các vị nương nương. Đây chỉ là hành động ra oai phủ đầu. Hạ Kha nghĩ thầm. Buổi thỉnh an sáng sớm hôm nay quả thật thú vị.

Nhất thời trong phòng yên tĩnh, không một ai lên tiếng. Cho đến khi Hạ Kha cảm thấy hai chân run lên nhè nhẹ mới nghe được giọng nói bình thản: “Các vị muội muội đứng lên đi.” Đám người Hạ Kha lúc này mới dám ngẩng đầu đứng dậy.

Hạ Kha ngẩng đầu nhìn thấy người ngồi ở chính giữa vẻ mặt hồ hững. Trên người một thân cung trang, trên tóc gắn hai cây trâm kim phượng xuyên vân bộ dạng lười nhác ngồi ở trên ghế, hai mắt thỉnh thoảng quét qua phía dưới. Đây chính là Quý phi nương nương Tần Như, mặc dù nàng đã hai bốn hai năm nhưng nhìn qua bộ dạng giống như mười chín mà thôi. Quý phi ngồi hai bên theo thứ tự là Thục phi và Hiền phi, tiếp theo đó là An tần và Lệ tiếp dư.

“Từ lúc Hoàng hậu nương nương đi về cõi tiên, bản cung cùng với hai vị muội muội quản lý hậu cung. Vốn biết rằng các vị muội muội mới tới hậu cung, chưa hiểu được các quy tắc trong cung. Thế nhưng không ngờ rằng lại có người dám dõm ngổ để tung (tung tích hoàng thượng). Thật sự là quá to gan!”. Quý phi nương nương lạnh lùng quát: “Người biết thì nói là do người ngưỡng mộ bệ hạ, còn nếu không biết còn tưởng rằng người đến từ nơi không được gia giáo nên mới có thể không biết phép tắc như thế. An tài tử người nói thử xem.”

“Quý phi nương nương bớt giận”. An Diệp Quân lúc này mới hoảng hồn vội vàng quỳ xuống.

“Tỷ tỷ bớt giận, An tài tử vội vàng là do lòng ngưỡng mộ bề hạ, cũng có thể thông cảm được. Như tỷ tỷ niệm tình nàng phạm lỗi lần đầu liền phạt nàng sao chép nữ giới mười lần, cầm túc nửa tháng trong cung.” Chỉ thấy nữ tử ngồi bên tay phải nhẹ nhàng nói, trên người nàng mặc một váy dài màu xanh lam, khí chất dịu dàng. Toàn thân toát lên một vẻ dịu dàng như nước.

“Hiện phi muội muội đúng là tâm tính thiện lương. Nề mặt muội muội liền phạt nàng ta như vậy đi.” Quý phi có chút châm chọc nói.

Ngay lúc này, lại thấy người ngồi phía dưới tay phải Lệ tiếp dư nói :“ Hiện phi nương nương thiện tâm, tuy nhiên An tài tử coi thường cung quy không chỉ một lần. Hôm nay nàng ta lại dám mặc xiêm y màu đỏ thắm mà chỉ có Hoàng hậu nương nương mới có thể mặc. Đây là tội bất kính với tiên hậu“. Vừa nói nàng ta vừa nhìn chăm chăm vào An tài tử “ Tuy nhiên An tài tử này lại có cùng họ với An tỷ tỷ. Mà hơn nữa phong cách làm việc của hai người lại giống nhau. Không có lẽ nào hai người là người trong một nhà.” Nói xong liền cười vài tiếng giễu cợt.

“ Muội muội ăn nói cẩn thận, bản cung khi nào lại có thêm một người nhà mà bản cung cũng không biết.” An tần quay sang hỏi.

Hạ Kha đứng dưới cảm thấy đây chính là một màn kịch vui. Nhìn Lệ tiếp dư, không hổ danh là người được phong hào dung mạo kiêu diễm nhưng không chói mắt. Hiện phi nương nương toàn thân toát ra khí chất dịu dàng như nước, giống với lời đồn. Tuy nhiên chính là không biết là hiền thực hay là giả hiền lành. Thực phi bộ dáng xinh đẹp, không những thế còn mang khí chất của người đọc sách toát ra một phong vị khác. Cuối cùng nhìn An tài tử bộ dạng diễm đảm đáng yêu đúng là đã đánh giá nàng ta quá cao.

“Ting. Ký chủ xin chú ý, ký chủ xin chú ý. Phía trước năm mươi mốt có Hoàng đế xuất hiện, ký chủ xin hãy chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu. “Đột nhiên âm thanh thông báo của hệ thống vang lên

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hoàng thượng

Lời nói của hệ thống khiến cho thần kinh của Hạ Kha run lên, đã dò hỏi hệ thống không biết bao lần về diện mạo của Hoàng thượng, rốt cuộc là Hoàng thượng có bộ dạng như thế nào? Đang suy nghĩ như vậy, Hạ Kha nghe thấy An tần nói :“ Nói ra mới nhớ, sáng sớm nay muội muội đi qua ngự hoa viên còn trông thấy một vị đi cùng An tài tử, hình như là Hạ tài tử, giọng nói của nàng so với chim hoàng yến còn dễ nghe hơn.”

Hạ Kha đang định đứng dậy hành lễ, liền nghe thấy một giọng nói vang lên :“ Ái phi là đang nói đến người nào?”. Sau đó một thân ảnh nam nhân cao lớn, vóc chùng là 1m8 hoặc hơn đang từ từ tiến vào cung cất tiếng cười hỏi.

“Hoàng thượng vạn phúc kim an” Mọi người đồng thời hướng về phía cửa cung quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ“. Tuyên Cảnh Đế đi đến nâng tay đỡ Quý phi đứng dậy, giọng nói ấm áp vang lên “ Những ngày qua nàng đã vất vả nhiều”

Quý phi nghe thấy những lời này, hai má ửng đỏ : “ Có thể làm việc vì bề hạ thì đó là phúc khí của thần thiếp, làm sao có thể nói là vất vả được. Nô tỳ chỉ mong trong số các muội muội mới vào cung có ai đó vừa ý bề hạ để có thể hầu hạ người“.

“Ha ha ha, Trẫm từ bao giờ lại có phúc lớn như vậy!” Tuyên Cảnh Đế cười to nói.

“Hoàng thượng“. Quý phi vội vàng nói.

“Tốt lắm, trẫm vừa mới ở bên ngoài cửa cung nghe thấy An tần đang nói gì đó thì phải?” Tuyên Cảnh Đế vẻ mặt thú vị “ Như nào mà vẫn còn người quý.

“Bẩm Hoàng thượng, lúc này là An tần muội muội là khen các muội muội mới vào ai cũng xinh đẹp, giọng nói thì dễ nghe. Người đang quỳ đây là An muội muội An tài tử là do nàng làm trái với cung quy. Là Lệ tiếp dư trách phạt. “ Thực phi nhẹ nhàng đáp.

“Hoàng thượng“. An Diệp Quân tràn đầy hi vọng nhìn Tuyên Cảnh Đế.

Tuyên Cảnh Đế cũng không thèm nhìn An tài tử lấy một lần, nói :“ Nếu là vi phạm cung quy thì phải chịu phạt, để nàng ta ra ngoài diện chịu phạt. “ Nói xong phát phát tay, đại thái giám Lý Đức Toàn ở bên cạnh liền đi đến trước mặt An Diệp Quân nói :“ An tài tử, xin mời.”

An Diệp Quân vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn hoàng đế một cái, còn muốn nói điều gì lại bị Lý Đức Toàn dè bả vai xuống :“ An tài tử, kính xin người mau đứng dậy.” An Diệp Quân trong lòng trăm lần không muốn nhưng vẫn phải lui ra ngoài.

“Người có thể khiến An tần khen ngợi cũng không có nhiều. Hoàng thượng không bằng hãy nhìn nhìn Hạ tài tử một chút.” Lệ tiếp dư cười duyên nói :“ Hạ tài tử “.

“Nô tỳ Hạ Kha, tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn phúc. “ Hạ Kha nghe được những lời này, liền vội vàng quỳ xuống, âm thanh run lên nhẹ

nhẹ lại thanh thúy giống như tiếng chuông gió, nghe ra một chút nhu nhược ở trong đó. “Có thể được An tỷ tỷ khen ngợi là phúc khí của nô tỳ.” Nói xong trên khuôn mặt ngày thơ bộc lộ một chút bất an nhưng vẫn tươi cười, phảng phất như là không hiểu những chăm chọc trong lời nói.

Tuyên Cảnh Đế từ sau khi Hạ Kha nói chuyện cảm thấy âm thanh này giống như câu hồn, quấn quanh ở trong lòng, không khỏi đối với Hạ Kha có thêm phần hứng thú.”Ting. Mục tiêu của nhiệm vụ điểm hảo cảm +5, điểm mị lực +5. Xét thấy kí chủ lần đầu hoàn thành nhiệm vụ, mị lực có giá trị gấp bội (kí chủ cố gắng lên, tranh thủ để đến ngày cùng Hoàng thượng oxxx..) Lời nói của hệ thống làm cho Hạ Kha trong lòng vui mừng, trên mặt không khỏi biểu lộ vài phần.

Biểu hiện này của nàng trong lúc lơ đãng điều bị Tuyên Cảnh Đế thấy được, trong đôi mắt lại sâu hơn vài phần. Sau đó yên lặng đánh giá toàn thân Hạ Kha từ trên xuống dưới “Um, thân hình đúng là không tệ, nhất là vòng eo. Kết hợp với giọng nói này không biết khi ở trên giường sẽ quyến rũ đến mức nào.”

“Ting. Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +4, điểm mị lực +4 (Ký chủ, ngài đúng là vận may to lớn). Trước mắt đột nhiên hiện lên những thông báo này không khỏi khiến cho Hạ Kha có chút khó chịu. Tuy nhiên, nghĩ tới vừa mới gặp mặt liền đã có 9 điểm hảo cảm, Hạ Kha không khỏi có chút kích động. Nàng được Hoàng thượng để ý có thể đã đắc tội với quý phi nương nương. Nhưng mà nếu muốn trở thành sủng phi thì sớm hay muộn cũng sẽ đắc tội với đám người Quý phi. Nghĩ vậy, sắc mặt Hạ Kha lúc này mới khá hơn một chút.

Quý phi nhìn thấy Tuyên Cảnh Đế hứng thú đối với Hạ Kha ngày càng lớn, sắc mặt không khỏi tối xảm đi một chút, nhưng vẫn quay đầu cười hỏi :“Không biết bệ hạ tới Cẩm Tú cung là có chuyện gì?”

“Tất nhiên là nghĩ tới ái phi vất vả, đến để thăm nàng một chút.” Tuyên Cảnh Đế giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, quay đầu ánh mắt đưa tình đăm đăm nhìn Quý phi mà nói.

Thục phi, Hiền phi trông thấy cảnh này liền cùng với một đám người rồi rít cáo lui. Hạ Kha trong lòng biết hôm nay như thế là tốt lắm rồi, liền theo mọi người rời đi.

Vừa tới cửa cung liền gặp Lạc Cẩn cùng Tô Tô vội vàng tiến lên đón nàng :“Tiểu chủ không có sao chứ?”

“Ta không sao, không cần lo lắng. Chúng ta đi thôi.” Hạ Kha trông thấy hai nàng quan tâm mình như vậy, trong lòng không khỏi cảm động.

Mới vừa rời khỏi Cẩm Tú cung, đi đến một con đường nhỏ hai bên cây cối rậm rạp liền nghe :“Hạ tài tử dừng bước.”

Hạ Kha quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử thân mặc váy màu xanh chậm rãi đi về phía nàng. Mặc dù trên mặt bôi một tầng phấn thật dày nhưng cũng vẫn nhìn ra là một mỹ nhân.

“Tiểu chủ, vị này là Diệp Tu Dung. Lạc Cẩn nhẹ giọng nhắc nhở.

“Diệp tỷ tỷ, cát tường.” Hạ Kha xoay người hành lễ, nói.

“Chủ tử nói chuyện khi nào đến lượt nô tỳ các người xen vào. Tú Nhi vả miệng.” Diệp Tô Dung nói với tiểu cung nữ ở bên cạnh mình.

“Vâng, chủ tử.”

“Tỷ tỷ bình tĩnh, muội muội chính là mới vào cung, Lạc Cẩn lo lắng muội muội không biết lại chọc giận Diệp tỷ tỷ nên mới mở miệng nhắc nhở. Mong rằng Diệp tỷ tỷ rộng lòng tha cho Lạc Cẩn lần này.” Hạ Kha khẽ phúc thân (nhún người hành lễ mà mọi người xem trên phim đấy ạ). “Muội muội tại đây thay mặt Lạc Cẩn tạ lỗi với tỷ tỷ.”

Không biết Diệp Tu Dung nghĩ tới điều gì, đột nhiên giờ tay tát Hạ Kha một tát :“Giọng nói của Hạ tài tử quả thực êm tai, ngay cả ta nghe được trong tâm đều là không đành lòng.” Sau đó lạnh lùng nói :“Người là cái thứ gì! Lại dám cùng bản cung mở mồm cầu xin. Bây giờ người chưa thị tẩm liền dám xưng tỷ muội với ta. Quả nhiên chủ tử làm sao thì nô tài như vậy. Nếu Hạ tài tử muốn thay nô tài của mình chịu tội, liền ở chỗ này quỳ 2 canh giờ. Cố gắng học kỹ quy củ để biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.”

“Tú Nhi, người đến nói cho Hạ tài tử tú nữ chưa thị tẩm thì nên xưng hô như thế nào.”

“Vâng, chủ tử.” Tú Nhi vẻ mặt cười nhạo nhìn Hạ Kha nói :“Hạ tài tử, chiếu theo quy củ thì người là thất phẩm tài tử, hơn nữa chưa được thị tẩm nên từ nay về sau Hạ tài tử chịu ủy khuất một chút nên tự xưng là nô tỳ.”

“Những lời này Hạ tài tử nên nhớ kỹ?” Diệp Tu Dung lắc lắc quạt tròn hỏi :“Nhớ kỹ liền quỳ xuống đi. Tú Nhi chúng ta đi.”

“Muội muội... nô tỳ tạ ơn Diệp Tu Dung chỉ giáo.” Hạ Kha nhìn Diệp Tu Dung rồi đi liền chậm rãi quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Rung động

“Tiểu chủ, đều là nô tỳ không tốt. Nếu không phải do nô tỳ thì tiểu chủ người đã không đắc tội Diệp Tu Dung.” Lạc Cẩn vẻ mặt bất an nói. Nàng bây giờ mới hầu hạ tiểu chủ chưa lâu vậy mà đã liên lụy tiểu chủ, suy nghĩ này khiến cho khuôn mặt của nàng già đi mấy tuổi. “Tiểu chủ mau mau đứng lên, để nô tỳ thay người quỳ.” Vừa nói Lạc Cẩn vừa cúi cúi người để đỡ Hạ Kha.

“Tiểu chủ, Diệp Tu Dung đúng là khinh người quá đáng. Đây rõ ràng là cố tình làm khó tiểu chủ mà. “Tổ Tổ về mặt tức giận bất bình nói. “Tiểu chủ, người mau đứng lên đi. Thân thể người làm sao chịu được. Hãy để nô tỳ cùng Lạc Cẩn cô cô quỳ thay cho người”.

“Được rồi, Tổ Tổ, cô cô.” Hạ Kha vỗ nhẹ vào bàn tay của hai người. “Ta làm sao mà không biết Diệp Tu Dung là đang cố tình làm khó ta. Chỉ là bây giờ ta vừa mới vào cung, căn cơ còn chưa có. Sáng hôm nay ta lại lộ diện ở trước mặt Hoàng thượng, tất nhiên là sẽ có người muốn chèn ép ta một phen. Diệp Tu Dung này cũng chỉ là tay sai của người khác mà thôi, người ta bảo sao thì nàng ta làm vậy. Lạc Cẩn người đi về trước đi, chuyện sáng hôm nay chắc là đã truyền khắp nơi rồi. Bây giờ không biết có bao nhiêu người muốn đến Mãn Tú các để cười nhạo chúng ta. Người đưa than trong ngày tuyết rơi thì ít, mà những kẻ muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng thì nhiều. Ta lo lắng một mình Tiểu Ân Tử ứng phó không được. “

“Vâng, nô tỳ tuân lệnh.” Lạc Cẩn lấy tay lau nước mắt, quay đầu nói với Tổ Tổ :“Tổ Tổ, nha đầu người hầu hạ chủ tử cho tốt. Phải cẩn thận một chút không được để chủ tử bị cảm nắng. Tiểu chủ, nô tỳ xin cáo lui.”

“Cô cô, người yên tâm”Tổ Tổ hắng giọng nói :“Tiểu chủ để nô tỳ quạt gió cho người bớt nóng.”

Mặt trời dần dần lên cao, Hạ Kha chỉ cảm thấy đầu đau nhức liên ngả xuống,, nghe thấy Tổ Tổ vội vàng kêu gọi :“Tiểu chủ người cô lên. Hai canh giờ đã qua. Tiểu chủ người có thể đứng dậy rồi.”Nói xong liền cúi người xuống dùng sức đỡ Hạ Kha.

Hạ Kha được Tổ Tổ nâng đỡ mới miễn cưỡng đứng lên, vừa mới đứng lên phát hiện hai chân vô lực liền như muốn ngã xuống. May mắn Tổ Tổ nhanh tay nhanh mắt lập tức đỡ lấy Hạ Kha :“Tiểu chủ người chậm một chút. Không bằng để nô tỳ đỡ người đi đến ghế đá đằng trước kia ngồi nghỉ. “

Hạ Kha sắc mặt tái nhợt, cảm thấy khí lực để nói chuyện cũng không còn, liền nhẹ nhàng gật đầu. Chủ tử hai người tốn rất nhiều sức lực mới có thể chậm rãi đi tới trước ghế đá.

“Tổ Tổ, giúp ta xoa bóp chân.” Hạ Kha vô lực nói ra.

“Tiểu chủ người thấy như vậy được chưa?” Tổ Tổ nhẹ nhàng xoa bóp hai chân của Hạ Kha vừa hỏi. Thấy Hạ Kha không im lặng không nói gì, đôi mắt linh hoạt nhìn chủ tử của mình:“Tiểu chủ, hôm nay người đã nhìn thấy Hoàng thượng. Hoàng thượng có phải là rất vĩ đại không. “

“Hoàng thượng” Hạ Kha vừa nghe thấy hai từ này, tinh thần vui vẻ hơn rất nhiều. Không biết nàng nghĩ tới điều gì mà khuôn mặt đỏ bừng. Vì quý lâu dưới ánh mặt trời chói chang khuôn mặt Hạ Kha vốn trắng nõn cũng lấm tấm mồ hôi, lại bởi vì đỏ mặt khiến cho khuôn mặt mềm mại càng thêm xinh đẹp giống như hoa hồng nở rộ sau cơn mưa, làm cho người khác càng yêu mến. “Hoàng thượng là người vĩ đại nhất ở trong lòng ta.” Nói xong cảm giác cực kỳ xấu hổ khiến nàng cúi đầu xuống.

Tổ Tổ nhìn thấy Hạ Kha như vậy, vội vàng khuyên nhủ : “Tiểu chủ, người không thể đối với Hoàng thượng động tâm. Chuyện này tuyệt đối không được. Có câu trên đời này dễ vương là người vô tình. Hơn nữa trong hậu cung này đâu đâu cũng là nữ nhân. Tiểu chủ, người tuy rằng xinh đẹp nhưng làm sao có thể đoạt được ánh nhìn thường thức giữa một rừng hoa mỹ lệ.?

Hạ Kha nghe những lời này nụ cười trên mặt nhạt đi vài phần. Khuôn mặt vốn dĩ đang đỏ bừng vì ngượng ngùng cũng tái đi, khoe miệng lộ ra một nụ cười khổ :“Ta làm sao mà không biết, ở trong cung này có biết bao nhiêu giai nhân vì Hoàng thượng mà chờ đợi. Bản thân ta có gì đáng giá để Hoàng thượng lưu luyến. “Nàng nói xong khẽ cúi đầu nhưng chỉ một lát lại ngẩng đầu lên :“Nhưng mẹ ta trước khi qua đời đã nói, nữ nhân sống trên đời đều như nhau, tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu. Đây là điều mà nữ tử ở khắp thiên hạ đều phải tuân theo. Hoàng thượng người là thiên tử, là cửu ngũ chí tôn của thiên hạ nhưng trong lòng ta chàng chính là trượng phu. Từ khi tiến cung, ta luôn tâm niệm rằng từ nay về sau Hoàng thượng chính là trượng công mà ta là nữ nhân của chàng thì nên nghe lời để chàng vui vẻ cũng là lẽ thường tình.” Nói xong không biết nghĩ tới điều gì, hốc mắt nàng hơi đỏ lên :“Mặc dù.. mặc dù ta chỉ là bông hoa nhỏ giữa một vườn hoa rất khó để Hoàng thượng để ý tới. Nhưng nếu như có thể trong một lúc nào đó người lo lắng để ý đến ta, dù chỉ một chút thôi thì ta cũng hạnh phúc lắm rồi.”

“Tiểu chủ, người...”

“Được rồi, Tổ Tổ chúng ta đi về thôi, nếu như lâu quá không về Lạc Cẩn lại lo lắng.” Hạ Kha đột nhiên đứng dậy, giống như không muốn tiếp tục đề tài này. Vừa đi vừa nói mấy câu an ủi tiểu cung nữ đang lo lắng :“Người yên tâm đi, ta biết nên làm gì.” Chỉ là lời này nói ra không biết là an ủi Tổ Tổ hay là đang khuyên nhủ chính mình.

Đợi đến khi chủ tử hai người Hạ Kha dần dần đi xa đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh đâu nữa, ở bên cạnh ghế đá nơi hai người vừa mới nghỉ ngơi đột nhiên xuất hiện một bóng người :“Lý Đức Toàn, người nói ở trong cung này ai ai cũng nịnh nọt, lấy lòng trẫm để cầu lấy vinh hoa phú quý. Nhưng vẫn còn Hạ tì tử này một lòng vì trẫm. Ngày càng thấy nàng ấy thú vị. “Nói xong trên khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười giống như tìm thấy một điều thú vị nào đó. Nếu như Hạ Kha ở đây lúc này liền có thể nhận ra đây là hai người nàng đã nhìn thấy sáng nay ở Cẩm Tú cung là Tuyên Cảnh Đế cùng với đại thái giám Lý Đức Toàn.

“Vạn tuế gia, vậy có phải hay không tối nay để cho Hạ tì tử thị tẩm” Lý Đức Toàn hỏi.

“Không, đêm nay ở Dưỡng Tâm điện phê tấu chương.” Nói xong liền bước đi, nhìn qua có thể thấy tâm tình của hắn đang vô cùng tốt. Nàng sau này sẽ

sống ở trong cung, chẳng lẽ còn sợ không gặp được hay sao.

“Vạn tuế gia, người đời nô tài với.” Lý Đức Toàn nói xong, vung cây phất trần một cái liền vội vàng đuổi theo. Trông thấy Tuyên Cảnh Đế mặt rỗng rỗng vui vẻ. Trong nội tâm mặc dù đối với Hạ Kha khát vọng tình yêu của đế vương mà cảm thấy thương tiếc. Nhưng cũng nghĩ thầm sau này cũng nên qua lại với Hạ tài tử kia một chút. Dù sao Hoàng thượng cũng có chút quan tâm đến nàng. Nhưng mà Hoàng thượng nếu đã để ý Hạ tài tử vì sao không để cho nàng được thị tẩm. Quả nhiên là thánh tâm khó dò.

“Ting. Độ hảo cảm của mục tiêu +10, điểm mị lực +10. Độ hảo cảm hiện nay là 15. Hữu nghị đánh giá “Thật không ngờ có thể kí chủ có thể dễ dàng lấy được điểm hảo cảm của Hoàng đế kia, hệ thống vô cùng xem trọng kí chủ ngài hắc hắc”

Sau khi trở lại Mẫn Tú các, Hạ Kha lúc này đang ngâm mình trong thùng tắm nhìn thấy nhắc nhở ở trước mặt khiến cho nàng vô cùng vui vẻ, không ngừng đem cánh hoa trong bồn tung lên. Thật ra ngay khi Hoàng đế xuất hiện ở gần đó nàng đã được hệ thống nhắc nhở. Những lời nàng nói ra không phải là vô ích, người nên nghe cũng đã nghe được, hơn nữa hiệu quả mang lại cũng rất tốt mà. Ở trong cung này, điều quan trọng nhất không phải là sự lưu luyến và sủng ái của Hoàng thượng sao?

“Hạ Kha, người không thể ngã xuống ở nơi này. Trong nhà còn có đệ đệ và muội muội cần tới người”. Hạ Kha trong lòng tự nói với mình. “Từ khi bắt đầu tiến cung ta đã biết là sẽ phải đấu tranh. Ta sẽ dùng tất cả mọi thứ vì tương lai tốt đẹp của đệ đệ và muội muội.”

Vài ngày sau hôm Hạ Kha bị phạt, mặc dù những ngày qua lúc đi thỉnh an có ít người đối với nàng nói lời châm chọc. Nhưng ở trong cung này không thiếu nhất là các tin đồn mới. Mặc kệ những người đó cười nhạo nàng ra sao, Hạ Kha đều một thái độ không hề quan tâm, dần dần mọi người cũng không còn hào hứng. Sau đó, Hạ Kha cáo ốm, liền đóng cửa Mẫn Tú các, lúc này Mẫn Tú các lại yên tĩnh như xưa.

Chiều hôm đó, Hạ Kha cảm thấy ở trong phòng khó chịu, liền sai Tiểu Án Tử mang ghế dựa ra ngoài hóng gió. Cuộc sống nhàn nhã như vậy làm cho Hạ Kha giống như trở về những ngày mà mẫu thân nàng còn sống, đó đều là những tháng ngày vô lo vô nghĩ.

“Tiểu chủ, thật là tức chết nô tỳ.” Từ xa đã nghe thấy âm thanh ấm ã của Tổ Tổ. “Kính sương phòng đúng là chứa chấp một lũ cầu nô tài. Bọn họ thấy hơn nửa tháng đã qua mà tiểu chủ còn chưa được thị tẩm liền cất bút tiền tiêu vật hàng tháng của Mẫn Tú các chúng ta. Nô tỳ thấy thời tiết ngày càng nóng, tiểu chủ thân mình không thoải mái, nô tỳ muốn đi kính sương phòng lấy ít vụn băng để làm cho tiểu chủ một chén canh hạt sen ướp lạnh. Vậy mà tiểu thái giám lại nói 'Hạ tài tử của các người còn dám dùng băng. Ai ở trong cung cũng biết Hạ tài tử mấy ngày trước đắc tội với Quý phi nương nương, tiền đồ đã vô vọng, tiểu nha đầu người nên cúi xin Quý phi thoát khỏi khổ cực. Người nghĩ bây giờ còn có người nịnh nọt tiểu chủ của các người. Đúng là thật sự mắc cười’.”

Nói một hơi dài, Tổ Tổ không khỏi hụt hơi: “Đúng là cầu nô tài, nghe nói mấy ngày hôm nay Tiểu mỹ nhân đều được bệ hạ tuyên triệu, đúng là được sủng ái. Nô tỳ nhìn thấy đám nô tài lấy lòng cung nữ Tiểu Mai bên cạnh Tiểu mỹ nhân, nô tỳ cảm thấy thật chán ghét.”

Nhìn Tổ Tổ vẻ mặt tức giận và bộ dáng bất bình của Tổ Tổ, Hạ Kha không khỏi nhớ đến tiểu muội trong nhà. Nàng cũng giống như Tổ Tổ hiếu động, hoạt bát, Hạ Kha khẽ cười một cái.

“Tiểu chủ, chuyện như vậy mà người còn cười được sao.” Tổ Tổ vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không được: “Người không biết sao, mấy ngày nay mấy cung nữ thái giám ở ngoại đều đang lợi dụng mọi quan hệ và tiền bạc để có thể lấy lòng vị Tiểu mỹ nhân kia. Tiểu chủ người thiện tâm nên phải chịu thiệt thòi. Nếu là nô tỳ, nô tỳ sẽ đưa bọn đến tận hành tẩu để chịu phạt.”

Hạ Kha không khỏi buồn cười nhìn Tổ Tổ, ngón tay chỉ điểm vào giữa trán của Tổ Tổ: “Được rồi Tổ Tổ, người nói lâu như vậy không thấy mệt sao. Trong cung này, gặp cao giẫm thấp, nhân tình khó đoán không phải là điều bình thường sao? Người ta vẫn nói nước thì chảy xuống chỗ trũng, người tìm chỗ cao mà đi. Nếu những người kia cảm thấy ta không phải là một chủ nhân tốt thì họ có quyền lựa chọn những nơi khác.” Nói xong Hạ Kha thay đổi sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn: “Tuy nhiên các đồ dùng, thức ăn hằng ngày của ta thì trừ người, Tiểu Án Tử và Lạc Cẩn ai cũng không được phép chạm vào.”

Tổ Tổ nhìn bộ dạng nghiêm túc của chủ tử mình liền nói: “Tiểu chủ yên tâm, nô tỳ nhớ rõ.”

Ngay lúc này Lạc Cẩn tay bưng chén thuốc đi ra “Tiểu chủ, Tiểu Án Tử đem thuốc nấu xong rồi, nô tỳ cũng đã quạt cho bớt nóng. Bây giờ nhiệt độ vừa vặn người mau uống thuốc đi.”

Hạ Kha nghe vậy trong phút chốc liền nhăn mặt: “Thuốc này thật đắng, khó uống lắm. Lạc Cẩn ta bây giờ trong người rất tốt nên có thể không cần uống không.” Nói xong liền tỏ vẻ đáng thương kéo tay áo Lạc Cẩn.

“Tiểu chủ, người không nhớ ngày hôm đó người trở về thì sáng ngày hôm sau liền đột nhiên sốt cao khiến nô tỳ bị hù dọa không ít. Người bây giờ lớn như vậy rồi vẫn còn sợ uống thuốc, nói ra không sợ bề mặt hay sao.” Lạc Cẩn nhìn bộ dạng ủy khuất của tiểu chủ mình cảm thấy vừa bức vừa buồn cười.

“Được rồi, ta uống. Ta uống ngay đây.” Hạ Kha vẻ mặt hy sinh bưng chén thuốc lên uống một hơi hết sạch. “Lạc Cẩn, Lạc Cẩn lấy mứt hoa quả cho ta. Đắng quá đi mất.”

Trong sân chủ tớ ba người cười cười nói nói, ở phía bên ngoài chỉ thấy một tiểu thái giám cất giọng hỏi: “Chủ tử, người muốn đi vào không ạ.”

Bây giờ mới nhìn rõ thì bên cạnh tiểu thái giám là một nam tử trên người mặc quần áo làm từ gấm tứ xuyên màu đen, sống mũi cao ngất, trên khuôn mặt đường nét hài hòa. Điều chú ý nhất đó là một đôi mắt đào hoa, ẩn chứa sự thâm tình khiến cho gương mặt càng thêm phần tuấn mỹ. Toàn thân toát ra sự cao quý.

Chỉ thấy người đó dường như không vui quay đầu nhìn tiểu thái giám. Thời gian chậm chậm trôi, tiểu thái giám trên người đồ đầy mồ hôi vội vàng quỳ xuống, dập đầu nói :“ Hoàng thượng thứ tội, Hoàng thượng thứ tội.” Đến khi trên trán tiểu thái giám xuất hiện tơ máu mới nghe thấy tiếng nói :“ Đứng lên đi.” Người đứng ở ngoài viện lúc này dĩ nhiên là Tuyên Cảnh Đế cùng với Tiểu Lý Tử là đồ đệ của Lý Đức Toàn.

“Không cần .” Tuyên Cảnh Đế khẽ suy nghĩ một chút “ Hồi cung đi.”

“Vâng” Tiểu Lý Tử trong lòng than trời. Lúc đầu sư phụ nói hẳn phải để ý vị Hạ tài tử kia. Hẳn còn nghĩ rằng là sư phụ nhìn nhầm. Bây giờ trông thấy Hoàng thượng như vậy đúng là gừng càng già càng cay. Nhưng mà đúng là làm bạn với vua như chơi với hổ!

“Ting! Độ hảo cảm của mục tiêu +4, điểm mị lực +4. Hữu nghị đánh giá (Ký chủ người tiếp tục phấn đấu thì ngày xxoo không còn xa nữa a.” Đang ở trong sân trêu chọc Tổ Tổ, Hạ Kha lén lút nhìn một chút đã không còn thấy bóng người ở ngoài viện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thị tâm

Tuyên Cảnh Đế trở lại Dưỡng Tâm điện, trong đầu đều là hình ảnh buổi chiều hôm nay ở ngoài Mãn Tú các, hẳn giống như tiểu hài tử chưa hiểu sự đời lại đứng ở bên ngoài nhìn lên nàng. Bây giờ nhớ tới giọng nói của Hạ tài tử kia, diện mạo của nàng không phải xinh đẹp nhất nhưng thanh âm ấy có sức câu dẫn người hết sức. Không giống với vị mỹ nhân nhận được sủng ái gần đây nhất là Tiêu Sắc, tuy mị hoặc có thừa nhưng lại quá tầm thường. Cũng bởi vì mặt mũi của Thực phi mới sủng ái nàng ta. Thật không biết Hạ Kha này khi ở trên giường sẽ hấp dẫn đến mức nào, nhất là thanh âm câu dẫn hồn người của nàng.

Nghĩ tới đây, đôi mắt của Tuyên Cảnh Đế không khỏi tối sầm lại, không bằng đêm nay để cho nàng thị tâm? Nghĩ như vậy, Tuyên Cảnh Đế liền bước nhanh đi về hướng ngoài điện, hô : “ Lý Đức Toàn.”

“Ting. Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +3, điểm mị lực +3. Hữu nghị đánh giá (Đến tột cùng là lúc ta không chú ý người đã làm gì?) Nghe hệ thống lải nhải bên tai, Hạ Kha vui vẻ trêu đùa : “ Hệ thống, ta phát hiện gần đây người càng ngày càng không bình thường. Có phải ngươi mắc phải cái gì mà virus người đã nói không?”

“Ting. Cảnh cáo! Cảnh cáo! Thịnh kí chủ không được phi báng hệ thống!” Hạ Khanghe thấy những lời này trong lòng đồ không ít mồ hôi. Hệ thống này càng ngày càng nhiều suy nghĩ quái quỷ.

“ Tiểu chủ, người vì sao lại cứ ngăn người ra như vậy. Nghĩ nói một chút xem, vị Tiêu mỹ nhân kia cùng với tiểu chủ vào cung cùng một lúc, diện mạo nàng ta không phải quá nổi bật vì sao lại có thể câu dẫn Hoàng thượng ba ngày liên tiếp đều ở chỗ nàng ta. Trong vòng nửa tháng ngăn người từ một bát phẩm leo lên chính thất phẩm mỹ nhân. Vị An tài tử ngày đầu điên đi thỉnh an phạm vào tội lớn, phải quỳ lâu như vậy nhưng ngày hôm sau vẫn được Hoàng thượng cho thị tâm, cũng cho nàng ta thăng vị. Nô tỳ thật sự bị tức chết đi mất.” Tổ Tổ vừa pha trà vừa oán giận nói.

“Tổ Tổ!” Lạc Cẩn hung hăng trừng mắt nhìn Tổ Tổ quát một cái.

Tổ Tổ lúc này mới chú ý tới mình vừa nói gì, đột nhiên che miệng lo lắng nhìn về phía Hạ Kha, dè dặt nói : “Tiểu chủ, nô tỳ không phải là cố ý , tiểu chủ người đừng để trong lòng.” Sau đó cẩn thận quan sát sắc mặt Hạ Kha.

“Được rồi. Tổ Tổ ta biết là người cũng là muốn tốt cho ta. Nhưng mà những lời này ngàn vạn lần không được nói lung tung, người biết không?” Hạ Kha vỗ nhẹ vào đầu Tổ Tổ. Nàng nhìn thấy Tổ Tổ cùng Lạc Cẩn đều mang vẻ mặt lo lắng, Hạ Kha cũng biết các nàng là thật lòng lo lắng cho mình mà suy nghĩ. Dù sao nữ nhân trong cung này nếu không có sự sủng ái của Hoàng thượng thì cuộc sống trải qua sẽ vô cùng gian nan.

Bản thân nàng nếu không phải được hệ thống nói cho biết độ hảo cảm của Hoàng đế đến với mình càng tăng thì không biết chính mình sẽ lo lắng như thế nào. Hệ thống chính là lá bài tẩy quan trọng nhất của nàng, vì vậy nàng sẽ không nói cho những người khác biết. Bởi vậy Hạ Kha cũng không biết phải trấn an hai nàng như thế nào.

“Tiểu chủ! Tiểu chủ! Tin tức tốt! Tin tức tốt!” Lúc Hạ Kha đang suy nghĩ như thế nào để an ủi hai nàng kia thì Tiểu Ân Tử đột nhiên cao giọng hô, giọng nói thật phấn kích động.

“Tiểu Ân Tử, người ồn ào cái gì?” Tổ Tổ chống nạnh quát lên.

“Tiểu chủ. . .” Tiểu Ân Tử đang muốn mở miệng.

“Chúc mừng Hạ tài tử, chúc mừng Hạ tài tử!” Người còn chưa đi vào những đã nghe thấy giọng nói cao vút truyền đến, thì ra là đại thái giám Lý Đức Toàn, trên mặt đầy tươi cười dẫn theo một đám người tiến vào.

Tổ Tổ cùng Lạc Cẩn hai người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên vui vẻ ra mặt, muốn nói cái gì, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, hai người đưa mắt trông mong nhìn vào thánh chỉ trong tay Lý Đức Toàn

“Hạ tài tử, xin mời tiếp chử”. Lý Đức Toàn cười nói, gở thánh chỉ ở trong tay lên. Đám người Hạ Kha vội vàng quỳ xuống “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết . Tuyên gọi Mẫn Tú Các Hạ thị tẩm . . Khâm thủ.”

“Tần thiếp tạ chủ long ân.” Hạ Kha vội vàng hành lễ tiếp nhận thánh chỉ rồi chậm rãi đứng lên. “Đa tạ Lý công công.” Sau đó nàng tựa hồ ngẩn người nhưng chỉ là trong chớp lát, rồi mới lên tiếng : “Lạc Cẩn.”

“Vâng, tiểu chủ.” Lạc Cẩn vội vàng đáp lời, đứng dậy đi vào trong nhà cầm ra một hà bao màu xanh : “Lý công công, đây là một chút tâm ý của tiểu chủ nô tỳ, kính xin công công nhận cho.” Nói xong không quên đẩy hà bao về phía trước.

Lý Đức Toàn tiếp nhận túi tiền cười nói, “Lạc Cẩn cô cô không cần khách sáo”. Sau đó cúi đầu nói tiếp : “Hạ tài tử thời gian cực khổ coi như đã qua.Những ngày tốt đẹp của Hạ tài tử chắc chắn sẽ kéo dài.”

Lý Đức Toàn biết hà bao này là lệ cũ trong cung, hẳn tuy có ý muốn cùng Hạ Kha tạo quan hệ, nhưng hẳn vẫn là người ở bên cạnh hầu hạ hoàng thượng, cũng không thể làm quá mà hạ thấp thân phận. Cũng phải nói vị Hạ tài tử này thanh âm thật là êm tai, cũng khó trách hơn nửa tháng mà Hoàng thượng vẫn có thể nhớ tới nàng.

Hạ Kha lúc này mới phản ứng, giọng nói mang chút nghẹn ngào đáp lại : “Cảm tạ Lý công công. Lý công công không bằng ở lại uống chén trà rồi hãy đi.”

“Tạ ơn tiểu chủ quan tâm. Nô tài còn phải nhanh chóng quay về để hầu hạ Hoàng thượng. Nô tài xin cáo từ. Hạ tài tử nên chuẩn bị thật tốt.

Chờ đến khi Lý Đức Toàn rời khỏi, trên dưới Mẫn Tú các là một trận hoa hô : “Tiểu chủ, chúng ta phải mau chóng chuẩn bị. Người nên nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối phượng liền sẽ đón người đi đến điện để hầu hạ bệ hạ.” Lạc Cẩn về mặt kích động nói. Nói xong liền kéo Hạ Kha trở về phòng, muốn nàng nghỉ ngơi thật tốt, đồng thời học tập một chút cách thức hậu hạ Hoàng thượng như thế nào.

“Tiểu Ân Từ, tin tốt của ngươi có phải là tin này không ? Tổ Tổ đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên chính là tin này rồi, bây giờ có tin nào có thể tốt hơn so với tin này.” Tiểu Ân Từ hỏi ngược lại.

“Đúng là như vậy” Tổ Tổ chấp nhận.” Nhưng mà vì sao ngươi lại biết được tin này?”

“Để ta nói cho ngươi biết! Ta Tiểu Ân Từ là đồng hương với Tiểu Lý tử, đồ đệ của Lý Đức Toàn công công. Vì vậy chuyện này làm sao mà ta không biết được.”

Hạ Kha đi theo Lạc Cẩn vào trong phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe được những lời này của Tổ Tổ và Tiểu Ân Từ. Chỉ vì một đạo thành chỉ đã khiến cho cả một Mẫn Tú các trở nên vui vẻ, một lần nữa nàng cảm nhận được ở trong hậu cung này thì sủng ái của Hoàng thượng quan trọng đến mức nào.

“Lý Đức Toàn, lúc ngươi đi tuyên chỉ thì Hạ tài tử có biểu hiện như thế nào ?.”TuyênCảnh Đế nhìn thấy Lý Đức Toàn trở lại, buông tấu chương trên tay xuống hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, Hạ tài tử giống như là không thể tin được, lúc tiếp thánh chỉ bộ dạng cũng là ngơ ngác.” Lý Đức Toàn suy nghĩ một chút cười vừa cười vừa trả lời.

Tuyên Cảnh Đế không khó tưởng tượng trên khuôn mặt xinh đẹp đó biểu lộ vẻ mặt không thể tin được, ngây ngốc đứng im một chỗ. Giống như trước kia hắn nuôi dưỡng một con mèo có màu lông trắng như tuyết, ngày thường bộ dáng nghịch ngợm, nhưng khi đem đồ chơi nó yêu thích giấu đi, tìm khắp nơi không thấy thường bày ra bộ dạng ngu si đần độn nhìn hần, khiến cho hắn thực sự vui vẻ mà trả lại đồ chơi cho nó. Nghĩ như vậy, Tuyên Cảnh Đế liền cười một tiếng dài.

Lý Đức Toàn trông thấy cảnh này, trong lòng không khỏi đánh giá Hạ Kha nâng lên vài phần. Xem ra những ngày tháng tốt lành của Hạ tài tử sắp đến rồi.

Lúc này Hạ Kha đang ngồi ở bên trong phượng liễn, trông thấy hệ thống lại một lần nữa nhắc nhở độ hảo cảm tăng lên 3,đúng là không phụ công nàng chiều nay ra sức diễn. Mở “Tra xét tài liệu” nàng cũng nên chuẩn bị một lần nữa.

Họ tên : Hạ Kha

Mục tiêu tiến công : Hạ Hầu Ngôn

Tuổi: 15

Thứ nhất : nhan sắc khuynh thành, chim sa cá lặn,

Vòng eo : 21 (miễn cưỡng chấp nhận)

Vòng ngực : 30 (nằm xuống biến thành vùng đất bằng phẳng)

Da trắng nõn nà : 45 (bình thường, miễn cưỡng chấp nhận)

Giọng nói : 30 (bình thường, miễn cưỡng chấp nhận)

Thứ hai: kỹ năng

Trâm hoa chữ nhỏ (thư) : 20%

Nhảy múa : 45%

Kỹ nghệ : chưa kích hoạt

Độ thân cận cùng mục tiêu hiện giờ : 20

Điểm mị lực chưa phân phối : 30

Tỷ lệ hoàn thành nhiệm vụ : 20%

Hạ Kha cảm thấy nếu Hoàng thượng đã thích giọng nói của mình thì liền tăng điểm ở mục này đi, còn thân thể mềm dẻo, nghĩ đến hôm nay trước khi đi Lạc Cảnh cho nàng xem xuân cung đồ, trên mặt liền ửng đỏ một mảng. Đặc biệt hệ thống kia còn xung cấp cho nàng những tư liệu vô cùng sinh động.

Từ mấy ngày trước, vào buổi tối hệ thống liền không ngừng cho nàng xem các thể loại xuân cung đồ. Những động tác biểu hiện trong đó thật là mắc cỡ chết người. Những xuân cung đồ mà hệ thống cung cấp so với Lạc Cảnh đưa nàng xem thì sinh động hơn nhiều. Mặc dù lần nào xem nàng cũng là đỏ mặt tới tận mang tai. Bởi vậy lần này, Hạ Kha quyết định xuất hết gốc vốn của nàng, nhất định phải làm cho Hoàng thượng đối với nàng hài lòng.

“ Tư liệu cơ bản ”

Vòng eo : 25 (mềm dẻo không tẻ)

Vòng ngực : 35 (hơi có nhấp nhô)

Da trắng nõn nà : 50 (mềm mại giống như mảnh gấm)

Giọng nói : 35 (âm thanh tự nhiên mới thành lập)

Điểm mị lực chưa phân phối : 0

Có hay không tiến hành thay đổi? (có / không)

“ Có “

“Thỉnh Hạ tài tử đi giá đến Cam lộ tắm rửa.” Vừa mới đóng tư liệu cơ bản vào liền nghe thấy tiểu thái giám ở ngoài xe nhẹ giọng nhắc nhở

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thị tắm (2)

Cả người nàng ngâm mình trong nước, nhiệt độ rất vừa phải. Sau lưng hai cung nữ đang thay nàng lau người. Lúc tắm rửa nàng không quen có người ở bên cạnh, nhưng Hạ Kha biết rõ đây là quy củ. Nàng bây giờ còn chưa có đủ tư cách để phản kháng, hơn nữa hai cung nữ giúp nàng tắm rửa lực đạo xoa bóp rất vừa phải làm cho nàng từ từ buông lỏng.

“ Kí chủ, cố gắng lên! ~ ($\geq \nabla \leq$) ~ phải làm cho vị Hoàng đế kia hài lòng, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ.” Hệ thống càng ngày càng nhiều chuyện lên tiếng.

“ Hệ thống, người giúp ta nhiều như vậy, đến cùng thì mục đích của người là gì? Hạ Kha rốt cuộc đem vấn đề nàng suy nghĩ đã lâu trong lòng ra hỏi. Kỳ lạ là lần này Hệ thống lại không có phát ra âm thanh. Hạ Kha nghĩ thầm trong thiên hạ này làm sao có bữa ăn nào là miễn phí. Nhưng như thế nàng cũng là rất may mắn, sau này dù có trả giá như thế nào nàng tuyệt đối sẽ không hối hận.

“ Ting! Âm thanh quen thuộc vang lên khiến cho Hạ Kha từ trong trầm tư lấy lại tinh thần. “ Kí chủ, hệ thống được tạo ra là do sự kích hoạt của không gian. Hoàn thành nguyện vọng của kí chủ là do hệ thống cảm nhận được tâm nguyện mãnh liệt của kí chủ nên đã được kích hoạt, cho nên mới là hệ thống sùng phi. Hệ thống ta cũng không nghĩ mình muốn cái gì. Lúc được kích hoạt thì vấn đề này không có được đưa vào.

Nghe được lời giải thích của hệ thống, bàn tay nắm chặt của Hạ Kha ở trong nước từ từ buông lỏng. Có lẽ bản thân nàng trong lòng đã cực kỳ tín nhiệm

hệ thống. Hạ Kha nghĩ đến hệ thống dù sao cũng sẽ không đối với nàng nói dối, vĩnh viễn sẽ ở đứng bên cạnh nàng. Bởi vậy nàng mới để ý hệ thống đến vậy.

“Hệ thống, người có thể thu thập năng lượng hay dùng cách gì để dùng một hình hài nào đó ra đây cùng ta sinh sống hay không.” Có lẽ đến lúc đó nàng mới có thể hoàn toàn yên tâm.

“Ting. Bởi vì kí chủ lần đầu thị tẩm, có khả năng sẽ dẫn đến những thay đổi vô cùng to lớn, đã đạt được thành tựu đầu tiên nên nhận được phần thưởng là một thẻ (Chú thích: Thẻ này sử dụng sẽ giúp kí chủ phân tích để thấy rõ được rắc rối mà người mắc phải, để kí chủ có thể xoay chuyển tình thế. Hệ thống ta thật cao hứng, kí chủ người có suy nghĩ cho hệ thống ta.)”

Nhìn dòng chữ nhảy ra trước mặt, Hạ Kha không khỏi nở nụ cười, đây coi như là vô tâm trông liễu, liễu lại xanh đi. Các cung nữ đứng sau lưng nàng nhìn thấy nụ cười này đều xấu hổ đỏ mặt.

Sau khi tắm rửa xong, mặc vào váy áo đã chuẩn bị từ trước. Lốp vải mỏng bay phất phơ theo từng bước chân nàng đi, căn bản không đủ để che kín cả người, lộ ra không ít cảnh xuân mê hoặc lòng người. Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, khuôn mặt Hạ Kha không khỏi đỏ lên.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng như đánh vào lòng người đang chờ đợi. Ở trong tấm điện Tuyên Cảnh Đế Hạ Hầu Ngôn ngồi uống trà, nhướn mày nhìn nữ tử đang đi đến gần. Đang người thút tha, dưới ánh nến càng lộ vẻ mê hoặc. Hắn cảm thấy nàng giống như tiên nữ hạ phàm sa ngã thành yêu quái cho nên mới có thể hấp dẫn hắn đến như vậy.

“Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng!” Giai nhân dịu dàng quỳ xuống.

Hắn mỉm cười khom lưng đỡ Hạ Kha đứng dậy, sau đó mạnh mẽ ôm lấy nàng đem đến trên giường. Sau đó ngón tay thon dài với các khớp xương rõ ràng ở trên khuôn mặt ửng đỏ của nàng dịu dàng vuốt ve, giống như đối với bảo vật trân quý yêu thích nhất không ngừng vuốt ve, sau đó di chuyển xuống hằm dưới, rồi một đường đi tiếp xuống phía dưới. Cuối cùng đầu ngón tay dừng ở hai nụ hoa trước ngực mà triều trọc nàng “Ái tằm thật sự là thiên tư quốc sắc”

Ngữ điệu của hắn cực kỳ dịu dàng, Hạ Kha lúc trước được hệ thống cho xem những hình ảnh còn mạnh bạo hơn nhưng cũng không nhìn được vì những hành động của Tuyên Cảnh Đế mà đỏ mặt.

Tuyên Cảnh Đế lúc này vì những cảm xúc nơi đầu ngón tay mình mà cảm thấy hơi kinh ngạc, làn da bóng loáng, êm dịu cực kỳ làm cho hắn không nhìn được mà buông thả bàn tay để tình té thường thức. Có lẽ là gió đêm mang theo một chút cảm giác mát mẻ, da thịt của nàng không giống với bình thường, ngược lại chạm vào mang đến cảm giác băng cơ ngọc cốt (da như băng, xương như ngọc). Nếu không nhờ đai lưng kia thì có lẽ sa y trên người nàng sẽ tuột xuống.

Hạ Kha bị ánh mắt giống như xuyên thấu của Tuyên Cảnh Đế dù dọa, nhìn không được nâng đôi mắt lấp lánh nước mắt nhìn Tuyên Cảnh Đế một cái. Tuy nhiên bởi vì đôi mắt lấp lánh nước mà Hạ Kha cho rằng mình vừa trúng mắt một cái thì đối với Tuyên Cảnh Đế lại giống như con mèo nhỏ chưa thỏa mãn dục vọng. Nghĩ như vậy, ánh mắt hắn không khỏi tối sầm lại, cúi đầu xuống sát vào tai Hạ Kha nói: “Nàng đã học từ ma ma cách như thế nào để hầu hạ tằm chưa?”

Hạ Kha nghe thấy những lời này, toàn thân gần như ửng hồng, giống như con tôm luộc, chờ khách tới là có thể bắt đầu ăn. Nàng tự nhiên không nghĩ tới đường đường là vua một nước lại sẽ nói ra những lời như vậy. Bộ dáng giống như tiểu tức phụ (con gái mới lấy chồng, ở đây là chị e then đây ạ) nhìn thoáng qua Tuyên Cảnh Đế rồi lập tức quay đầu thấp giọng đáp: “Học, học qua rồi ạ”. Tự nhiên ý thức được mình vừa nói gì, cả người đều muốn giấu trong chăn.

Nhìn thấy phản ứng này của Hạ Kha, Tuyên Cảnh Đế không khỏi cười lấy một tiếng, nói: “Trẫm hôn nay mệt mỏi, không muốn động, Ái tằm liền hầu hạ tằm đi.” Nói xong bộ dạng như là thập phần mệt mỏi, xiêm y cũng không cởi nằm một cách tùy tiện trên giường.

Hạ Kha thật sự không nghĩ đến Tuyên Cảnh Đế sẽ yêu cầu như vậy không khỏi có vài phần sững sờ. Nàng đã xem rất nhiều xuân cung đồ kia, nhưng dù sao đó cũng chỉ là lý thuyết, còn đối với việc thực hành thì Hạ Kha hoàn toàn là không biết gì. Trong lúc nhất thời có cảm giác không biết làm thế nào.

Nhìn Hạ Kha một lúc lâu vẫn không thấy nàng có phản ứng gì, Tuyên Cảnh Đế không khỏi có chút mất hứng, đang muốn nói gì đó thì thấy Hạ Kha khẽ ngẩng đầu, từ từ leo đến phía dưới bụng của Tuyên Cảnh Đế, hắn cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn, nhìn vóc người uyển chuyển sau lớp sa y Tuyên Cảnh Đế cảm giác mình có chút say vì chén rượu vừa rồi, nếu không vì sao hiện tại hắn cảm thấy mình miệng đắng lưỡi khô?

Hạ Kha cảm nhận được vật kia ngày càng nóng lên, không khỏi nuốt nước bọt sợ hãi, sau đó chậm rãi cách quần lót há miệng ha, từ từ ngậm vào trong miệng (cũng quá trực tiếp đi). Cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại, nhìn nữ tử phía dưới đang cố gắng tiếp thu toàn bộ. Cảm giác mới mẻ chưa từng có làm cho đôi mắt Tuyên Cảnh Đế tối sầm lại, dục niệm càng trở nên rõ ràng.

Chỉ là khổ cho Hạ Kha, vì duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ kia mà nàng thấy người mình mỏi nhừ, cảm giác không còn là cơ thể của mình nữa. Nàng không khỏi hối hận vì cái gì mà lần đầu tiên đã chọn tư thế này.

Đang ở lúc Hạ Kha ảo não, Tuyên Cảnh Đế đột nhiên giật xuống quần áo trên người nàng, đem Hạ Kha đẩy xuống giường. Dưới ánh nến, tiếng thét kinh hãi của nữ tử vang lên, Hạ Kha cảm thấy một trận đau đớn dưới thân, thật sự là đau đến mức nước mắt lưng tròng, chỉ biết dùng sức ôm chặt lấy người đầu sỏ gây nên, bộ dáng đáng thương: “Hoàng thượng, thần thiếp đau..”

Tuyên Cảnh Đế thương tiếc Hạ Kha lần đầu thị tẩm, suy nghĩ muốn nhẹ nhàng một chút nhưng lại nghe thấy thanh âm hờn dỗi nhẹ nhàng quyến rũ của người kia, cảm thấy chính mình không thể nhẫn nại được nữa, liền vội vàng đẩy mạnh tiết tấu.

Vào lúc hai người đang triền miên ngọt ngào, ngoài điện đột nhiên truyền đến giọng nói của Lý Đức Toàn : “ Hoàng thượng, cung nữ Nguyệt Mai nên cạnh Tiêu mỹ nhân đến bẩm báo Tiêu mỹ nhân bị trúng gió, và kính mong bệ hạ có thể đến thăm.”

“ Hoàng thượng...” Hạ Kha mở to hai mắt nhìn Tuyên Cảnh Đế, giống như có ngàn lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ yên lặng nhìn hẩn.

Tuyên Cảnh Đế vốn bởi vì bị hạ nhân quấy rầy mà không vui, lại nhìn thấy Hạ Kha lúc này bộ dạng giống như con mèo nhỏ bị người ta khi dễ quay trở về tìm chủ nhân tố cáo khiến hẩn cảm thấy tim mình như bị vật gì đó lướt qua, liền hướng ra phía ngoài điện quát to : “ Bảo nàng ta lui ! Có bệnh thì tìm thái y ! Trẫm không phải là đan dược, đi đến có thể thể khôi sao?”

Xoay người lại cẩn thận an ủi con mèo nhỏ đang hờn dỗi, sau đó mơ mơ hồ hồ nghe thấy âm thanh mị hoặc “ Hoàng thượng, không cần a ...” Hai người lại chìm vào sự triền miên ngọt ngào như là chưa hề bị làm phiền.

Ngoài điện, Lý công công nghe thấy hoàng thượng giận dữ liền hối hận không thôi, trong nội tâm đối với Hạ tài tử càng coi trọng hơn trước. Bất quá đối với hành động vừa rồi của mình là cực kỳ hối hận, nghĩ như vậy liền quay đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nguyệt Mai nói : “ Nguyệt Mai cô nương cung đã nghe Hoàng thượng nói rồi, xin mời về đi.”

Nói xong liền không để ý tới Nguyệt Mai nữa, nghĩ thầm vị Tiêu mỹ nhân kia đúng là không nhận thức được vị trí của mình. Hoàng thượng chính là vì mặt mũi của Thục phi nương nương mà sủng ái nàng ta liền cho rằng mình có thể trước mặt Hoàng thượng mà khoa chân múa tay. Nguyệt Mai này cũng vậy, đúng lúc Hoàng thượng đang vui vẻ khiến cho mình phải hướng Hoàng thượng thông báo. Nếu không phải vì Thục phi nương nương thì làm việc gì Lý Đức Toàn phải để ý nàng ta.

Trong điện, Tuyên Cảnh Đế cảm thấy chính mình giống như khi mười sáu mười bảy tuổi, như thế nào cũng không thấy đủ đối với người đang ở dưới thân. Nhìn nàng vì chính mình ở trên giường chịu kích tình, bộ dáng giống như một đứa trẻ nhỏ mít ướt, không khỏi cười khế. Tiếng cười trầm thấp mang theo vài phần ái muội : “ Ái tẫn, nàng thật đẹp quá, trẫm quả thực rất vui mừng.”

Hạ Kha trên mặt tất cả đều dính nước, không biết là mồ hôi hay là nước mắt. Nghe được những lời này liền đỏ mặt, mở to đôi mắt hạnh mệnh mong nhìn hẩn, thành thật trả lời : “ Chỉ cần Hoàng thượng thích là thiếp thân vui rồi.” Trong nội tâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra chính mình cố gắng hòa theo mới có thể không lãng phí công sức nàng bỏ ra để học tập.

Tuyên Cảnh Đế nhớ tới khi đó mình ngẫu nhiên nghe được nữ nhân này ở trước mặt cung nữ của mình bày tỏ tình cảm của đối với hẩn, trong lòng càng cảm thấy thương tiếc liền hôn khẽ lên đôi môi đang mở ra của nàng, hành động này khiến cho cả hai người đều kinh hãi. Tuyên Cảnh Đế trước đây mặc dù để các nàng thị tẩm nhưng lại không bao giờ hôn những cô gái kia (màn dạo đầu ý a, thôm thân thể đó các chế) chứ đừng nói đến hôn môi. Cảm nhận được xúc cảm mềm mại hẩn cảm thấy như vậy cũng không tệ lắm.

“ Hoàng thượng...” Hạ Kha bộ dạng giống như con thỏ nhỏ bị chấn kinh, nhìn chằm chằm Tuyên Cảnh Đế.

“ Tốt lắm, ngủ đi, tối nay trẫm sẽ không muốn nàng nữa.” Nói xong hẩn dường như phát hiện ra mình trước nay cũng chưa bao giờ an ủi người khác như vậy. Đối với Hạ Kha hẩn giống như có rất nhiều việc lần đầu tiên. Nhưng mà cảm giác này không tệ, hẩn nghĩ trong lòng như vậy. Nhìn nữ nhân bộ dạng ngây ngốc ở trong lòng, không phải vì được hôn mà trở nên ngây ngốc như vậy chứ. Nếu vậy nàng quả thực rất yêu hẩn, nàng từ trong ra ngoài đều là của chính mình. Nghĩ tới đây Tuyên Cảnh Đế trong lòng cực kỳ vui sướng. Nhưng mà vì sao chính mình lại cao hứng như vậy Tuyên Cảnh Đế lại không để ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tấn vị

“Hoàng thượng, bây giờ là canh năm, đã đến lúc chuẩn bị để lâm triều rồi ạ.” Buổi sáng, Lý Toàn nhẹ nhàng đẩy cửa chính đang được đóng chặt ra, nhìn thấy quần áo lăn lộn trên đất trong nội tâm không khỏi khiếp sợ. Hẩn quả thực không thể tin nổi Hoàng thượng thời gian qua luôn tỉnh táo kiềm chế bản thân mình rất tốt cũng sẽ có thời điểm mất khống chế như vậy. Trong cung này sợ là sắp có thay đổi lớn.

“Lý Đức Toàn, thay quần áo.” Tuyên Cảnh Đế xoay người xem Hạ Kha lúc này vẫn còn ở trên giường chìm trong giấc ngủ, trông thấy da thịt trắng như tuyết đầy những vết xanh xanh tím tím thì trong lòng tràn đầy vui vẻ. Thân thể Hạ tài tử này thật là mềm mại vì hẩn thấy chính mình không có dùng sức quá mạnh. Lại đột nhiên nhớ tới đêm qua cuồng nhiệt nên có chút hơi mất tự nhiên mà nghiêng đầu.

“Hoàng thượng, dừng. . .” Hạ Kha giống như là bị động tĩnh khi Tuyên Cảnh Đế thức dậy làm ồn, đột nhiên lên tiếng rồi lại xoay người ngủ tiếp. Lại không biết mình lúc này bởi vì chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, tối hôm qua lại triền miên một đêm khiến cho thanh âm có chút khàn khàn. Hơn nữa hôm qua mới là lần đầu tiên của nàng nên thanh âm nghe ra vẫn còn nét ngây thơ mà lại quyến rũ.

Tuyên Cảnh Đế vừa nghe, thiếu chút nữa không giữ được mình. Khó trách người đời có câu thơ “Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu / Xuân tiêu khổ đoán nhật cao khởi / Tông thư quân vương bất tảo triều“. Hẩn không khỏi nghĩ thầm

Dịch nghĩa : Trưởng phù dung ẩm trải qua đêm xuân Bực nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy Từ đây vua không ra coi chầu sớm nữa

Dịch thơ : Màn phù dung ẩm áp đêm xuân Đêm xuân dài cũng có ngắn Ngự triều buổi sáng trễ tràng quân vương.

(Bản dịch Yã Hạc Trịnh Nguyên)

“Ngủ đi “. Vừa nói vừa cúi người xuống đem đám tóc lộn xộn trên trán Hạ Kha vén ra sau tai, không hề phát hiện ra trong mắt mình lúc này tràn đầy ôn nhu.

Lý Đức Toàn thấy vậy vội vàng vui đầu được sâu hơn, chính mình hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nên tự biết rằng cái gì có thể nhìn, cái gì thì không nên nhìn. Nhưng mà Hạ tài tử dựa vào giọng nói này có thể xưng bá hậu cung, hẳn là thái giám vậy mà nghe được thanh âm của nàng xương cốt cũng thiếu chút nữa là mềm nhũn ra rồi.

“Đi thôi.” Tuyên Cảnh Đế sắc mặt trở lại bình thường đi ra khỏi tắm điện.

Đợi đến khi Tuyên Cảnh Đế đi xa, Hạ Kha vốn là ngủ say lại đột nhiên mở mắt ra : “ Ting! Chúc mừng kí chủ hoàn thành lần đầu tiên OOOX, độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +25, mức độ hoàn thành nhiệm vụ 55%. “Đúng là không thể coi thường ngài nha kí chủ” hệ thống thân ái đánh giá. Sáng sớm đã nghe được tin tức tốt như vậy Hạ Kha cảm thấy mọi đau nhức trong người đều biến mất. Nhớ tới tối hôm qua bản thân mình làm những gì Hạ Kha không khỏi đỏ mặt. Nhưng cũng thật là may mắn, Hoàng thượng đúng là như nàng suy nghĩ sẽ rất chuyện mới lạ, không thích những gì bảo thủ ít thay đổi.

“Hệ thống, sửa chữa tài liệu.” Hạ Kha thoáng suy nghĩ một chút, cảm giác rằng nếu mình sửa chữa tài liệu mới không làm cho người khác chú ý, mình có thể cộng thêm điểm vào phần thanh âm, điểm ở những phần khác xó thể thêm từ từ vào những lần sau. Tài liệu cơ bản : Vòng eo : 25 + 5 (có sự mềm dẻo a)Vòng ngực : 35 (bắt đầu có chút nhấp nhô)Da trắng nõn nà : 50 Giọng nói : 30 + 10

Điểm mị lực hiện có : 10.

Có hay không thay đổi ? (có /không)

“Có “

“Chúc mừng tiểu chủ, chúc mừng tiểu chủ.” Tổ Tổ nghe được động tĩnh ở trong điện, đẩy cửa ra về mặt tươi cười đi vào. Nhìn cả phòng xiêm y rơi đầy đất cùng với thân mình Hạ Kha lộ ra ngoài chân đây những vết xanh tím. Tổ Tổ vì chưa trải qua điều này trong lòng không khỏi khẽ oán trách Tuyên Cảnh Đế không biết dịu dàng. Nhưng mà vẫn tiến lên giúp đỡ Hạ Kha.

Lúc này Hạ Kha mới cảm giác toàn thân mình đau nhức, tựa hồ tứ chi đều rời khỏi thân thể: “ Tổ Tổ, giúp ta thay quần áo, ta muốn trở về Mẫn Tú các.”

“Tiểu chủ, chúng ta vì sao không ở đây một lúc?” Tổ Tổ nhìn nàng khó hiểu : “ Lúc nô tỳ đến, tiểu công công ngoài điện có nói Hoàng thượng thương cảm tiểu chủ một mối, cho phép tiểu chủ ở đây dùng bữa rồi quay về. Tiểu chủ đây chính là vinh hạnh to lớn a.”

Hạ Kha làm sao lại không biết nữ tử trong hậu cung lần đầu thị tẩm ai cũng mong muốn có thể ở lại đây càng lâu càng tốt, dùng điều này để biểu thị ân sủng của mình. Nhưng mà nàng cầu không phải chỉ là chút ít ân sủng như vậy “Ngốc tử, Hoàng thượng để cho ta ở tắm điện nghỉ ngơi nhiều một chút là tấm lòng của người. Nhưng mà ta tuyệt đối không muốn đem phần ân sủng này trở thành vũ khí để đối đầu với người khác...”

“Tiểu chủ, sao người còn nói những lời ngốc nghếch như vậy. Hoàng thượng là thiên tử, ngài sao có thể. . .” Tổ Tổ lo lắng cắt đứt lời nói của Hạ Kha.

“Ta biết rõ, chàng là Hoàng thượng, là phu quân của tất cả các cô gái trong hậu cung này. Là bầu trời của tất dân chúng trong thiên hạ. Nhưng mà Tổ Tổ...” Hạ Kha đột nhiên cầm Tổ Tổ, “Trong lòng ta, chàng chỉ là phu quân của một mình ta, ta chỉ muốn vui vẻ cùng chàng ở cùng một chỗ.” Nói xong chính mình tựa hồ cũng hiểu chuyện này sẽ không bao giờ có thể thực hiện được, Hạ Kha mỉm cười chua xót.

“Tiểu chủ.” Tổ Tổ há to miệng kinh ngạc, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài nói, “Ngài tội gì phải như vậy.”

“Đi thôi, Tổ Tổ, đây chính là lựa chọn của ta .” Hoàng thượng, người có nghe được những lời tâm sự này của ta hay không.

Chịu đựng thân thể đang vô cùng khó chịu, hai chủ tớ một đường chậm rãi trở lại Mẫn Tú các. Hạ Kha cuối cùng có thể thoải mái tắm rửa, liền ngay sau đó đi ngủ một giấc. May mắn là hiện tại không cần phải đi thỉnh an mỗi ngày.

“Hoàng đường! Kì thi xuân đề thi bị tiết lộ nhằm thừa cơ trục lợi. Chư vị ái khanh nói xem, chuyện này giải quyết như thế nào?” Trên triều đình, Tuyên Cảnh Đế tức giận ném đi tấu chương cầm trên tay.

“Hoàng thượng bớt giận.” Phía dưới một đám đại thần quỳ xuống không khỏi kinh hoàng sợ hãi

“Lễ bộ thị lang Trương Nguyên Khánh và người của Đại Lý Tự đâu ra đây cho trẫm”

“Có vi thần.” Chỉ thấy trong số các đại thần đang quỳ dưới kia, có một vị tai to mặt lớn, thân hình béo phệ run run rẩy rẩy bò đến giữa điện. Một người khác cao gầy, hơi đen một chút, lúc này không nhanh không chậm từ từ đi chuyển vào giữa điện, hai mắt sáng người nhìn lên phía trên điện.

“Trẫm lệnh cho hai người các ngươi, trong vòng 1 tháng đem án này tra ra rõ ràng. Nếu không thì đừng mong giữ được cái mũ trên đầu mình. Bãi triều!””Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Bên trong Dưỡng tâm điện, “ Lý Đức Toàn, đúng là Hạ tài tử kia đã nói những lời như thế?”. Ở trên triều giận giữ bao nhiêu thì lúc này đây Tuyên Cảnh Đế lại đang mang vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

“Bẩm bệ hạ, là vô cùng chính xác. Lúc ấy đệ tử của thần là Tiểu Lý tử đang ở phía bên ngoài chờ để hầu hạ nên nghe được những lời này một cách rõ ràng.” Làm thái giám ở cung, Lý Đức Toàn đã hầu hạ Tuyên Cảnh Đế từ khi còn là hoàng tử nên có thể hiểu được phần nào tính tình của Tuyên Cảnh Đế.

Giống như sáng nay ở trên triều, mặc dù thấy vạn tuế gia phát hoả lớn như vậy nhưng là trong lòng người lại rõ ràng tất cả mọi chuyện. Nhưng mà ở trong cung này cũng khó có được một người yêu thương bệ hạ cuồng dại như Hạ tài tử. Hơn nữa Hoàng thượng đối với nàng cũng càng ngày càng xem trọng. Không bằng thừa dịp bây giờ nàng chưa cứng cáp mình nên nói tốt về nàng trước mặt bệ hạ một chút. Lý Đức Toàn suy nghĩ nhiều như vậy nhưng cũng chỉ là vài giây ngắn ngủi mà thôi. Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Lý Đức Toàn liền hướng về Tuyên Cảnh Đế nói ra : “ Hoàng thượng, thứ cho lão nô lẩm cẩm lời, nô tài cảm thấy Hạ tài tử thật lòng quan tâm đến bệ hạ, hơn nữa còn là một người thấu tình đạt lý.”

Tuyên Cảnh Đế nghe Lý Đức Toàn kể lại những điều Hạ Kha nói lúc sáng sớm trước khi rời đi, trong nội tâm sâu kín không khỏi mê mẩn đi đôi chút. Nữ nhân ngốc này, quả nhiên khiến cho hắn không nhìn được muốn yêu thương nàng. Nếu nàng ấy đã ái mộ hắn như vậy, hắn sẽ bảo vệ cho nàng một đời bình an. Tuyên Cảnh Đế nghĩ đến điều này, trong nội tâm tràn ngập vui vẻ.

“Lý Đức Toàn!” Tuyên Cảnh Đế gọi.

“ Có nô tài.”

Về phía Mẫn Tử các, Hạ Kha sáng sớm sau khi trở lại, ngủ một giấc đến chạng vạng. Bây giờ đang cùng với Lạc Cẩn và Tổ Tổ nói chuyện thì đột nhiên nghe được thông báo có thánh chỉ đến.

“ Hoàng thượng có chỉ, Mẫn Tử các Hạ tài tử, hiền lương thực đức, đoan trang dịu dàng, rất hợp ý trẫm. Nay tuyên chỉ sắc phong làm Quý nhân, ban thưởng phong hào Di. Ban tặng hai thất gấm Tứ Xuyên thêu tơ vàng.Khâm thư.”

“Di quý nhân?? Nàng không những thăng lên 2 bậc mà còn được ban tặng phong hào? Hoàng thượng vì sao lại làm vậy... Hạ Kha nghĩ đến sáng sớm ngày mai đi thỉnh an chính mình sẽ gặp vô vàn rắc rối. Thật sự là...

Người có phong hào ở trong cung vẫn rất khác với người không có phong hào cho dù là cùng bậc địa vị. Mặc dù chỉ hơn có nửa phẩm cấp nhưng ở trong cung này lại là một khoảng cách không hề nhỏ. Di quý nhân, di...

“ Tiểu chủ, ngài rốt cuộc đã chờ được rồi.” Một người luôn luôn nghiêm túc như Lạc Cẩn nghe được tin này cũng không giấu được sự kích động.”

“Tiểu chủ, nô tỳ nhìn chỗ gấm Tứ Xuyên thật đúng là đẹp vô cùng. Nô tỳ còn nghe nói năm nay bởi vì nguyên nhân khí hậu khó khăn mà nước Thục tiến cống có bảy thất. Ngoại trừ Quý phi nương nương được cấp cho ba thất thì ngài là người thứ hai nhận được. Có thể thấy được Hoàng thượng đối với tiểu chủ rất là coi trọng.” Tổ Tổ quả nhiên là nói rất nhiều, nói liên hồi không ngừng nghỉ.

“Nương nương, hôm đó nô tỳ nhìn vị Di quý nhân kia chẳng qua chỉ là một tú nữ bình thường, xét về dung mạo thì không bằng An mỹ nhân, về phần khí chất cũng không sánh bằng Tiêu mỹ nhân, nhưng nay Hoàng thượng...”

“Được rồi.” Doãn Hiền phi trách mắng, nhìn Đại cung nữ đang bóp chân cho mình về mặt sợ hãi quỳ xuống. An tần vội vàng ngăn cản không để cho nàng ta tiếp tục quỳ xuống. “Nay tâm tư của Hoàng thượng không ai có thể đoán được. Nay phong sắc cho Di quý nhân thời gian cũng thật trùng hợp. Sáng nay Hoàng thượng mới ở trên triều khiển trách Lễ bộ thị lang Trương Nguyên Khánh. Ai cũng biết Trương Nguyên Khánh là môn sinh đặc ý của Tần Thừa tướng. Sau đó liền nhanh chóng sắc phong Di quý nhân, giống như là Hoàng thượng có tính toán khác.” Nói xong giống như nhớ tới điều gì, khẽ thờ dài.

“Nương nương, người có tính toán gì không. Chúng ta có nên...?”

Doãn Hiền phi khẽ lắc đầu, “Dù thế nào chúng ta cũng không được có hành động gì ngu ngốc. Hãy chờ xem, có người so với chúng ta còn gấp hơn nhiều.”

“Choang!”. Âm thanh đồ sứ rơi xuống đất vang lên chói tai. Sau khi đem tin tức bẩm báo, Uyên Ương ngẩng đầu liền thấy sắc mặt trắng bệnh của chủ tử, không khỏi lo lắng cất tiếng gọi : “Nương nương”

Tần quý phi gắt gao trừng mắt nhìn mảnh sứ vỡ, “Choang!” Dứt khoát đem tất cả đồ sứ ở trên bàn ném xuống đất. “Di quý nhân! Hoàng thượng vậy mà ban thưởng cho nàng ta phong hào?”

“Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận.” Uyên Ương bỏ nhào quỳ trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không ngừng đập đầu thứ tội.

“Bớt giận bớt giận! Đồ vô dụng, người chỉ biết là nói như vậy sao” Tần quý phi một cước đá đến trên người Uyên Ương, nhìn thấy bộ dạng nàng ta thống khổ chảy nước mắt lại là thấy nổi giận, nếu không phải tiện tỳ An Nhã kia dám ở phía dưới mị mắt mình cầu dẫn Hoàng thượng, chính mình làm sao lại có thể sử dụng những kẻ ngu ngốc như này. Thành thật cũng tốt nhưng mà lại ngu ngốc tới cực điểm.

P/s : Tần quý phi này chính là vị Quý phi nương nương đứng đầu lục cung. Là chủ cung mà các phi tần khác phải đến thỉnh an.Địa vị cao hơn Hiền phi, Thục phi.

Chương 11: Gặp lại Diệp Tu Dung

“Nương nương, ngài nói xem lần này Hoàng thượng vì sao lại tấn vị cho Hạ tài tử kia lên thành Di quý nhân cao như vậy. Rốt cuộc Hoàng thượng sủng ái nàng ta đến đâu?...” Như Ý một bên hầu hạ Tô Thục phi thay quần áo đi ngủ, một bên mở miệng nói ra thắc mắc của mình.

“Ai mà biết được Hoàng thượng suy nghĩ như thế nào!” Thục phi khẽ thở dài một tiếng, đi đến bên mép giường ngồi xuống: “Nay Hoàng thượng dần dần nắm quyền làm chủ trong triều, tâm tư của Hoàng thượng bản cung càng ngày càng đoán không ra.” Hay nói đúng hơn là Hoàng thượng không muốn để cho nàng đoán được, Thục phi trong lòng tự giễu. “Vài ngày trước bản cung cũng đã nhìn thấy Di quý nhân kia, nhan sắc coi như cũng động lòng người. Sợ là Hoàng thượng mấy ngày nay giận bản cung có hành động hấp tấp. Mượn lần sắc phong này để cảnh cáo bản cung đi.”

“Nương nương nếu đã như vậy chúng ta không cần phải nâng đỡ Tiêu mỹ nhân nữa sao?”

“Bản cung vốn cho rằng Tiêu Sắc kia là kẻ thức thời, ai biết... Nàng ta thật coi mình là danh môn khuê tú? Chẳng qua là người dâng nhà mẹ đẻ của ngũ tiểu thư. Nếu không phải Tô gia chúng ta không có nữ nhi trong độ tuổi tuyển tú thì làm sao bản cung lại có thể cất nhắc nàng ta.” Từng lời nói ra đều là hạ thấp người khác vậy nhưng giọng nói vẫn là thập phần ôn nhu: “Có lẽ nên bớt đi một chút.”

“Nương nương người không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, Di quý nhân này dù thế nào đi nữa cũng chỉ là nữ nhi của quan ngũ phẩm. Hoàng thượng có lẽ thấy mới mẻ nhưng sau này rồi cũng thấy chán nàng ta mà thôi.” Như Ý an ủi nói. “Nương nương người nên nghỉ ngơi đi ạ.”

“Tiểu chủ, hôm nay sao ngài lại chọn cây trầm này.” Tô Tô vừa giúp Hạ Kha cài cây bạch ngọc do hệ thống ban tặng vừa hỏi. “Cây trầm này cùng với bộ đồ hôm nay của tiểu chủ không hề phù hợp, không bằng chúng ta đổi cây trầm khác đi. Tiểu chủ?”

Hạ Kha nhìn vào gương đồng, đôi mắt lấp lánh như nước mùa xuân. Cảm giác rằng bản thân mình mặc dù bộ dáng không tệ nhưng sau khi trải qua sự cải tạo của hệ thống thì so sánh với lúc trước bản thân đã có sự chênh lệch rất lớn. Quả nhiên là sản phẩm của hệ thống, mọi cải tạo đều là cao cấp nhất. “Ting. Cảm tạ kí chủ đã ghi nhận công lao của hệ thống. Mức độ hảo cảm của hệ thống hiện nay là +0.” Hệ thống càng ngày càng có suy nghĩ giống như con người, cũng biết nói giỡn cùng nàng. Hạ Kha mặt đầy hắc tuyến nghe hệ thống làm nhảm.

“Vậy thì đổi cây trầm vàng điều quyền đi, sẽ tốt hơn. Lấy vòng bạch ngọc trong hộp kia ra nữa.”

“Tiểu chủ, được rồi ạ.” Lạc Cận lúc này đang lo lắng nhìn Hạ Kha, mày nhíu lại đôi chút: “Tiểu chủ như vậy có phải là quá nổi bật không?”

“Bây giờ ta đã ở nơi đầu sóng ngọn gió, cho dù ta có ăn mặc một cách an phận, người trong hậu cung này cũng sẽ không bỏ qua cho ta.” Hạ Kha không để ý những lời này mà nhẹ nhàng chuyển động vòng tay nói.

“Là do nô tỳ suy nghĩ chưa thấu đáo.”

“Được rồi, hôm nay Tô Tô ở lại Mẫn Tú các không cần đi cùng ta.” Hạ Kha xoay người nói với Tô Tô “Người cùng Tiểu Án Tử trong khoảng thời gian ta ra ngoài đem toàn bộ những người không an phận xử lý toàn bộ.” Nhìn vẻ mặt không dám tin của Tô Tô, Hạ Kha cảm thấy thực buồn cười “Người thực cho rằng tiểu chủ người là người dễ bị bắt nạt sao? Nha đầu ngốc này.”

“Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Hạ Kha cảm thấy có đôi khi duyên phận hai chữ này cũng thật là vừa khéo, nhìn An Diệp Quân đang đi về phía nàng, Hạ Kha thất thần nhớ tới ngày vừa mới vào cung. An Diệp Quân mặc dù bộ dáng vẫn giống như trước đây nhưng ở trong cung trải qua vài lần té ngã so với trước kia thì đã an phận đi rất nhiều.

“Di quý nhân dừng bước.” Hạ Kha thật muốn vỗ trán, vừa mới nghĩ nàng ta an phận hơn trước đây thì liền ở trước mặt mình tỏ vẻ, thật không hiểu trong đầu nàng có cái gì.

“An mỹ nhân có chuyện sao?” Hạ Kha trên mặt vẫn là cười đáp lời.

An Diệp Quân cảm thấy Hạ Kha này chính là đang châm chọc mình, mặc dù là người đầu tiên được thị tẩm nhưng mà có tác dụng gì sao. Nàng ta lần đầu thị tẩm liền được Hoàng thượng yêu thích, không những tấn vị thăng hai cấp mà còn được phong hào. Trong số các tú nữ mới vào cung thì đây chính là phần ân sủng lớn nhất. Cảm thấy trong lòng một trận lửa lớn, giọng nói mang theo cả sự khó chịu “Cũng không có chuyện gì, chỉ là thấy hai chúng ta tuy cùng vào cung một lúc nhưng cũng chưa có cơ hội nói chuyện nhiều lắm nên lúc này muốn cùng Di quý nhân hàn huyên một chút.”

“A, phải không?” Hạ Kha giống như cười mà cũng như không cười nhìn qua An Diệp Quân.

An Diệp Quân bị bộ dáng Hạ Kha như vậy sợ hết hồn, tròn mắt càng phần nộ. Nhìn bộ dáng nàng ta ngay cả so với mình cũng chưa bằng một nửa như

thế nào lại được Hoàng thượng sủng ái. Dựa vào đâu mà chuyện tốt như vậy nàng ta lại giành được. Mà chính mình lại chỉ có thể cúi đầu trước nàng ta mà phần nô? Nghĩ như vậy, An Diệp Quân trong giọng nói căng lộ ra ác ý : “ Ngươi đừng nghĩ rằng dựa vào chút sủng ái như vậy của Bệ hạ mà lên mặt. Ha Kha ngươi cho rằng mình là cái gì? Ta vốn nghĩ rằng hai người chúng ta cùng tiến cung, cho là sẽ ủng hộ lẫn nhau, không hề nghĩ rằng ngươi lại đối xử với ta như vậy.”

Hạ Kha nghe những lời này chỉ cảm thấy buồn cười đến cực điểm, nhớ ngày đó lúc nàng ta được ân sủng không hề có nghĩ tới phần ân tình này, còn hiện tại bây giờ giống như mình mắc nợ nàng ra. Rốt cuộc nàng ta có thể vô si đến đâu mới có thể nói ra những lời này.

“ An mỹ nhân xin hãy cẩn thận lời nói.” Lạc Cẩn quát lên : “ Không nói đến việc tiểu chủ nô tỳ cái gì cũng chưa nói, chỉ nguyên việc An mỹ nhân đối với tiểu chủ nói ra những lời như vậy là đã vi phạm cung quy. Tiểu chủ nô tỳ là chính thất phẩm quý nhân, được ban tặng phong hào. Chiều theo quy củ, An mỹ nhân còn cần phải hành lễ. Bây giờ ngài chưa hề hành lễ với tiểu chủ nô tỳ mà còn ăn nói như vậy. Có phải ngài đối với việc Quý phi nương nương quản lý lục cung là bất mãn sao.?”

“ Ngươi...”

“Được rồi, Lạc Cẩn.” Hạ Kha nhẹ giọng trách mắng, tuy là quát mắng nhưng trong giọng nói lại không hề có nửa điểm trách cứ, “ Dù sao An mỹ nhân cũng là vào cung cùng một lúc với ta, hơn nữa có thể tạm thời quên mất quên củ, mà cũng không có chuyện gì xảy ra.” Đến gần An Diệp Quân, Hạ Kha nói nhẹ bên tai nàng ta : “ An mỹ nhân, ta còn muốn đi đến Cẩm Tú cung thỉnh an ba vị nương nương, vậy nên đi trước một bước.” Ngừng lại một chút rồi nói tiếp : “ An tài tử sau này nhờ kỹ những lời nói ngày hôm nay của chúng ta.” Nói xong liền chậm rãi rời đi.

An mỹ nhân này thật sự đầu óc giống như heo vậy, bị người ta khiêu khích một chút đã không nhịn được, quả nhiên khiến cho mọi người không muốn cùng nàng so đo. Liền này cả lời nói cũng không thể nói quá sâu xa, chỉ sợ nàng ta nghe không hiểu nha.

“ Ô, đây không phải là Di quý nhân sao?” Hạ Kha vừa mới bước vào Cẩm Tú cung liền nghe được giọng nói chanh chua của Diệp tu dung. “ Mọi người ở đây vừa nói Di quý nhân mới nhận được ân trạch, thân thể sợ là không khỏe, hơn nữa Hoàng thượng thương tiếc nên hôm nay có thể sẽ không tới.”

“ Tu Dung nương nương cát tường.” Hạ Kha cùng với Lạc Cẩn vội vàng hành lễ, đối với Diệp tu dung vừa gặp ra oai phủ đầu nàng, Hạ Kha mặc dù hiểu người đứng sau nàng là đang đối với mình bất mãn, mượn tay Diệp tu dung để cảnh cáo nàng. Nhưng là trong cung này ai mà không có nỗi khổ tâm đầu. Hạ Kha có nguyên tắc của mình, đó là người không phạm ta thì ta cũng không phạm người, nếu người phạm ta một, ta sẽ phạm người mười.

“Di quý nhân thật là tài giỏi, có thể khiến cho Hoàng thượng một lần tấn vị thăng liền hai bậc, còn được ban tặng phong hào, đây chính là phong tặng lớn nhất trong năm nay.” Đây là đang kín đáo châm biếm Hạ Kha dùng thủ đoạn để chiếm được sủng ái, đồng thời khiến cho những người đang ngồi đây đem cừu hận chuyển tới trên người nàng. Nhìn những người đang ngồi ở đây, nhất là vị An mỹ nhân vừa mới tiến vào đang nhìn nàng với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Vị Diệp tu dung này rõ ràng có đầu óc hơn hẳn. Vậy người đứng sau kia...

Nhưng mà Hạ Kha tự nhận mình cũng không phải kẻ chẳng biết gì, lập tức tỏ vẻ then thừng, cúi đầu hé miệng cười một tiếng, giống như trăng sáng lấp ló sau làn mây, “ Cảm ơn Tu dung nương nương chỉ bảo, muội muội ngu dốt, may mắn được Hoàng thượng không chê muội muội là không biết quy củ.” Đúng vậy, xác thực là không có trách tội, hơn nữa còn khá thích thú nữa cơ, “ Cũng không trách tội, may mắn thấy được thiên nhan, muội muội thật sự có phúc ba đời, không dám cầu xin nhiều vật ngoài thân.” Diệp tu dung nghe Hạ Kha nói liền nhanh chóng đáp trả : “ Ngươi không cầu cũng có thể được phong tặng hào, nên biết chữ “ Di “ này đại biểu cho sự cao húng, ngưỡng mộ trong lòng, ngươi không cầu cũng có thể khiến cho Hoàng thượng để tâm, nếu còn cầu xin thì trong cung này còn ai có thể sống yên ổn.” Diệp tu dung ngừng một lát rồi lại nói tiếp :

“Muội muội quả thật là một bộ dáng si tình! Thanh âm này ta nghe được cũng thấm thấy yêu mến trong lòng, chả trách Bệ hạ nghe thấy huyết khí liền dâng trào, khó trách khỏi yêu thích không buông, muội muội vẫn nên vì Bệ hạ mà khuyên người chú ý long thể. “ Lời nói giống như quan tâm thể nhưng lại là trực tiếp đem so sánh Hạ Kha với yêu nữ mê hoặc Hoàng thượng.

Hạ Kha nghe vậy đột nhiên ngừng đầu, hai mắt ửng đỏ, “Ting. hành động ngày càng mang tính khiêu khích nha ~” đột nhiên nghe thấy những lời này, thiếu chút nữa khiến cho Hạ Kha xông ra ngoài, trong lòng không khỏi trách cứ hệ thống, nhưng mà trên mặt lúc này biểu lộ ra sự ai oán : “ Tỷ tỷ vì sao phải làm khó muội muội, muội muội có chút tội với tỷ tỷ, nên tỷ tỷ nhất định phải từng bước khó dễ muội muội như vậy sao.” Lời nói này của Hạ Kha làm cho mọi người không khỏi nghĩ đến chuyện Diệp tu dung phạt nàng quý lúc đầu tháng.

“Ngươi. . .” Nhìn phi tần xung quanh ánh mắt nhìn mình trở nên hoài nghi, Diệp tu dung không khỏi tức giận, đưa tay ra giống như muốn đánh

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Quý phi nương nương chán ghét

“Mấy ngày không gặp tình tình Diệp Tu Dung lại càng ngang ngược hơn thì phải.” Một đạo thanh âm lạnh lạnh từ ngoài điện truyền vào, “Bản cung vốn nghĩ rằng Diệp Tu Dung hằng ngày đi theo cạnh Quý phi nương nương, trước đó mấy ngày lại dạy dỗ giúp Di quý nhân biết cần phải tuân thủ phép tắc trong cung, không nghĩ tới...” Sau đó như khinh thường liếc Diệp Tu Dung một cái.

Diệp Tu Dung bị những lời nói này làm cho hai mắt mờ lớn, vốn là tay đang giot cao cuối cùng cũng là không cam lòng mà bỏ xuống. Nhấn nại nhìn nữ tử

đang đi vào, đứng dậy hành lễ một cách khó khăn.

“Tần thiếp tham kiến An Tần nương nương.” Hạ Kha ngược lại nhìn An Tần bộ dạng thoải mái đi tới, thì hành lễ một cách vô cùng tự nhiên. Mặc dù nàng đang định dựa vào buổi thỉnh an này để dò xét thái độ của Hoàng đế, nhưng mà cũng không cần thiết phải đắc tội với tất cả những người ở đây. Dù sao An Tần nương nương này vừa mới gần tiếp nói cho nàng biết người đứng sau lưng Diệp Tu Dung chính là Tần Quý phi. Đây là muốn thu phục nàng sao. Mặc dù nàng không có ý định dựa vào bất kì kẻ nào. Nhưng An Tần ở trong cung lại có tiếng là một sủng phi, chính mình bây giờ mặc dù có cố gắng cũng không thể làm lung lay địa vị của bất kỳ ai.

“Ô! Hôm nay Cẩm Tú cung thật là vô cùng náo nhiệt.” Lệ Tiệp Dur hôm nay mặc một bộ váy phù dung gắn kim lam, cầm trên tay chiếc quạt tròn, cười mà như không cười nhìn An Tần, “Muội muội cũng có lời muốn nói, tỷ tỷ mấy ngày gần đây tính tình cũng thực là dịu dàng.” Vừa nói vừa không quên vẩy vẩy chiếc quạt trên tay, “An tỷ tỷ cùng với các muội muội mới nhập cung đúng là rất có duyên với nhau, đầu tiên thì cùng có họ giống với An mỹ nhân, bây giờ lại giúp Hạ muội muội một tay, đúng là...”

“Muội muội nói chuyện nên chú ý một chút! Bản cung cũng không phải là người mà những kẻ hạ đẳng có thể kết thân.”

Ở trong góc này giờ An Diệp Quân nghe những lời này, ngực không ngừng phập phồng, đang muốn nói gì đó thì nhìn thấy Lệ Tiệp Dur hung hăng trừng mắt nhìn, mới không hề tình nguyện mà nín xuống.

“Đứng đây cãi nhau còn ra cái thể thống gì.” Quý phi chậm rãi đi từ trong điện ra ngoài tiền điện thì nhìn thấy một màn cãi nhau như vậy, bên cạnh còn có Thục phi hai người cùng nhau tiến vào, Hiền phi cảm thấy hết sức mất mặt, giận dữ quát lên.

Mọi người lúc này mới yên tĩnh, rồi rít đứng dậy thỉnh an. Hạ Kha lúc này cảm thấy vòng bạch ngọc đeo trên cổ tay chạm vào da mình đang dần nóng lên. “Ting. Thân ái nhắc nhở Quý phi nương nương lúc này đối với ngài có ác ý, cần phải đề phòng khẩn trương.” Nói là nhắc nhở nhưng trong giọng nói của hệ thống thì như là hả hê vì thấy người khác gặp nạn. Cảm nhận được Lạc Cẩn nhìn mình chăm chú có chút khác thường, liền nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo là mình không có việc gì. Quý phi nương nương quả là giống như trong lời đồn là người hay ghen tị.

“Buổi sáng hôm nay tại sao lại không thấy Tiêu Mỹ Nhân?” Quý phi nhấp một ngụm trà, không mặn không nhạt hỏi.

“Bẩm nương nương, sáng sớm hôm nay cung nữ Nguyệt Mai bên cạnh Tiêu Mỹ Nhân đến báo Tiêu Mỹ Nhân xin nghỉ hôm nay, nói là Tiêu Mỹ Nhân buổi tối hôm qua bị cảm lạnh, sáng sớm thức dậy toàn thân mệt mỏi, sợ là không tới được.” Giang Phúc hải vừa nghe lời này vội vàng trả lời.

“Cũng thật là đáng thương.” Diệp Tu Dung đang ngồi bỗng cúi đầu cười một tiếng, “Nương nương, tần thiếp thật ra cũng phát hiện được một số chuyện lạ, không biết có nên nói ra hay không.” Nói xong liền nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi của ba vị phi tử.

“Người nào mà không biết ngại lợi hại nhất chính là mồm miệng của mình.” Doãn Hiền phi sắc giọng, “Bây giờ còn định thừa nước đục thả câu?”

“Nương nương bớt giận, tần thiếp cũng không dám ở trước mặt ba vị nương nương mà làm bộ làm tịch.” Diệp Tu Dung vội vàng cười nói, “Tần thiếp là phát hiện dạo gần đây các muội muội ở trong cung, ngoại trừ ngày đầu tiên thỉnh an, còn đâu thì chưa có một lần qua lại.” Ngưng một lát lại nói tiếp, “Nay Hạ muội muội thân thể vừa mới dưỡng tốt thì Tiêu Mỹ Nhân vốn hoạt bát lại bị bệnh, quả nhiên là kỳ quái.”

Hạ Kha nghe được những lời này thì biết rằng Diệp Tu Dung tuy là theo Hoàng thượng từ lúc người còn là Thái tử nhưng phân vị lại không cao bằng An Tần thì ra là do có nguyên nhân. Một lời này nói ra không biết đắc tội với bao nhiêu người, chính mình bây giờ đang được sủng ái, vậy mà còn dám nhắc đến những chuyện trước đây để làm cho nàng bẽ mặt, quả nhiên là ngực to mà não thì không to??

Mặc dù là đang nói xấu người khác sau lưng, nhưng trên mặt lại giống như không có gì, ngược lại còn mang vẻ mặt luống cuống, vành mắt ửng đỏ. Nhìn Diệp Tu Dung đúng là một bộ dạng điếm đàng đáng yêu như vậy, “Muội muội tự biết thân phận mình thấp kém, vì mới vào cung các quy củ còn chưa nắm rõ nên mới đắc tội với tỷ tỷ, sau đó An Mỹ Nhân lại đóng cửa tự giam nên không thể qua lại, tỷ tỷ vậy là không chịu tha thứ cho muội muội? Tỷ tỷ nếu không thích muội muội có thể nói thẳng ra, làm sao lại muốn muội muội mang tội như vậy.” Hạ Kha nói xong nước mắt liền rơi xuống.”

Thục phi liếc mắt nhìn thấy Quý phi vẻ mặt không hề thay đổi liền lên tiếng “Được rồi, được rồi, Di Quý Nhân cần gì phải so đo cùng với Diệp Tu Dung. Tính tình nàng vốn như vậy, hậu cung trên dưới không có ai là chưa từng bị nàng nói qua.” Nói xong bộ dạng giống như là trách mắng Diệp Tu Dung.

“Các người ầm ĩ như vậy khiến cho Bản cung thực đau đầu, Bản cung chỉ nói đôi lời, nếu như các người người nào dám sử dụng chút thủ đoạn bí ổi làm ảnh hưởng đến thân thể của Bệ hạ thì Bản cung nhất định sẽ tìm người đó tính sổ. Đến lúc đó đừng trách Bản cung không nể tình tỷ muội ngày thường.” Quý phi lời nói xong còn cố ý đưa mắt nhìn Hạ Kha. Hạ Kha cảm thấy ánh mắt của những người ở trong này nhìn mình đầy trào phúng. Quý phi nương nương quả nhiên là vô cùng chán ghét nàng.

“Đa tạ nương nương dạy bảo.” Mọi người vội vàng đứng dậy đáp lời.

“Các người có thể lui.”

“Tiểu chủ ngài đã về rồi.” Tiểu Án Tử đứng ở trước sân viện nhìn từ xa trông thấy Hạ Kha liền vội vàng chạy tới.

“Tiểu Án Tử, vất vả cho người rồi.” Hạ Kha không mặn không nhạt đáp, trực tiếp trở về phòng. Tiểu Án Tử nghi hoặc nhìn qua Lạc Cẩn, Lạc Cẩn khẽ lắc đầu, ý bảo hẳn không nên suy nghĩ nhiều, rồi nhanh chóng đi theo vào.

“Tiểu chủ, người việc gì vì những người đó mà tức giận.” Lạc Cẩn nhìn vẻ mặt Hạ Kha giống như mất hồn mất vía vội vàng an ủi. “Ở trong cung này chính là như vậy. Bất kể tiểu chủ người có được sủng ái hay không được sủng ái thì đều là kẻ địch. Vì những người này mà tổn hại thân là không nên.”

“Lạc Cẩn, ta biết rõ, ta chỉ là nhất thời tức giận.” Hạ Kha đột nhiên xoay người, “Trước khi vào cung ta chỉ mong sao có một người một lòng duy nhất vì ta, bảo vệ ta, hiểu ta mà thôi. Sau khi vào cung, ta biết rõ Hoàng thượng không phải là của một mình ta mà người còn là của dân chúng trong cả thiên hạ này. Ta không dám cầu độc sủng giữ ba nghìn mỹ nữ, chỉ mong muốn có thể ở bên cạnh người nhiều một chút. Lạc Cẩn chẳng lẽ như vậy mà cũng không được sao.”

Lạc Cẩn nhìn bộ dạng gần như điên cuồng của Hạ Kha, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, vội nói: “Tiểu chủ suy nghĩ của người như vậy là không có sai nhưng mà ngài ở trong cung này mà còn ôm ý nghĩ như vậy thì đúng là sai lầm.”

“Tiểu chủ người nên nghỉ ngơi một lát, nô tỳ ra ngoài làm chút điểm tâm để người ăn.”

Lạc Cẩn chỉ lo an ủi Hạ Kha mà không chú ý Hạ Kha lúc này đang cúi đầu. Nếu để ý sẽ thấy được trên mặt Hạ Kha nào có chút gì bi thương, rõ ràng còn mang nét châm biếm. Kể từ khi mẫu thân nàng qua đời, phụ thân bạc tình nhanh chóng lấy kế mẫu. Ngay cả trước đây phụ thân và mẫu thân ân ái như vậy nhưng sau khi nương qua đời lại có thể nhanh chóng lấy vợ mới. Huống chi lại là người ở đây lại là Hoàng thượng, kẻ đứng đầu trong thiên hạ. Hạ Kha có chút cười nhạo mà nghĩ ở trong lòng.

Nhìn Lạc Cẩn vội vã đi ra, Hạ Kha lúc này mới ngẩng đầu lên, chậm rãi đi đến trước bàn trang điểm. Nhìn vào bóng dáng chính mình trong gương, vốn là nét cười trên mặt nhưng lại đột nhiên rơi xuống nước mắt.

“Nương, người nói nữ nhi lấy chồng không cầu gia đình phú quý nhưng cầu lấy được người có tâm. Nhưng mà Kha Kha vào trong cung này thì đi đâu mới có thể cầu được người có tâm.” Đầu ngón tay khẽ chạm vào nước mắt rơi ở trong gương “Nữ nhi thật là sợ, sợ đến một ngày chính bản thân mình cũng không còn nhận ra mình nữa.”

Hệ thống nhìn thấy Hạ Kha như vậy, cũng cảm thấy một trận đau lòng, muốn nói cái gì để an ủi nhưng bản thân mình là máy móc, mọi thứ đều dựa vào những gì được biên tập sẵn, làm sao mà biết an ủi bây giờ? đành chỉ có thể lẳng lặng không lên tiếng, ở bên cạnh làm bạn với nàng mà thôi.

Lạc Cẩn đứng ở trước cửa nghe được mơ hồ tiếng khóc trong phòng truyền ra. Nàng biết rõ nếu Hạ Kha muốn ở trong cung này sống sót, thậm chí một bước lên mây thì phải tự mình vượt qua điều này, liền đối với vẻ mặt lo lắng của Tổ Tổ lắc đầu “Để cho tiểu chủ một mình trong phòng hiểu rõ ràng đi, hôm nay tiểu chủ phân phó chuyện gì thì đi làm đi, tạm thời không nên quấy rầy tiểu chủ”

“Vâng, cô cô.” Tổ Tổ biết mình và Lạc Cẩn đều là tâm phúc bên cạnh Hạ Kha nhưng mà bản thân nàng lý lịch còn thấp. Ở trong lòng tiểu chủ đương nhiên không sánh bằng Lạc Cẩn. Hơn nữa Lạc Cẩn là người sống trong cung lâu năm, còn nàng thì ngày thường lỗ mãng, thường hay được Lạc Cẩn chỉ điểm. Bởi vậy trong lòng rất là kính trọng Lạc Cẩn. Liền nhanh chóng đi theo Lạc Cẩn lẳng lẽ rời đi.

Về phía Hạ Kha, sáng sớm hôm nay khóc một hồi rồi cũng bình tĩnh lại. Sau đó từ từ suy nghĩ thái độ của chúng phi tần đối với mình. Đầu tiên Lê Tiếp Dư và Diệp Tu Dung thì rõ ràng là người của Quý phi nương nương. An Diệp Quân đến bây giờ còn bình an bất quá là do Quý phi còn muốn mượn nàng ta để tỏ thái độ đối với An Tàn. Lúc Diệp Tu Dung nhắc tới Tiểu Mỹ Nhân không tới nàng phát hiện trong mắt Thục phi hiện lên sự không vui. Còn về phía Hiền phi thì một chút động tĩnh cũng không có, thật sự là khác thường.

Trong cung tạm thời còn chưa có nhiều động tĩnh, đơn giản là thời điểm Hoàng thượng sắc phong cho nàng cũng thật trùng hợp. Năm nay là năm thứ 3 kể từ khi Hoàng hậu qua đời. Tuyên Cảnh Đế từng thông báo vì Hoàng hậu giữ đạo ba năm, cự tuyệt trăm quan không lập hậu. Vì vậy người trong cung gần ai cũng phấp phỏng, người nào cũng mong muốn có thể đi lên ngôi vị kia. Hơn nữa trên triều đình xảy ra vụ án đề thi bị tiết lộ. Tuyên Cảnh Đế lúc này sắc phong cho nàng mặc dù sáng sớm hôm nay bị châm chọc khiêu khích một phen, lại không có ai dám cùng nàng đối đầu. Có thể thấy Hoàng thượng đã giúp nàng tránh khỏi không ít rắc rối, thực sự đã vì nàng mà tính toán sao. Hạ Kha trong lòng nghĩ ngợi dần dần ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Hạ Kha bị một loạt âm thanh ồn ào làm bừng tỉnh. Nàng gọi Tổ Tổ nhưng phát hiện xung quanh không có ai, liền đứng dậy dùng cây trâm vén tóc lên, mặc áo khoác ngoài rồi đi ra mở cửa phòng.

Tiểu Lý Tử đang cùng Lạc Cẩn nói chuyện với nhau, tai hắn thính nên nhanh chóng nghe được tiếng động mở cửa sương phòng, không tự chủ được nhìn về phía Hạ Kha lúc này vẫn còn mang vẻ mặt của người mới tỉnh ngủ. Tiểu Lý Tử háng giọng chúc mừng: “Chúc mừng Di Quý Nhân, hôm nay Hoàng thượng nghỉ tại Mẫn Tú các, Di Quý Nhân hãy nhanh chóng chuẩn bị.”

Hạ Kha lúc này mới hoàn hồn, chợt hiểu vì sao lúc này gọi người mà không có người nào tiến vào, “Tiểu Lý công công đợi lâu, là do ta không phải, Hạ Kha ở chỗ này cảm tạ ngài” Nói xong liền muốn khẽ cúi người, hành bán lễ.

“Di Quý Nhân ngàn vạn lần không được. Một lễ này của ngài nô tài thật sự phải mang đầu về tạ lỗi với sự phụ không thì cũng bị người cảm roi đánh chết. Hơn nữa hạ chủ tử là bổn phận của nô tài, nào dám để chủ tử phải hành lễ.” Nói xong liền đứng gãi gãi đầu, một bộ dạng vô cùng chân chất.

Trong cung này quả nhiên người nào cũng đều rất sành sỏi. Tiểu Lý Tử mặc dù mới mười một tuổi nhưng nói chuyện lại vô cùng lão luyện, không hổ danh là học trò của Lý Đức Toàn. Khuôn mặt non nớt nửa cười nửa nghiêm túc rất dễ khiến cho người khác có cảm tình. Hạ Kha nghe những lời này cảm tình với hắn cũng tốt hơn nhiều.

Tiểu Lý Tử nhìn Hạ Kha bây giờ so với nửa tháng trước dường như có chút khác biệt. Trong lòng không khỏi nghĩ thầm, dường như sự thay đổi của nàng càng ngày càng tốt hơn. Chỉ bằng giọng nói này cũng đủ làm cho nam nhân nhớ mãi không quên. Bởi vậy thái độ càng cung kính hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Năm tháng tĩnh hảo

“Tiểu chủ, Hoàng thượng cuối cùng vẫn là lo lắng cho người.” Tổ Tổ một bên giúp Hạ Kha chải đầu, một bên nói. “Không nói đến việc người lần đầu thị tẩm liền được phong là Quý Nhân thì theo quy định ở trong cung cho tới bây giờ đều là thất phẩm trở nên mới có thể ở lại trong tẩm cung của mình thị tẩm.” Dừng lại cười một chút rồi nói tiếp “Làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy chứ ạ, Tiểu chủ nhất định là trong lòng Hoàng thượng có người. Sáng sớm hôm nay người ở bên ngoài Cẩm Tú cung chịu ủy khuất, buổi tối Hoàng thượng muốn để tiểu chủ thị tẩm. Hoàng thượng làm điều này đều là lo lắng cho người nha.”

“Miệng lưỡi nha đầu nhà người ngày càng lợi hại hơn thì phải, ta hiểu rõ những chuyện này, người không cần quá lo lắng.”

“Hi hi, tiểu chủ đêm nay người nên phải ăn mặc kiều diễm một chút, nhất định sẽ khiến cho Hoàng thượng bất ngờ.” Tổ Tổ trêu ghẹo nàng nói.

“Không được.” Hạ Kha nhìn mái tóc thiếu nữ trải dài giống như thác nước ở trong gương, mỉm cười nói: “Đem chiếc váy gấm tổ sa vàng ở trong rương của ta ra đây, đeo cho ta một ít trang sức đơn giản là được rồi, trang gì gì đó đều không cần, trang điểm thuần khiết một chút là tốt rồi.”

“Tiểu chủ, nô tỳ thật sự không hiểu, người vì sao phải ăn mặc đơn giản thuần khiết như vậy. Ở trong cung, các vị nương nương mỗi khi nghe nói Hoàng thượng sẽ tới thì đều mặc trang phục lộng lẫy nhất để ra mắt. Người thì ngược lại, ăn mặc thì đơn giản, trang điểm, dùng hương đều không dùng.”

Nghe Tổ Tổ lẩm bẩm, Hạ Kha khẽ cúi đầu khiến cho người khác nhìn không ra trên mặt nàng là có biểu hiện gì: “Người không hiểu sao, nha đầu ngốc này.” Giọng nói thập phần khoan khoái. Nàng bây giờ cũng chỉ như một nụ hoa vậy, nếu cứ theo đuổi vẻ đẹp rực rỡ lộng lẫy sẽ đánh mất đi bản sắc của chính mình. Vẻ hồ không thành lại ra chó, sẽ khiến cho người khác có cơ hội mà chê cười, không bằng thanh tu thanh nhả một chút, nhìn vào lại có cảm giác đáng yêu hoạt bát một chút.

“Tiểu chủ, người nhìn xem một chút, như vậy đã được chưa?”

Hạ Kha nhìn thấy trong gương đồng, gương mặt thiếu nữ chưa bôi phấn có cảm giác sạch sẽ khiến cho người ta yêu mến, đôi mắt hạnh cong và trong veo như nước, miệng anh đào nhỏ đang chu lên một chút. Toàn bộ tư thái này là do hệ thống góp phần tạo nên, vẻ đẹp trước đây của nàng dựa vào sự trẻ trung mà có nhưng mà lại thiếu đi sự linh lung hấp dẫn. Còn bây giờ đáng vẻ uyển chuyển, cả người mang đến cảm giác giống như hoa sen sau mưa vô cùng hấp dẫn ánh nhìn của người khác.

“Tốt lắm, bây giờ cùng với ta ra trước viện chờ Hoàng thượng đi.”

Tuyên Cảnh Đế không ngồi liễn mà đi bộ đến Mẫn Tú Các, từ xa liền nhìn thấy thân ảnh nữ tử dịu dàng cầm trong tay đèn lồng, không ngừng nhìn về phía xa. Hình ảnh này khiến hắn không khỏi nhớ đến lúc còn nhỏ vào dịp trung thu chạy ra ngoài cung chơi, đứng ở lầu lầu bắt gặp hình ảnh một thiếu phụ cầm đèn lồng đứng ở gốc cây chờ đợi phu quân trở về và sau đó phu quân của nàng chậm rãi xuất hiện, trên mặt hai người đều biểu lộ sự mừng rỡ vui vẻ.

Ký ức vốn trở nên mơ hồ vậy mà vào thời khắc này lại trở nên rõ ràng, nhìn hình ảnh nàng đứng dưới hiên chờ đợi, trong nội tâm hắn tràn đầy sự vui vẻ mà không từ nào có thể diễn tả nổi.

“Ting! Độ hảo cảm của nhân vật mục tiêu +5, điểm mị lực +5 (Kí chủ cố gắng tiến lên giành lấy thắng lợi).”

“Tần tiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an.” Hạ Kha nhìn Tuyên Cảnh Đế một thân y phục màu đen, hiên ngang bước tới, cảm thấy trong nội tâm của mình một mảnh hỗn loạn. Nếu như hệ thống biết được cảm nhận của nàng lúc này nhất định sẽ trêu chọc nàng một phen. Nhưng mà bởi vì bảo vệ kí chủ, trừ phi phát sinh sự kiện khẩn cấp thì thời gian còn lại hệ thống đều tự ẩn mình đi. Bởi vậy Hạ Kha cũng không biết suy nghĩ của mình lúc nào là sao, cuối cùng chỉ có thể đổ cho là nàng căng thẳng quá đi.”

“Ái tần mau đứng lên.” Hắn nhanh chóng bước nhanh về phía trước để đỡ nàng một phen, lại cảm thấy chỉ trong vòng vài canh giờ ngắn ngủi tiểu nữ nhân tựa như càng thêm xinh đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, một vòng tay liền có thể ôm trọn cả người nàng vào lòng. Tâm tư nổi lên, hắn càng ôm chặt Hạ Kha vào lòng. Lý Đức Toàn và Lạc Cần đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều nhanh chóng lui ra để không làm phiền hai người. Ra đến bên ngoài cửa điện thì dừng chân lại, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Ngoài cửa lạc Cần cùng Lý Đức Toàn nghe thấy từ trong phòng truyền ra những tiếng thờ trầm thấp gấp gáp, khiến cho hai người đều cảm thấy lúng túng không tự giác mà nghiêng đầu. Nghĩ thầm tiểu chủ/ bệ hạ ngài làm khó cho nô tỳ/ nô tài quá.

Tuyên Cảnh Đế cùng với Hạ Kha vật lộn một hồi thì giống như con báo được ăn no, toàn thân lười biếng, thỉnh thoảng lại dùng lưỡi liếm liếm con mồi ở dưới thân. (con mồi ở đây là chị nữ 9 đây ạ)

“Nghe nói Ái tần hôm nay ở Cẩm Tú cung chịu ủy khuất.” Tuyên Cảnh Đế vốn là nhin xuống không muốn hỏi nhưng lại phát hiện nữ nhân ngốc này lại không muốn cáo trạng nên đành mở miệng hỏi. Hắn muốn sùng ái nàng nhưng hình như nàng lại không hề cảm kích, còn để hắn tự mình hỏi.

“Um.” Hạ Kha lúc này vẫn chưa lấy lại tinh thần sau cuộc hoan ái vừa rồi, thanh âm khàn khàn đáp lại một tiếng. Nhìn vẻ mặt nàng mờ mịt khiến cho nơi

nào đó trên người Tuyên Cảnh Đế lại xảy ra phản ứng. Thế nhưng khi nhìn người nào đó nằm trên giường khắp người đều là dấu vết xanh tím. Cái yếm uyên ương màu vàng nhạt gần như tuột khỏi người nàng đã không thể che chắn kín được hai đoá kiêu hoa. Nhìn đáng về mặt mũi của nàng hẳn cũng biết là do mình không đứng nên từ bỏ đi cái ý niệm đang hình thành trong đầu của mình.

Hạ Kha giống như bị ánh mắt nhìn chăm chú của Tuyên Cảnh Đế mà tỉnh dậy, nàng cảm nhận được nguy cơ đang rình rập kia, nhìn qua Tuyên Cảnh Đế nói : “Tần thiếp không muốn quản các nàng ấy nói gì.” Dường như nghĩ tới điều gì, hai mắt nàng ửng đỏ, “Mặc dù hôm nay tần thiếp, tần thiếp có khóc trong chốc lát.” Đột nhiên nàng mạnh mẽ ngừng đầu, giống như để phô trương sức mạnh bản thân nhưng mà hiệu quả mang lại chỉ là bộ dáng như con mèo nhỏ trừng mắt nhìn hấn rồi lại nói tiếp : “Thật ra chỉ là trong chốc lát, bởi vì tần thiếp chỉ cần có, có... “ còn hai chữ cuối cùng không thể nghe thấy bởi vì giọng nói của Hạ Kha rất nhỏ, “ chỉ cần người ở bên cạnh ta, ta liền thoả mãn, sẽ không để ý những người khác nói như thế nào.” Nói xong bộ dạng nhút nhát e lệ nhìn Tuyên Cảnh Đế một cái.

“Nữ nhân ngốc.” Tuyên Cảnh Đế từ phía sau lưng vòng tay ôm lấy Hạ Kha. “Ái tần ngoan nói cho trẫm nàng muốn trẫm đền bù cho nàng như thế nào?” Mặc dù cảm động bởi những lời nói của Hạ Kha nhưng Tuyên Cảnh Đế vẫn không tin trên thế gian, nhất là trong hoàng cung tồn tại thứ gọi là chân tình. Mặc dù vậy Tuyên Cảnh Đế vẫn thừa nhận rằng người con gái trước mắt hấn quả là đặc biệt nhưng vẫn không ngừng suy nghĩ làm sao để vạch trần được những suy nghĩ sâu kín trong lòng nàng.

Hạ Kha vốn là chờ đợi những lời này, nàng biết rõ mình sẽ thành công, nàng còn một bước nữa cách thắng lợi đầu tiên. “Tần thiếp muốn cầu Hoàng thượng một món bảo vật vô giá của người ban cho tần thiếp.” Hạ Kha vừa nói vừa khẽ cúi đầu, bộ dạng then thừng cực kỳ.

Tuyên Cảnh Đế nghe những lời này, mặc dù trong lòng đã biết trước, nhưng khi nghe được chính Hạ Kha nói ra vẫn cảm thấy một trận tức giận dâng lên. “À. Không biết Ái tần muốn bảo vật gì ở trong kho phòng?”. Ngay thời điểm này bản thân hấn cũng không có chú ý bản thân mình đã thay đổi xưng hô. Hạ Kha giống như không có nghe ra sự tức giận trong giọng nói của Tuyên Cảnh Đế, cõi lòng tràn đầy hi vọng nói ra, “Tần thiếp,... muốn Hoàng thượng... Hoàng thượng... đem phụ quân ban tặng cho thiếp.” Mấy chữ cuối cùng gần như là không nghe rõ, nói xong bản thân nàng thấp phần xấu hổ vùi vào trong lòng Tuyên Cảnh Đế.

Tuyên Cảnh Đế vốn là người tập võ nên tai mắt so với người thường thì tốt hơn mấy lần nên nghe rõ được tất cả lời nói của Hạ Kha. Lửa giận trong lòng chỉ vì một câu nói này mà bỗng trở thành hư không.

“Ái tần, nàng đúng là bảo vật của trẫm.” Bàn tay vuốt ve nàng giống như là đang chạm vào trân bảo vô cùng quý giá. Trong lòng hấn tràn đầy sự vui vẻ và trân trọng nàng “À, trẫm tại sao lại không biết trong kho phòng còn có phụ quân của Ái tần?”

Chôn chặt ở trong lòng Tuyên Cảnh Đế, Hạ Kha biết mình đã thành công, đã khiến cho Tuyên Cảnh Đế tin rằng nàng thật sự là người đơn thuần đem lòng yêu thương hấn. Trong lòng nàng lúc này vô cùng kích động nhưng khi đáp lời vẫn còn gắt giọng : “Hoàng thượng người bắt nạt thiếp.”

Tuyên Cảnh Đế cười một cách vui vẻ, nhìn người nào đó sắc mặt càng ngày càng hồng đang cố gắng giấu mình trong chăn. Hấn liền vươn cánh tay chụp tới, không để ý sự giãy giụa của người trong lòng, thấp giọng nói ra : “Ái tần... nàng bây giờ nên xưng hô với trẫm như thế nào?”

Nhìn con mèo nhỏ trong lòng đột ngột giật mình im lặng, quay đầu nhìn hấn trên khuôn mặt lộ rõ sự ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, sau đó cúi đầu gọi một tiếng : “Phu quân.”

Tuyên Cảnh Đế cảm thấy trong nội tâm tràn đầy sự cảm động liền cúi đầu xuống, nhẹ hôn lên cái trán đầy đặn của nàng, dịu dàng nói : “ta đây.”

Tuyên Cảnh Đế trước đây đọc trên sách vở trông thấy một câu nói, chỉ cảm thấy vô cùng nhảm nhí. Vậy mà giờ phút này ở trong lòng nghĩ thầm : “Nguyên giờ phút này năm tháng tình hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bí ẩn trong cung

“Choang “ âm thanh của đồ sứ rơi xuống đất vang lên.

“Nương nương bột giặt, nương nương người bột giặt”

“Tiện nhân! Hồ ly tinh! !” Bên trong Cung Tẩm Tú Quý phi giờ tay muốn ném bộ trà sứ thanh hoa mẫu đơn.

“Nương nương, nương nương đây là bộ trà sứ mà Hoàng thượng thích nhất.” Uyên Ương căng thẳng la lớn “Nương nương người nên suy nghĩ lại.”

Quý phi nhìn bộ đồ sứ cầm trên tay đã lâu, mấy lần muốn đập xuống nhưng nhìn về mặt sợ hãi của và những lời khuyên nhủ của Uyên Ương, cuối cùng đành chậm rãi buông xuống.

“Người thử nói xem, Hạ Kha kia rốt cuộc đã giờ trò gì khiến cho Hoàng thượng đối với nàng ta nhớ mãi không quên.” Tần Quý phi về mặt dữ tợn rống giận hỏi Uyên Ương

“Có lẽ là... Có lẽ là.” Nhìn Quý phi bộ dạng giống như phát điên, Uyên Ương không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, “Hoàng thượng đối với nàng ta có lẽ là cảm thấy mới mẻ nên mới lưu luyến như vậy.”

Lời nói ra đến chính bản thân Uyên Ương một chút cũng không tin. Mẫn Tú các Di Quý Nhân quả nhiên là thù đoạn, từ sau ngày Hoàng thượng ở lại Mẫn Tú các qua đêm ba ngày liên tiếp thì nửa tháng trôi qua đến nay Hoàng thượng ngoại trừ Di Quý Nhân thì không gặp bất cứ phi tần nào khác. Phần ân sủng này đã vượt xa cả Lệ Tiệp Dư và An Tần nương nương năm đó. Vì vậy cũng dễ hiểu vì sao Quý phi nương nương lại giận dữ như vậy.

“Nương nương, người cần gì phải tức giận như vậy, rất dễ ảnh hưởng đến sức khỏe.” Diệp Tu Dung vừa đi vào trông thấy trên mặt đất là một đồng bừa bộ không khỏi khuyên nhủ đôi câu. Sau đó quay người quát lớn: “Nha đầu ngu dốt, còn không mau thu dọn nơi này. Nếu chủ tử mà bị thương thì các người có chín cái mạng cũng không đền được đâu.”

“Vâng, Tu Dung nương nương.” Uyên Ương nhìn thấy Diệp Tu Dung giống như nhìn thấy vị cứu tinh, liền nhanh chóng thu dọn đồng mảnh sứ bị vỡ.

Nhìn bốn phía lúc này không có ai, Diệp Tu Dung mới lại nói: “Nương nương, trong cung này người được sủng ái còn thiếu sao? Hạ Kha nàng ta là cái thứ gì? Bất quá chỉ là nữ nhi của một quan tứ phẩm nho nhỏ, vốn không được coi trọng. Bây giờ thì sao, mặc dù được sủng ái nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một thất phẩm quý nhân nho nhỏ. Người xuất thân là nữ nhi của Tể tướng đương triều, hiện nay lại đứng đầu tứ phi. Bằng thân phận của người cần gì cùng nàng ta so đo.”

Nhìn sắc mặt Quý Phi dịu lại, Diệp Tu Dung biết nàng đã nghe những lời mình nói, lại tiếp tục khuyên nhủ: “Nương nương, chuyện quan trọng nhất bây giờ là có thể mang long thai, so với chuyện này thì không có điều gì có thể quan trọng hơn. Hiện nay ở trong cung này người nào cũng đang nhìn chăm chăm vào ngôi vị Hoàng hậu kia. Hiền phi... nàng ta là công chúa đệ quốc, cho dù Hoàng thượng muốn lập nàng ta làm Hoàng hậu thì vẫn vô bổ quan trọng triều cũng sẽ không đồng ý. Đại Hoàng tử cũng không thể từ trong bụng nàng ta mà chui ra.”

“Hừ, không cần người nhắc nhở thì bản cung cũng coi trọng việc mang thai này nhất.” Tần Quý phi cúi đầu sờ bụng, đôi mắt hiện lên sự dữ tợn: “Những năm qua, bản cung đã uống không biết bao nhiêu thuốc nhưng mà vẫn không hề có động tĩnh! Năm đó nếu không phải tiện nhân họ Hạ kia thì làm sao thân thể của bản cung lại bị thương tổn đến vậy!” Diệp Tu Dung vừa nghe những lời này, sắc mặt đột nhiên trắng bệch: “Nương nương, vạn lần không nên nhắc đến người này, đề phòng tai vách mạch rừng.”

“Bản cung biết rõ, bản cung chỉ là tức giận quá, năm đó nếu không bởi vì Thái hậu thì tiện nhân kia có thể chết dễ dàng như vậy sao?”

Diệp Tu Dung thấy nàng đến cả những lời này cũng nói ra thì biết nàng tức giận đến mức nào. Cũng khó trách Quý phi đến ngày nay vẫn không thể tiêu tan mối hận đó. Những người biết rõ câu chuyện năm đó, chỉ trừ nàng ra thì tất cả những người khác nếu không chết thì bị Hoàng thượng lúc đó còn là vương gia bán đi. Dù sao đó cũng là đứa con đầu tiên của Quý Phi, lại là trưởng tử của Hoàng thượng, làm sao có thể nói quên là quên đi được.

“Nếu hài tử của ta được sinh ra, có lẽ bây giờ đã đủ tuổi để đến trường đi học.”

Nhìn Quý Phi ngày càng có những cử chỉ điên rồ, Diệp Tu Dung cảm thấy một trận buồn bã. Năm đó người trong kinh thành không ai không biết đích nữ Tần tướng quân một thân hồng y cưỡi ngựa lao nhanh đã khiến cho biết bao nhiêu nam nhân ái mộ. Kể từ khi gả cho Vương gia, sống trong hậu viện thì bộ dáng tươi cười ngày trước đã không còn nữa. Sau khi vào cung thì tính tình cũng thay đổi hoàn toàn. Người trong cung này có ai mà không hâm mộ Quý Phi có mệnh phú quý. Nhưng thật ra có mấy ai biết được là nàng đã trải qua biết bao nhiêu chua xót đau?

“Nương nương, bây giờ người phải nhìn về phía trước, hiện nay ngôi vị kia mới là điều quan trọng nhất.” Diệp Tu Dung nhắc nhở.

Không nói đến Quý Phi cùng với Diệp Tu Dung ở Cẩm Tú Cung mà lúc này toàn bộ người trong hậu cung đều vì chuyện Hạ Kha nhận được ân sủng ba ngày liên tiếp thì tâm mà sợ đến ngây người. Ngay cả trên triều các bá quan văn võ cũng bắt đầu có ý kiến Hoàng thượng dừng vì sắc đẹp mà bỏ bê triều chính.

Nhưng lần này Tuyên Cảnh Đế chỉ nói duy nhất một câu: “Chuyện trong nhà của trẫm từ bao giờ khiến các khanh quan tâm?” Liền mặc cho các quan khuyên nhủ như thế nào cũng không đồng ý. Bởi vì vụ án đề thi bị lộ gần đây khiến cho Tể tướng lo lắng nên cũng chỉ có thể chiều theo tâm ý của Hoàng đế.

Kể từ lần cùng Tuyên Cảnh Đế bày tỏ tâm ý lẫn nhau, độ hảo cảm của hân với nàng nửa tháng nay khó khăn lắm mới tăng lên 70, kể cả khi nàng được tuyên thi tâm thì mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ tăng thêm 1 điểm, có khi còn giữ nguyên không tăng. Điều này làm cho hệ thống lo lắng. Nhưng mà nàng biết rõ đây là chuyện bình thường. Nếu cảm tình của đế vương có thể dễ dàng lấy được thì khi đó mới là nằm ngoài dự đoán của nàng. Bản thân nàng lúc này phải an ủi hệ thống, để cho hệ thống an tâm chờ đợi, chờ được nóng vội.

“Tiểu chủ, nô tài đã đưa người đến.” Tiểu Án Tử dẫn theo vài cung nữ và thái giám đi đến.

“Ừ, Tiểu Án Tử vất vả cho người rồi.”

“Tiểu chủ, người tính xử lý những kẻ không trung thành này như thế nào?” Tổ Tổ nhìn thấy Hạ Kha cuối cùng cũng nhớ ra bên trong Mẫn Tú Các có những kẻ chân ngoài dài hơn chân trong cần phải xử lý, trong lòng cao hứng vô cùng, liền vội vàng hỏi. Hạ Kha không có trả lời, chỉ nhìn đám người Hạnh nhi quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, miệng hô: “Tiểu chủ tha mạng, tiểu chủ tha mạng.” Không đợi cho bọn họ cầm miệng, liền nói: “Ta nhớ rằng vào ngày đầu tiên khi ta đến đây đã nói với các người: ‘Ta ghét nhất những kẻ hầu hạ hai chủ nhân’. Ta nghĩ rằng bản thân mình chưa từng cắt xết tiền lương cũng như ngược đãi các người. Nhưng mà thôi nước chảy về chỗ trũng, người tìm chỗ cao mà đi, các người như vậy ta hiểu là do các người không thích Mẫn Tú các này. Nơi này của ta miếu nhỏ, không chứa được các người phật lớn. Các người từ đâu đến thì trở về nơi đấy đi. Ta tin Hồ công công ở Kính sự phòng sẽ giúp các người tìm được chỗ tốt.”

“Tiểu chủ tha mạng, tiểu chủ tha mạng, nô tỳ chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mong tiểu chủ khai ân !” Nghe những lời Hạ Kha nói, những người này liền liền mạng đập đầu nhận tội. Ai biết được rằng Di Quý Nhân có một ngày lại thắng vị nhanh như vậy. Trong lòng bọn họ không khỏi hối hận. Nếu thật sự bị đưa trở về, thì sau này có chủ tử nào dám nhận các nàng nữa. Hơn nữa nghĩ tới những thủ đoạn của Hồ công công thì sợ là ngay cả tính mạng của các cũng không giữ được.

“Tiểu Ân Từ.”

“Tiểu chủ nô tài ở đây.” Tiểu Ân Từ lúc này vội vàng thờ dài đáp.

“Đưa bọn họ trở về chỗ Hồ công công.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Sau giờ ngo, bởi vì thời tiết nóng bức, Hạ Kha cảm thấy khẩu vị không tốt, bởi vậy chỉ gấp ăn vài miếng liền sai người dọn xuống.

“Tiểu chủ, đây là canh tâm sen ngự thiện phòng vừa nấu, ăn vào quả thực ngon miệng. Ban nầy người ăn ít như vậy không bằng ném thử món này?” Lạc Cẩn bưng chén canh đi vào phòng nhìn Hạ Kha đang nằm nghiêng trên giường, vẻ mặt không vui.

Tổ Tổ ở sau lưng nhẹ nhàng giúp nàng xoa bóp, “Đúng vậy tiểu chủ, nô tì nghe nói canh này ngự thiện phòng mới làm ra ngay lập tức đã đưa đến Mẫn Tử Các chúng ta đầu tiên. Lần trước nô tỳ đến ngự thiện phòng lấy thức ăn tiểu thái giám ở đó còn liên tục đi theo sau nô tỳ hỏi thăm.”

“Ngươi đúng là cầm tinh con khỉ.” Hạ Kha quay đầu cười mắng. “Vậy ngồi dậy ăn một chén cũng đi.”

“Tiểu chủ, hương vị như thế nào?” Tổ Tổ giờ mắt nhìn Hạ Kha ung dung ăn tận hơn nửa chén, nuốt nước miếng một cái hỏi.

Hạ Kha chỉ cảm thấy chén canh hạt sen này ăn quả thực ngon miệng, liền ăn nhiều hơn vài miếng. Nhìn bộ dáng thèm ăn kia của Tổ Tổ khiến cho nàng rất vui vẻ.

“Ta để cho ngươi thiếu ăn sao? Sao lại có bộ dạng tham ăn như vậy.”

“Không phải như thế đâu tiểu chủ, mấy hôm trước người thường cho chúng nô tỳ một ít quả vải. Tổ Tổ nàng ăn liên tục hết quả này sang quả khác. Đến khi ăn hết còn bày ra bộ dạng đáng thương thèm ăn.” Đến ngay cả Lạc Cẩn cũng không nhịn được trêu ghẹo nói.

Tổ Tổ vừa nghe những lời này, không khỏi trừng mắt lớn. “Cô cô sao người lại biết chuyện này? Được lắm, Tiểu Ân Từ là cái đồ khôn nạn. Đã bảo hắn không được kể với người khác vậy mà lại dám nói với cô cô. lát nữa nô tỳ nhất định xé nát cái miệng của hắn.” Đây chính là xấu hổ quá hóa giận đó mà. Tiểu chủ, người nhìn bộ dáng lúc này của nàng có giống như là cộc cái không chứ.”

“A, phải không?” Hạ Kha cũng bị hai nàng này nói chuyện làm cho hứng thú, trêu chọc nói :“ Không biết nhà ai để mở lồng sắt mà cộc cái được thả ra.”

“Tiểu chủ và cô cô hai người lại bắt nạt nô tỳ.” Tổ Tổ trên mặt mặc dù tỏ ra tức giận nhưng mà trong lòng cũng hiểu Lạc Cẩn làm như vậy bởi vì tiểu chủ tâm trạng hôm nay không tốt. Trêu ghẹo nàng một chút cũng giúp tiểu chủ vui vẻ cười một tiếng. Bởi vậy nên vẫn là phối hợp một chút.

“Được rồi, được rồi... Tổ Tổ của chúng ta là con mèo nhỏ thèm ăn. Chỗ canh hạt sen ta chưa ăn đến liền chia ra cho cho ngươi, Lạc Cẩn cùng Tiểu Ân Từ đi.”

“Thật sao ạ, tiểu chủ, tiểu chủ người tốt nhất.” Tổ Tổ cao hứng muốn nhảy lên.

“Sao mới một lát mà ta lại trở thành tốt nhất rồi. Người nào vừa mới nói ta xấu hay bắt nạt nàng ấy nhỉ?”

“Tiểu chủ...” Tổ Tổ đỏ bừng cả khuôn mặt, bị Hạ Kha trêu chọc hai chân nàng giậm giậm đất.

“Tiểu chủ, Hồ công công của Kính sự phòng xin cầu kiến.” Tiểu Ân Từ chạy vào trong phòng bẩm báo. Tổ Tổ trong thấy Tiểu Ân Từ tiến vào, dùng sức đạp chân hắn một cái, trên mặt viết dòng chữ hãy đợi xem, xem ta xử lý ngươi như thế nào. Tiểu Ân Từ cũng không hề yếu thế đáp lại một đáp, xem ai sợ ai.

“Khụ” Lạc Cẩn lên tiếng nhắc nhở, hai người lúc này mới dừng lại, nhưng vẫn giận giữ nhìn nhau.

“Mau ra mời Hồ công công vào đi.”

Hạ Kha giống như là không nhìn thấy hai người này lén lút đối đầu nhau, từ trên tháp đứng dậy nói.

“Nô tài thỉnh an Di Quý nhân, Di Quý nhân cát tường.” Hồ công công tiến vào liền hướng Hạ Kha hành lễ.

“Công công không cần đa lễ.” Hạ Kha giả vờ muốn đỡ, “ Công công mau ngồi xuống, Tổ Tổ, dâng trà.”

“Nô tài không dám” Hồ công công vội vàng từ chối. “Nô tài lần này đến đây là hướng Di Quý nhân thỉnh tội, làm sao dám làm phiền Tổ Tổ cô nương.”

“Công công chó đùa, nói về phẩm cấp ngài là chính tứ phẩm thái giám đại tổng quản. Còn ta chỉ là một thất phẩm quý nhân nho nhỏ. Huông chi Tổ Tổ chỉ là một cung nữ bình thường.” Hạ Kha cười nói.

Hồ Chính nghe những lời này, đều là khen ngợi chính mình nên cũng thoải mái hơn. Nghĩ thầm Di Quý nhân này cũng là có chút thủ đoạn không thì làm sao có thể độc sủng hậu cung hơn nửa tháng nay. Vì vậy trên mặt càng tỏ ra kính cẩn :“Đề Di Quý nhân chê cười rồi.”

“Không biết hôm nay công công tự mình tới đây là có chuyện gì?” Đây là người nào đó mặc dù biết nhưng vẫn giả bộ hồ đồ.

“Là do nô tài quản giáo không nghiêm, để cho cung nhân trong Mẫn Tú các của Quý nhân chân ngoài dài hơn chân trong. Nô tài sáng nay khi trông thấy bọn họ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nô tài đã tự mình chọn lựa những người tốt nhất đặc biệt đưa tới để hầu hạ người. Kính xin Quý nhân nguôi giận.”

Nghĩ lại sáng hôm nay, Mẫn Tú các dẫn mấy cung nhân đưa trả về. Hồ Chính cảm thấy vô cùng xấu hổ. Kể từ khi chính mình lên làm đại thái giám quản sự chưa bao giờ bị người khác làm cho mất mặt như vậy? Hơn nữa bây giờ không thể không tự mình đến cửa bồi tội. Hắn cảm thấy đánh những người kia ba mươi đại bản rồi ném tới tận hành tư chịu khổ là không đủ.

“Ý của ta là chuyện này cùng với công công là không có liên quan.” Hạ Kha nói rồi đứng dậy hành lễ. Hồ Chính vội vàng ngăn cản, lúc này Hạ Kha mới nói tiếp :“Ta cũng biết công công phải xử lý nhiều việc, đề chuyện nhỏ này làm phiền đến công công là lỗi của ta. Ta muốn lặng lẽ đem những người này đuổi ra ngoài nhưng lại không thể. Trước đó vài ngày, Hoàng thượng đến chỗ ta nghỉ ngơi, mấy người bọn họ thừa lúc ta không chú ý định giờ chút thủ đoạn bí ổi...”

Hạ Kha tuy chưa nói hết nhưng Hồ Chính là kẻ sành sỏi những chuyện này nghe làm sao mà không hiểu. Nội tâm bên trong không khỏi chấn động. Những chuyện này ở trong cung không hề truyền ra một chút tin tức gì, xem ra Hoàng thượng đúng là sủng ái Di Quý nhân vài phần. Vì bảo vệ năng mà không để cho chuyện này lan rộng ra. Lần này may mắn được Di Quý nhân nhắc nhở, nếu là trước đây thì chính mình có khi cũng bị liên lụy. Bất mãn đối với Hạ Kha ở trong lòng cũng giảm đi.

“Chuyện lần này nô tài đa tạ Quý nhân đã chỉ điểm.” Nói xong liền hành đại lễ (quỳ dập đầu)

“Công công, chuyện này liên quan đến thể diện của Hoàng thất, chỉ là ta từng nghe nói qua, Hồ công công là người hành sự chu đáo, nên mới nói cho công công, công công không nên...” Nàng nói có ý dừng lại một chút

“Nô tài hiểu được, Quý nhân yên tâm. Nô tài còn có việc phải đi làm. Xin cáo lui trước.”

Đúng là chỉ cần lời Hoàng thượng ra, chuyện gì cũng dễ dàng cả. Chính nàng cũng không tin có ngày mình lại có thể ăn nói ý tứ như vậy.

P/s : chị muốn xử lý mấy cung nhân làm tay trong cho người khác. Nên nói với Hồ công công là mấy người này có ý dụ dỗ Hoàng thượng. Phạm điều cấm kị, Hồ công công sợ bị trách tội sẽ xử lý mấy người kia. Làm như vậy chị ko đắc tội với người nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sủng ái nhiều đến đâu???

Đến buổi tối, Tuyên Cảnh Đế như mọi ngày ở Mẫn Tú Các dùng bữa, thấy được những ngày gần đây là gan của con mèo nhỏ ngày càng kiêu ngạo nhưng mà vẫn ân cần đưa thức ăn cho hắn.

“Hoàng thượng, người ném thử món này đi. Đây là ngự thiện phòng hôm nay dâng lên món mới, ăn cực kỳ ngon miệng.” Vừa nói vừa múc một chén canh bùng cho Tuyên Cảnh Đế.

Đứng ở phía sau Lý Đức Toàn đối với một màn này vốn đã quen. Trong cung này cho rằng Di Quý nhân được Hoàng thượng sủng ái chỉ là nhất thời. Chỉ có những người hầu hạ bên cạnh mới biết rõ Di Quý nhân ở trong lòng Hoàng thượng có vị trí như thế nào. Hoàng thượng đến giờ nói chuyện với nàng đều xưng hô là ta, nhớ lại bản thân mình lần đầu tiên nghe được điều này thiếu chút nữa là bị dọa chết rồi. Ngược lại về mặt Hoàng thượng là như không có chuyện gì. Giống như hôm nay việc múc thức ăn này, Hoàng thượng dường như là đã quên việc phải thử món ăn trước, trực tiếp nhận lấy.

Tuyên Cảnh Đế một bên tiếp nhận chén canh, một bên trêu ghẹo nói :“Đúng là chuyện lạ, hôm nay tiểu mèo hoang của trẫm sao lại ngoan ngoãn như vậy? Lý Đức Toàn người xem có phải hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây không?”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài sáng sớm hôm nay nhìn thấy mặt trời vẫn là mọc ở phía đông và lặn xuống ở phía tây.” Lý Đức Toàn theo lời trêu ghẹo đáp lời.

“Hoàng thượng!” Hạ Kha gắt giọng.

“Được rồi, được rồi, trẫm nói nàng như vậy, móng vuốt nhỏ có phải sẽ cào trẫm không?” Nhìn Hạ Kha khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, hai mắt chứa đầy tình cảm, bộ dáng giống như con mèo nhỏ sắp nhào lên. Tuyên Cảnh Đế cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa.

Nhìn thấy Tuyên Cảnh Đế lại không để ý đến cung quy, ăn những món ăn do mình đưa đến. Hạ Kha trong lòng vô cùng cảm động, thẹn thùng mở miệng nói: “Hoàng thượng...”

“Ừ, nàng gây ra họa gì sao?”

“Không có, thần thiếp thực ngoan mà.” Hạ Kha vội vàng tiếp lời, “Thiếp ngoan ngoãn mà, cả ngày đều ăn cơm, đi ngủ đúng giờ.” Người nào đó nói đến đây, bộ dáng con mèo nhỏ cái đuôi như muốn vênh lên đi.

“Vậy thì nàng chột dạ cái gì?” Nhìn bộ dạng con mèo nhỏ điều vô gương oai, Tuyên Cảnh Đế không nhịn được trêu chọc nàng một phen.

Quả nhiên nghe nói như vậy, cả người Hạ Kha liền ỉu xiu, giống như con mèo nhỏ hai tai hạ xuống. Âm ức nói: “Chính là, hôm nay thần thiếp đưa các cung nữ thái giám không vừa ý trở về Kính sự phòng. Buổi trưa, Hồ công công liền đến tìm thiếp, thiếp...” bộ dáng cực kỳ thẹn thùng, “Nói là mấy hôm trước Hoàng thượng ở chỗ thiếp, nhân lúc thiếp không ở đây...” Nói xong trộm nhìn qua, phát hiện Tuyên Cảnh Đế sắc mặt trùng xuống, vội vàng nói: “Những điều thiếp nói, chẳng phải thật sao... mấy hôm trước Đào Nhi kia không phải là thừa dịp thiếp không có ở đây liền giúp người gấp thức ăn. Thiếp là không có nói dối nha. Đây là do hần suy nghĩ nhiều. Là do hần suy nghĩ nhiều.” Nói xong còn gật đầu nhẹ. Cho rằng mình lúc này bị Hoàng thượng giận chó đánh mèo, vô tội cực kỳ. Nàng ngẩng đầu nhìn Tuyên Cảnh Đế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra dáng vẻ chính mình thông minh như vậy, người mau khen đi. Trông thấy bộ dáng ngang ngược của Hạ Kha lúc này, Tuyên Cảnh Đế cảm thấy vô cùng thú vị. Nhắc Đào Nhi kia là ai bản thân hần cũng không nhớ, vậy mà nàng còn ăn dấm chua? Chuyện hôm nay xảy ra hần cũng biết. Hồ Chính vừa bước chân ra khỏi Mẫn Tú các, người của hần liền dâng lên cuốn sổ ghi đầy đủ cuộc nói chuyện giữa hai người. Việc trao trả cung nhân như vậy vẫn thường xảy ra ở trong cung. Hần nhìn mãi cũng thấy quen. Không nghĩ đến nữ nhân này còn tự mình nói với hần. Giống như là một người không biết suy nghĩ.

“Nàng ngược lại thành thật. Mượn danh nghĩa của trẫm để làm chuyện xấu. Còn dám nói với trẫm. Nàng không sợ chọc giận trẫm?”

Hạ Kha nghe những lời này biết là hần không có tức giận. Lúc này vừa cười vừa nói: “Thiếp đương nhiên là sợ, mỗi lần cùng Hoàng thượng ở chung một chỗ thiếp đều cảm thấy giống như đang nằm mơ. Đối với thiếp, người là Hoàng thượng của người khác còn, còn đâu thì người là lang quân của thiếp. Người là bầu trời của ta. Ta làm sao có thể lừa gạt ông trời được.”

Lời nói trắng trợn này làm cho Tuyên Cảnh Đế trong lòng rung động vô cùng. Chỉ hận không thể yêu thương tiểu nữ nhân này đến tận xương tủy.

“Ting. Độ hảo cảm +1. (cuối cùng cũng tăng a).” Nghe được hệ thống thông báo, Hạ Kha liền biết mình đã thành công. Nàng muốn ở trước mặt hần xây dựng nên hình tượng không bao giờ lừa gạt hần, để đề phòng tương lai có người ở sau lưng tố cáo nàng. Nàng muốn dù bất cứ chuyện gì cũng sẽ tìm cách nói ra, để Tuyên Cảnh Đế biết nàng vĩnh viễn sẽ không lừa gạt hần.

“Trẫm sẽ không vì chuyện này mà so đo với nàng. Ái tần định báo đáp trẫm như thế nào đây?” Tuyên Cảnh Đế nhìn không được tiếp tục trêu chọc nàng.

“A, Hoàng thượng. Tất cả mọi thứ ở cung này đều là do người ban thưởng, ta...ta...” Hạ Kha về mặt khó xử đột nhiên nói: “Ta dùng chính bản thân mình dâng cho Hoàng thượng.” Hai mắt nàng tràn đầy vui vẻ nhìn hần.

Lý Đức Toàn mặc dù đã sớm quen với những lời nói và hành động gây kinh ngạc của Hạ Kha, nghe những lời này cũng thiếu chút nữa bị sặc nước miếng. Hạ Kha nghe được động tĩnh, lúc này mới phản ứng chính mình vừa mới nói gì, đầu nhỏ liền cúi xuống. Ngược lại về mặt Tuyên Cảnh Đế không vui mừng nhìn Lý Đức Toàn một cái. Lý Đức Toàn cả kinh trong lòng, biết là mình thất thố, vội vàng cúi đầu. Tuyên Cảnh Đế lúc này mới thu hồi ánh mắt. Đánh giá nàng một hồi, giống như ghét bỏ cực kỳ nói: “Không được, toàn thân nàng không có bao nhiêu thịt, trên dưới chỉ có xương, thân thể của trẫm là con của trời, vụ mua bán này trẫm quá thua thiệt.” Nói xong liền khoát tay áo.

Hạ Kha nghe những lời này, cũng không để ý đến cái gì là tôn ti, xúc động nói: “Làm sao mà không có thịt? Người nhìn nơi này xem?” Nói xong sợ hần không hiểu còn giống như ưỡn ngực ra!!!

Lý Đức Toàn lần này ghen lời, vội vàng cúi đầu lui ra xa. Di Quý nhân quả thực khiến cho Hoàng thượng lần nào lui tới cũng vô cùng vui vẻ.

“Nguyên lai con mèo con của ta còn là một con mèo cái a” Hạ Hầu Ngôn cố ý kéo dài giọng nói, quả nhiên là mèo nhỏ lại tức giận. Lúc này mới chậm rãi nói: “Vậy hãy để cho trẫm xem một chút, mèo con của trẫm trên người có những chỗ nào có nhiều thịt nào?” Nói xong ôm eo Hạ Kha kéo vào lòng, ôm nàng hướng phía giường mà đi đến. Người xưa nói quả không có sai no ấm sinh dâm dục. Sau một phen lăn lộn, nhìn người nào đó vì mệt mỏi đã sớm ngủ đi, Hạ Hầu Ngôn cố nén sự xúc động trong lòng. Dư vị tiêu hồn kia khiến cho hần không khỏi ham muốn một lần nữa. Không thể không thừa nhận người nào đó nói đúng, khuôn ngực kia thực sự là lớn hơn rất nhiều. Trước kia nắm trọn vừa trong một bàn tay, vậy mà không quá nửa tháng đã to lên rất nhiều, khó trách người nào đó muốn phản bác. Nhưng mà cũng là do hần hơn nửa tháng nay đều đặn xoa không thì làm sao có thể lớn nhanh như vậy. Tuyên Cảnh Đế hạ lưu nghĩ trong lòng. Bản thân hần cảm thấy cực kỳ yêu thích với thân thể của nàng. Giống như vì hần mà được tạo ra, vô cùng phù hợp với hần.

Nếu lúc này Hạ Kha còn tỉnh và nghe được lời nói như thế nhất định sẽ tròn mắt thật to mà nhìn hần. Nói đùa gì vậy, cơ thể nàng thay đổi như vậy hoàn toàn là do nàng mỗi ngày không ngại cực khổ, thêm từng điểm từng điểm mới có thể tạo nên nền móng tốt như vậy. Không cùng Hoàng đế người có nửa xu quan hệ. Dĩ nhiên là phù hợp rồi, ta biết người yêu thích chính là vòng eo nhỏ nhắn và ngực đầy đặn mà!!

“Tiểu chủ, nô tỳ nghe nói hôm qua Hoàng thượng lại ngủ lại chỗ Di Quý nhân kia, người thật sự không lo lắng sao?” Bên trong Thánh Vũ Hiên, Nguyệt Mai nhìn tiểu chủ nhà mình ngày ngày chơi đùa cùng với một đồng hoa cỏ, liền trong lòng một trận lo lắng.

“Ta sót ruột thì còn ích lợi gì?” Tiêu Sắc hỏi ngược lại, “Hơn nữa nam tử trên đời này đều là kẻ bạc tình, có mới nói cũ. Bây giờ có thể nhận vô vàn ân

sủng cũng chưa biết được về sau sẽ như thế nào?”

Nguyệt Mai nghe những lời này, đầu cảm thấy một trận đau nhức. Người ta nói Tiêu Mỹ nhân xinh đẹp như hoa đào, vốn nên là nổi bật nhất trong số những người tiền cung năm nay. Vậy mà dù được sủng ái hay không được sủng ái đều là một bộ dáng không mặn không nhạt, lạnh nhạt giống như là người sống trong miếu ni cô.

bất kể là được sủng ái còn là không được sủng ái, đều là một bộ dáng không mặn không nhạt, giống như là người sông trong miếu ni cô, sống không ý nghĩa. Nhưng mà những lời này Nguyệt Mai chỉ có thể để ở trong lòng, vẫn là tiếp tục khuyên nhủ thì hơn, “Tiểu chủ, người cùng với Thục phi nương nương chẳng phải có quan hệ thân thiết hay sao? Không bằng người đi bái kiến Thục Phi nương nương, cầu xin người chỉ giáo để đoạt lại ân sủng của Hoàng thượng.”

“Hừ.” Nghe nói như thế, Tiêu Sắc chỉ khẽ cười một tiếng “Quan hệ ư? Đây chỉ là không có ai khác nên chán nản tìm người là nàng thay thế. Hơn nữa hiện tại đã vào cung còn có thể dựa vào mối quan hệ này sao?”

“Tiểu chủ, người...” Nguyệt Mai không nghĩ tới Tiêu Sắc sẽ nói ra những lời này nên bị kinh hãi một chút. Nhưng nghĩ đến tiểu như nhà mình lúc trước ở Tiêu phủ có bao nhiêu sủng ái. Vậy mà vào lúc mười ba tuổi bị lão phu nhân mang tới Tô phủ, tự mình giáo dưỡng hai năm, không phải là để cho tiểu thứ tiền cung giúp đỡ cho Thục phi nương nương một phen sao? Quả thật là vô cùng đáng thương...Nghĩ đến điều kiêng kị trong lòng Tiêu Sắc, Nguyệt Mai vội vàng dừng lại suy nghĩ của mình.

Tiêu Sắc chính mình cũng cảm thấy không thú vị, liền đem bình hoa để sang một bên, đứng dậy nói :“Ngươi ngược lại đã nhắc nhở ta, tính ngày thì cũng đã đến lúc đi Hiền Phúc cung thỉnh an biểu tỳ của ta rồi. Nguyệt Mai đi thôi.”

Nguyệt Mai nhìn tiểu chủ nhà mình mang bộ dáng thân bất do kỷ cảm thấy nàng vô cùng đáng thương. Nếu lão gia chịu nhường thua kém một chút, phu nhân đứng lên đấu tranh cho tiểu thư thì người đã không đi đến ngày hôm nay. Đây có lẽ chính là số phận của mỗi người.

“Nương nương, Hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì đây?” Bên trong Ngọc Cung, đại cung nữ Ngọc Đồng bên cạnh An Tần hỏi.

“Bản cung làm sao biết được? Bản cung chỉ biết đạo lý nếu nhiệt tình quá sẽ hóa dở mà thôi.” An Tần nhìn tiểu cung nữ đang giúp nàng vẽ móng tay, suy nghĩ một chút, nói ra “Bôi nhiều một chút.” Một lúc sau lại nói thêm, “Từ xưa triều đình và hậu cung vốn gắn kết không rời. Đại khái là Hoàng thượng đang muốn ép một số người trên triều đi vào khuôn khổ đi.”

“Nương nương, vạn nhất Hoàng thượng thực sự sủng ái Di quý nhân kia thì sao?”

An Nhã Huân vừa nghe lời này, không để ý móng tay đang vẽ, trực tiếp tát cho Ngọc Đồng một cái bạt tai, “Câm miệng!” Điều này làm sao có thể!”

Ngọc Đồng cùng hai cung nữ khác vội vàng quỳ xuống, “Nương nương bớt giận.” Nói xong liền đưa tay tát mình, “Là do nô tỳ ngu ngốc, chọc giận nương nương. Xin nương nương bớt giận.” Vừa nói vừa đưa tay tát mình. Toàn bộ bên trong Ngọc Cung chỉ nghe thấy một loạt tiếng ba ba ba.

Một lúc lâu sau, An Tần hết giận mới lên tiếng, “Ngọc Đồng, đứng lên đi.” Nói xong thương tiếc đưa tay chạm vào khuôn mặt vừa bị chính mình tát lúc này đang sưng lên, nhả nhặn nói ra: “Đứng ra bản cung không lên giận lây sang ngươi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi bản cung cũng thấy đau lòng. Mà thôi, ta còn một bình ngọc lộ quýnh tiêu tán, chữa vết thương của ngươi rất tốt. Ngươi lát nữa vào kho lấy mà bôi vào. Lại đi lấy ít băng lạnh chườm lên. Đảm bảo vết sưng này ngày mai sẽ hết.”

Ngọc Đồng biết rõ, chuyện này như vậy coi như là kết thúc. Chính mình vừa rồi có chút lỗ mãng. Mặc dù những ngày này, An Tần nương nương vẫn biểu hiện như thường nhưng thiên hạ này làm gì có nữ nhân nào nguyện ý đem nam nhân của mình chia sẻ cùng người khác đâu? Trên mặt từng đợt đau rát nhưng vẫn dập đầu cảm tạ “Nô tỳ tạ ơn nương nương thương cảm.”

Chỉ riêng An Tần mới rõ, bản thân mình gần đây liên tục sợ hãi bởi Hoàng thượng lần này có nhiều cử chỉ khác thường. Thế nên những lời như vậy nửa câu cũng không muốn nghe. Vì vậy mới làm ra hành vi thất thường như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quý phi mưu tính

Hạ Kha ẩm ức nằm nghiêng người ở trên giường. Bản thân nàng từ nhỏ sợ nhất là nắng nóng. Hiện tại mặc dù đã là hoàng hôn nhưng mà trên người mặc bảy lớp trang phục. Nàng bây giờ là tân sủng của Hoàng thượng, băng lạnh đưa đến viện của nàng không có thiếu chút nào. Nhưng mà Lạc Cẩn và Tổ Tổ không dám để cho nàng dùng quá nhiều. Dù sao thân thể của nàng cũng kém hơn những người khác. Nếu mà bây giờ mắc bệnh thì mọi cố gắng sẽ đi tong mất.

“Tiểu chủ người ăn chút gì đi.” Tổ Tổ đứng ở một bên quạt, nhân cơ hội khuyên nhủ, “Nô tỳ biết rõ tiểu chủ trong lòng khó chịu, nhưng Hoàng thượng dù sao cũng là của tất cả nữ nhân trong cung này, không thể nào...”

Hạ Kha vừa nghe cũng biết là Tổ Tổ đang nghĩ sai. Ngay từ ban đầu nàng cũng biết, hiện nay mình hoàn toàn không thể nào một mình độc chiếm Hoàng thượng. Hơn nữa, trước đó vài ngày ở trên triều Tàn Thừa tướng quyết định đưa cho Khanh thượng thư ở Đại Lý Tự chứng cứ phạm tội, nhận mình quản giáo không nghiêm, khiến cho môn sinh do mình đề cử là Lễ bộ thị lang Trương Nguyên Khánh tham ô. Trước đó không lâu Trương Nguyên Khánh còn chạy tới hướng mình cầu cứu. Bản thân suy nghĩ một đêm, cảm thấy hẳn làm ra chuyện như vậy đã làm nguy hại đến giang sơn xã tắc. Hoàng thượng có trách tội cũng chấp nhận chịu phạt.

Tuyên Cảnh Đế nhìn Tàn thừa tướng bày ra một vở kịch hay, trong lòng cười lạnh một trận. Nhưng ngoài miệng vẫn là an ủi hết lần này đến lần khác, khuyên giải nói: “Tàn đại nhân là rường cột của nước nhà, đứng đầu các quan ở trong triều, xưa nay luôn căm ghét những quan xấu, là người công chính nghiêm minh. Lần này vì đại nghĩa mà diệt thân. Là tấm gương sáng cho văn võ bá quan trong triều học tập.”

Bởi vậy hết lần này đến lần khác giữ lại, chỉ là trừng phạt một chút, phạt một năm bổng lộc. Chỉ thấy Tàn thừa tướng lệ rơi đầy mặt, hô to tiên đế phù hộ, bệ hạ trị quốc nhân từ, quả là phúc lớn cho dân chúng trong thiên hạ. Quân thần hai người một màn vô cùng cảm động không sai lệch một chút nào.

Sau đó nhanh chóng sai người bắt Trương Nguyên Khánh và toàn bộ người trong phủ, trải qua một phen thẩm tra của Đại Lý Tự Khanh Chính đã phát hiện vụ án đề thi xuân bị lộ lần này có dính líu đến rất nhiều người. Làm cho cả triều đình khiếp sợ. Vô số quan viên cũng từ đó mà mất chức.

Tuyên Cảnh Đế nhìn danh sách giận dữ quát, “Đều là sâu mọt đục khoét quốc gia!” Thiên tử giận dữ xử lý nghiêm trị. Quyết định Lễ bộ thị lang Trương Nguyên Khánh cùng mười hai kẻ đồng phạm bị xử chém. Người nhà bị đày ra biên quan, con cháu ba đời không được đi thi khoa cử. Trên triều đình lúc này không khí cô cùng căng thẳng.

Bởi vậy nên những ngày này Hoàng thượng không thể không đến Cẩm Tú cung nghỉ ngơi. Dùng cách đó để an ủi Quý phi nương nương. Hiển nhiên là nha đầu Tổ Tổ suy nghĩ nhiều. Sợ nàng thương tâm nên lúc này mới dè dặt không dám nhắc tới chuyện này. Kỳ thật trong lòng nàng may mắn không hề để ý chuyện đó. Hạ Kha chạm nhẹ vào vòng ngọc, nhằm chán nhìn Tổ Tổ chiêm hương. Ngửi vào một mùi hương như cho tới bây giờ không có người qua, “Đây là hương gì vậy. Sao cho tới bây giờ không có người qua?”

“Bẩm tiểu chủ, đây là hương trầm quả. Là do trước đó vài ngày, mấy vị điều hương trong điều hương các nghe nói tiểu chủ gần đây trong người không khỏe, nên đã dùng nước hoa quả điều chế hương cho người, còn có tác dụng an thần. Nô tỳ liền đốt cho người.” Tổ Tổ đáp. “Nghe ra giống như người thế nào cũng là người giỏi văn thi phú. Phối hợp với hoa bách hợp như thế này đúng là có một phong vị khác rồi.”

“Đúng không, tiểu chủ. Những chậu hoa bách hợp này nghe nói bây giờ mới nở chưa đến mười chậu. Tiểu thái giám chịu trách nhiệm làm vườn nhìn thấy hoa nở vội vàng đã chọn ra hai chậu tốt nhất đưa tới cho tiểu chủ.” Tổ Tổ có chút đắc ý nói.

“Được rồi. Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Nói xong dường như mong đợi nhìn ra phía ngoài cửa.

Tổ Tổ đương nhiên biết rõ Hạ Kha trông đợi điều gì. Chỉ có thể thở dài một cái, xoay người rời đi.

Tư liệu cơ bản:

Vòng eo : 40 (mềm dẻo không tệ nha)

Vòng ngực : 55 (hơi có phập phồng~)

Da trắng : 50 (giống như mảnh gấm)

Âm thanh giọng nói : 60 (âm thanh tự nhiên mới thành lập)

Độ thân cận cùng mục tiêu : 71

Điểm mị lực chưa phân phối : 10

Mức độ hoàn thành nhiệm vụ : 71%

Thật tốt, chính mình cách mục tiêu càng ngày càng gần, Hạ Kha âm thầm tự nói với mình.

Trong Cẩm Tú Cung lúc này, Quý phi nương nương hiển nhiên là vẻ mặt hưng phấn bởi vì Hoàng thượng đã đến. Lúc này đang bận rộn sai khiến phòng bếp nhỏ bưng lên những món ăn lúc trước mà Hoàng đế thích ăn nhất, dè dặt ngồi bên cạnh hầu hạ.

Nhìn xem một bàn đầy các món ăn vốn là trước đây mình yêu thích nhất. Tuyên Cảnh Đế không biết vì sao cảm thấy không hề có chút khẩu vị. Nhìn một thân cung trang màu đỏ, trên người Quý phi tỏa ra mùi hương nồng đậm, xung quang nô tài đều là nom nớp lo sợ mà cẩn thận hầu hạ. Vốn là sớm thành thói quen với cảnh tượng này nhưng hôm nay càng nhìn càng không thích ứng được. Vẫn là vào lúc này bỗng nhớ tới nữ nhân nào đó, nàng thường vậy lui cung nhân, tự mình gấp thức ăn cho hắn. Thỉnh thoảng còn phát biểu cảm tưởng của mình đối với các món ăn, có khi còn quên cả gấp thức ăn cho hắn, còn chính mình thì cao hứng ăn uống. Bản thân đã là người lớn nhưng lại thích những món chua chua ngọt ngọt của tiểu nữ nhi. Nghĩ như vậy, Tuyên Cảnh Đế vẫn chưa phát giác ra càng lúc mình càng không có khẩu vị, liền buông đũa xuống.

“Hoàng thượng.” Quý phi dè dặt quan sát hắn, trong lòng suy nghĩ mình ở chỗ nào làm không tốt đã chọc giận hắn, “Có phải hôm nay phòng bếp nấu món ăn không hợp ý người?”

Tuyên Cảnh Đế kiểm lại bức bối trong lòng, môi mỏng cong lên, “Ái phi nói thế là không đúng rồi? Chỉ là giai nhân đang ngồi trước mặt khiến cho trầm

có chút mắt hôn mắt vía.” Nói xong ái muội đưa ngón tay xướt qua bộ ngực để lộ một nửa sau tà áo của Quý phi.

Khuôn mặt nhỏ của Quý phi đỏ ửng lên, đột nhiên như nhớ tới chuyện gì, gắt giọng nói: “Hoàng thượng đáng ghét, không bằng chờ thần thiếp tắm rửa một phen rồi lại đến hầu hạ Hoàng thượng?”

Tuyên Cảnh Đế biết rõ đây là quy củ bất thành văn ở trong cung. Ái muội ở trước ngực nàng dùng sức nắm một cái rồi mới để cho nàng rời đi. Chỉ thấy Quý phi lúc rời đi, hai mắt tràn đầy xuân tình.

“Nương nương?” Nhìn Quý phi sau khi tiến vào trong phòng vẫn là ngơ ngác đứng ở bên ngoài thùng tắm. Uyển Ương không khỏi nhẹ giọng gọi nàng tỉnh lại.

Quý phi lúc này mới quay đầu lại, cắn môi nói: “Người đi lấy bình ngọc mà trước đó vài ngày phu nhân từ ngoài cung gửi vào đem đến cho ta.”

Uyển Ương mặc dù không hiểu vì sao lúc này nương nương lại muốn tìm cái bình. Nhưng mà vẫn là đi cầm tới cho nàng.

Người đi ra ngoài đi. Không có mệnh lệnh của bản cung thì không có ai được phép đi vào.” Nghĩ đến mẫu thân nói cho nàng cách dùng, không khỏi dâng lên một trận thẹn thùng. Bởi vậy mới không thể không cho người hầu lui hết ra ngoài.

Đã xác định được xung quanh không có người. Tần Như dè dặt mở bình ra, rồi đổ vào trong lòng bàn tay. Ngay tức thì một viên thuốc đen nhánh to bằng đầu ngón tay rơi ra khỏi bình. Nhìn viên thuốc trước mắt, nghe nói Minh Đức Hoàng hậu của tiền triều đã sử dụng và có tác dụng vô cùng thần kỳ. Nghĩ đến Minh Đức Hoàng hậu cả đời đã sinh được tám hoàng tử (@@), chính mình có cần thiết thử một lần hay không.

Sau đó thử đưa lên mũi ngửi một cái, liền cảm thấy một trận mùi thuốc xông vào mũi. Nghĩ đến trước đây không lâu Diệp Tu Dung khuyên giải mình, nói nàng nhất định phải có hài nhi. Lại nhớ đến phụ thân gần đây phải chịu nhục ở trên triều, phải vớt con tốt để bảo vệ con xe. Chính mình nếu có thể một lần liền mang long thai thì mọi chuyện sẽ...

Chỉ là cách dùng thật sự là xấu hổ chết người. Phải đem viên thuốc thả vào trong cơ thể nữ tử ở bên dưới. Dùng nhiệt độ để khiến viên thuốc từ từ tan ra, làm cho tác thuốc dần dần thấm thấu.

Tần Như nàng từ nhỏ đến lớn tính tình đều rất đường hoàng, hơn nữa tứ thư ngũ kinh còn đọc qua một lượt. Không nói đến thân phận của nàng là quý nữ phủ thừa tướng. Sự kiêu ngạo đã khắc vào tận xương.

Nhớ đến Hoàng thượng ở bên ngoài thể hiện vài phần không kiên nhẫn. Quý phi cũng không dám trễ nải, dùng hết tâm sức mà thả viên thuốc đi vào.

“Ái phi thật sự là đẹp như hoa sen mới nở, xinh đẹp vô cùng” Nhìn Quý phi vừa tắm xong Tuyên Cảnh Đế không khỏi khen ngợi.

“Hoàng thượng.” Cảm thấy viên thuốc đã tiêu tán, Tần quý phi lúc này mới an tâm, gắt giọng.

Tuyên Cảnh Đế chỉ cảm thấy đêm nay Tần Như giống như hoa anh túc hoàn toàn nở rộ. Biết rõ có độc, chính mình lại nhìn không được tiến lên đem nàng tình tứ nhấm nháp. Dù sao nữ tử trong hậu cung này đều là thê tử của mình. Chợt ôm cổ Tần Như, sai bước hướng tắm điện đi đến.

“Hoàng thượng, người thật xấu.” Trong điện truyền ra tiếng Quý phi duyên dáng gọi to. Các cung nhân thức thời vội vàng lui ra ngoài tắm điện.

Sau một phen lăn lộn, nhìn thiếu nữ xinh đẹp trên giường thẹn thùng thủ lễ Tuyên Cảnh Đế lại cảm thấy một con chán nản. Dù sao cũng là danh môn khuê tú, lễ nghi gia giáo cũng đã khắc vào trong xương cốt. Vẫn là không bằng tiểu mèo hoang của chính mình. Lúc này mặc dù toàn thân vô lực nhưng cũng sẽ duỗi ra tiểu móng vuốt thỉnh thoảng trêu chọc hấn một chút. Làm cho hấn thực muốn cùng nàng một lần nữa. Khi đó mèo con lại vội vàng co vào trong chăn, dùng một đôi mắt ướt nhẹp nhìn hấn. Làm cho con tức dù lớn đến đâu cũng không còn.

Hắn những ngày nay không có đi thăm nàng, không biết nàng sẽ bất an như thế nào. Đại khái cái gì cũng sẽ không nói ra mà cô đơn nằm trong góc tự mình an ủi mình. Nghĩ tới đây, Tuyên Cảnh Đế cảm thấy một trận đau lòng, mình vẫn là nên xin lỗi nàng thì hơn. Ngày mai để cho Lý Đức Toàn đến khó phòng chọn một vài thứ đồ tốt đem đến cho nàng, dụ dỗ nàng vui vẻ cũng tốt.

Còn nhớ những năm trước đây Ba Tư tiến cống một hộp mã não cực phẩm, màu sắc tươi đẹp, chỉ là kích thước hơi nhỏ, không đủ làm thành một bộ trang sức. Nhưng mà lại vừa vặn có thể sai người mài thành hạt châu đem đến cho nàng chơi. Chính mình nghĩ tới như vậy xong rồi cũng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: mưa gió nổi lên

Liên tiếp mấy ngày, Tuyên Cảnh Đế đều ở chỗ của Quý phi nương nương, khiến cho hậu cung không ít người nghiến chặt răng, nhưng đều mang khuôn mặt tươi cười dịu dàng mỗi lần đi đến Cẩm Tú cung. Bên trái một câu lấy lòng: “Nương nương nhiều năm qua vẫn là người được sùng ái lớn nhất hậu cung.” Bên phải một câu nịnh nọt: “Ai nói không phải chứ? Nương nương mới chính là người mà Hoàng thượng để trong lòng mà nhớ thương.” An Tần

người luôn cùng nàng đối đầu những ngày này cũng phải người đến xin nghỉ. Tạm tránh đầu sóng ngọn gió.

Mọi người nhân cơ hội này muốn cười nhạo Hạ Kha không biết tự lượng sức mình. Lại không nghĩ Hoàng thượng đột nhiên ban thưởng cho nàng rất nhiều đồ. Điều này khiến cho mọi người biết chuyện đều hiểu rõ tâm ý của Hoàng thượng. Hậu cung nhất thời sóng yên biển lặng.

“Tiểu chủ.” Lạc Cẩn lo lắng nhìn Hạ Kha, “Tiểu chủ, nô tỳ biết trong lòng người không thoải mái. Nhưng mà Hoàng thượng ban thưởng cho người nhiều đồ như vậy vẫn là trong lòng Hoàng thượng có người. Vài ngày nay người cứ ảm ức như vậy suy cho cùng là không đáng chút nào.”

“Đúng vậy tiểu chủ.” Tổ Tổ cũng vội vàng khuyên nhủ. “Nô tỳ nhìn những đồ này đều là Hoàng thượng vì tiểu chủ mà suy nghĩ. Người nhìn hạt châu kia xem là được làm bằng mã não thượng đẳng tốt nhất. Mặc dù mã não không trân quý như ngọc nhưng đây lại là mã não đỏ cống phẩm của Ba Tư dâng lên. Nghe nói chỉ có một hộp từ trước đến nay vẫn để trong kho phòng. Như vậy tiểu chủ có thể thấy Bệ hạ đã dành rất nhiều tâm tư cho người.”

“Ta biết rõ, Hoàng thượng là không đành lòng ta bị các phi tần khác chế nhạo.” Hạ Kha khẽ nói. Vậy nhưng trong nội tâm lại là một trận giằng dụa. Chỉ cảm thấy Hoàng đế là một kẻ không đáng tin nhiệm. Thật sự coi nàng là con mèo nhỏ để nuôi dưỡng sao? Hạt châu rồi tơ lụa, thật sự là quá đáng!!

“Tiểu chủ.” Tiểu Ân Từ đột nhiên đi vào phòng, vẻ mặt ấp a ấp úng.

“Có chuyện gì?”

“Bẩm tiểu chủ, An Mỹ Nhân muốn cầu kiến tiểu chủ.” Tiểu Ân Từ bẩm báo. (An Mỹ Nhân chính là An Tài Từ lúc trước An Diệp Quân)

“Không có việc gì nàng ta như thế nào vào lúc này lại đến chỗ chúng ta?” Hạ Kha cũng có chút tò mò, dù sao An Mỹ Nhân này vài ngày trước đã khiến cho người khác lưu lại ấn tượng quá sâu.

“Tiểu chủ, nô tỳ muốn nói, An Mỹ Nhân tự xưng đến tìm người khẳng định là không có chuyện gì tốt.”

“Không sao, để cho nàng ta vào đi.” Mấy ngày nay cũng có chút nhàm chán, Hạ Kha muốn có chuyện gì đó thú vị để làm.” Ting. Người đã học xấu rồi a..” Đến ngay cả hệ thống qua vài ngày nhàm chán tuy là trêu chọc Hạ Kha nhưng mà trong giọng nói lại mang theo một tia hưng phấn.

“Tân thiếp thỉnh an Di Quý nhân. Di Quý nhân cát tường.” An Diệp Quân lần này trái ngược với mọi khi tuân thủ nghiêm chỉnh quy củ mà hành lễ vấn an với Hạ Kha.

Nhìn thấy Hạ Kha mặc áo màu lam nhạt, hoa văn màu bạc thêu trăm con bướm trên áo. Ông tay áo làm rộng hơn một chút so với bình thường, gió thổi làm phát phơ tay áo. Eo thon được thắt chặt, phía dưới mặc một váy dài màu vàng nhạt theo hoa ngọc lan màu bạch. Mái tóc búi đơn giản kiểu đào tâm, vền vền mang mấy chuỗi ngọc và trân châu màu trắng. Một cây trâm phi thủy buông thông tinh tế để lộ ra một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp động lòng người. Mũi cao, đôi môi mỏng, đôi mi cong cong giống như lá liễu. Tóc đen mềm mại rủ xuống một cách thoải mái. Trên mặt hiện ra sự thích thú, nhiều hơn vài phần khí sắc so với mấy lần gặp mặt trước đây.” An tỳ tỳ mau đứng lên.” Hạ Kha cười cười, giờ tay ra giống như muốn đỡ, nhìn An Diệp Quân một thân váy hoa sa li ti. Mặc dù Quý Phi nương nương nói thông cảm cho nàng và chỉ phạt cầm túc nhưng mà phía sau lưng thì không thể nói trước được gì. So với trước đây thì người đã gầy đi rất nhiều, giống như chỉ cần gió thổi qua cũng sẽ khiến cho cả người chao đảo. Hạ Kha xoay người phân phó: “Tổ Tổ dâng trà.”

“Vâng, tiểu chủ.”

An Diệp Quân sau khi ngồi xuống, cẩn thận đánh giá bày trí của Mãn Tú Các. Phát hiện bốn phía mặc dù bài trí nhìn qua có chút đơn giản, không có gì đặc biệt. Thế nhưng nếu quan sát tỉ mỉ thì không khó để phát hiện đồ vật được bày biện xung quanh đều là được Hoàng thượng đích thân ban tặng vô cùng tinh xảo. Trong lòng cảm thấy một thấy một trận khó chịu, vội vàng cảm lấy chén trà, nhấp một ngụm. Phát hiện đây là bạch trà mà năm nay vừa mới được tiến cống. Trong cung được ban tặng 5 cân. Chính mình cũng được ban tặng một chút. Nhưng mà bình thường cũng không nỡ lấy ta dùng. Cuối cùng vẫn không thể che giấu được sắc mặt của mình.

Hạ Kha nhìn thấy sắc mặt của nàng, cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nàng còn chưa có làm cái gì khiến cho nàng ta có thể tức giận đi. An Diệp Quân này vì sao lại thay đổi về mặt như vậy? Cảm thấy có chút mất hứng, liền hỏi: “An Mỹ Nhân là cảm thấy trà này không hợp khẩu vị của mình hay sao. Là ta sơ xuất, vốn là ta ngày thường quen uống trà này. Không nghĩ tới An Mỹ Nhân không có uống quen.”

An Diệp Quân trong lòng tràn đầy chua xót, không có nghe ra trong lời nói của Hạ Kha thể hiện sự không vui. Chỉ cảm thấy Hạ Kha là đang cười nhạo mình không được sủng ái giống như nàng ta. Hỏi mình có hay không uống quen trà này, rõ ràng là mượn cớ để khoe khoang. Nếu Hạ Kha biết được những suy nghĩ của nàng ta lúc này, sợ là muốn cười nhạo nàng ta một phen. Chính mình vốn không có để An Mỹ Nhân này vào mắt, khoe khoang với nàng ta để làm gì? Vẫn là do tâm tư của mỗi người mà thôi.

“Không phải chuyện đó. Chẳng qua cảm thấy Di Quý nhân thật là được sủng ái vô cùng. Đây là bạch trà vô cùng quý vậy mà ở Mãn Tú Các lại giống như là vô cùng bình thường, khiến người khác được mở rộng tầm mắt.” Vẫn là nhện không được nói ta, giọng nói tràn đầy sự ghen tị.

Nghe nàng ta nói như thế, Hạ Kha trong lòng giễu cợt một tiếng. Đối với sự ghen tị của nữ nhân này không khỏi cảm thấy phiền chán. Hoàn toàn quên mất chính mình ban đầu muốn tìm chuyện vui. Trên mặt lộ ra sự hiếu kỳ, khó hiểu hỏi: “Thật vậy sao?”. Hạ Kha quyết định trêu tức nàng ta một tý, “Ta trong ngày thường vốn là không có uống trà. Đây là do Hoàng thượng đến hay uống trà này, ta cảm thấy uống rất vừa miệng, nhất thời liền nói với Hoàng thượng. Ai ngờ ngày hôm sau Hoàng thượng liền phái người đưa tới.” Nói xong liền cười cười bộ dáng cực kỳ thẹn thùng. “Nếu không có An Mỹ Nhân nhắc nhở ta thật sự không biết trà này trân quý như vậy”

Quả nhiên An Diệp Quân nghe những lời này thiếu chút nữa xuất huyết ra ngoài. Bạch trà này phải ngàn vàng mới mua được, vậy mà đối với nàng ta chỉ

giống như đồ uống bình thường. Âm thầm hít sâu mấy lần, lúc này mới vừa cười vừa nói, “Là ta thấy ngạc nhiên thôi. Còn Di Quý Nhân rất được Hoàng thượng sủng ái nên những thứ này quả nhiên là không để trong lòng.” Không nói Hạ Kha, ngay cả Tô Tổ cũng đều cảm thấy kỳ quái. Dựa vào tính tình của An Mỹ Nhân trước đây chỉ sớm là đã lật đổ bản rồi. Hôm nay lại giống như là mặt trời mọc ở hướng Tây, lại có thể bình tĩnh như vậy.

Nhận thấy Hạ Kha đang nhìn mình chằm chằm, An Diệp Quân không khỏi thẹn quá hóa giận, nói: “Mà thôi, ta cũng không phải là kẻ thích vòng vo. Hôm nay tới đây bởi vì nề tình hai người chúng ta đều cùng tiền cung một lúc nên muốn nhắc nhở Di Quý Nhân một chút. Những người mới tiền cung năm nay cũng chỉ có ta, Ngươi và Tiêu Sắc xem như có thể đi lên.”

“Ở trong cung này đến cùng vẫn không giống như các địa phương khác. Đâu đâu cũng có người cần phải đề phòng. Tiêu Sắc có Thục phi nương nương làm chỗ dựa vững chắc. Cũng chỉ còn hai người chúng ta là thân cô thế cô, không có chỗ dựa, tương lai là đáng lo.” Nói xong còn thở dài.”

Hạ Kha cảm thấy An Diệp Quân này từ khi nào trở thành người tốt. Vì sao lại lớn mật đến đây muốn cùng mình kết làm liên minh? Chẳng lẽ không biết thánh thượng ghét nhất đó là hậu cung phi tần lén lút cấu kết với nhau. Nàng ta lại có thể tùy tiện nói ra. Quả nhiên là vô cùng ngốc nghếch.

“An Mỹ Nhân khẩu khí thật là lớn.” Hạ Kha cười lạnh, nói: “Không nói đến chuyện khác, chỉ bàn về thân phận thì ngươi là loại thân phận gì? Ta là thân phận gì? Ta vì sao phải hạ mình liên thủ với ngươi. Nhân tiện đây cũng nói cho ngươi biết, ta kinh thường việc cùng bất kỳ kẻ nào khác liên minh.” Chính mình muốn làm cho Hoàng đế tin tưởng bản thân mình luôn trong sạch. Làm sao biết rõ rồi mà còn cố phạm phải đâu. Huống chi chỉ cần qua hôm nay, người ở các cung khác biết chuyện, nhất định sẽ liên tục không ngừng đến dò hỏi. Không bằng nhân cơ hội này mình bởi vì đang được Hoàng đế sủng ái mà không cần kiêng nể gì cả. Làm xong cũng mang tiếng là kẻ ngốc nghếch, bớt đi bao phiền toái.

“Ngươi, ngươi.” An Diệp Quân tuyệt đối không nghĩ tới Hạ Kha lại nói thẳng ra như vậy, làm mình đến đây phải chịu nhục.

“Tô Tổ tiền khách.”

“Hạ Kha, ngươi nhớ kỹ cho ta!” An Diệp Quân hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Kha một cái. Tức giận rồi đi

“A.” Hạ Kha không khỏi lấy tay bịt miệng, lại muốn ngủ.

“Tiểu chủ người thấy một sao?”

“Là do thời tiết nóng bức, khiến cho người uể oải vô cùng. Ta đi ngủ một lúc.” Nói xong chậm rãi bước từng bước đi vào trong phòng.

“Chuyện đã làm xong rồi?” Ở bên trong Cẩm Tú cung, Quý phi nương nương ngẩng đầu nhìn An Diệp Quân đang quỳ trên mặt đất. Nàng dùng viên thuốc kia mấy ngày nay bản thân có chút ham muốn được gần gũi. Điều này thật ra khiến chính mình có một chút chịu không nổi.

“Nương nương, nương nương bớt giận.” An Diệp Quân nghe nói như thế, vội vàng dập đầu, “Tần thiếp vốn là hảo ý nói cho Di Quý Nhân. Nói ‘Quý phi nương nương đối với ngươi coi trọng là chuyện vô cùng tốt. Ở trong cung này, ai chẳng biết nương nương là người vô cùng thiện tâm. Có thể được nương nương nâng đỡ là chuyện may mắn thế nào. Di Quý Nhân ngươi đúng là có phúc lớn.’ Nhưng mà tần thiếp không biết cũng không thể ngờ được.” Nói đến đây toàn thân run rẩy một cái, vội vàng nói tiếp, “Nương nương, câu nói kế tiếp thật sự là cực kỳ đại nghịch bất đạo, tần thiếp không dám nói.”

Tần quý phi cảm thấy nghi ngờ, lạnh lùng quát, “Ngươi nói!”

“Di Quý nhân kia nói, Quý Phi kia là cái thá gì? Bất quá chỉ là một con gà không biết đẻ trứng mà thôi.”

“Hào, rất tốt!” Tần Quý phi một trận cười lạnh, đột nhiên đứng dậy, bắt lấy tà áo An Diệp Quân, nói ra: “Nếu để Bản cung biết những lời này là ngươi nói dối, hừ”

Thấy Tần Quý phi ghé sát vào mặt khi nói những lời này. An Diệp Quân cho rằng nàng đã biết mưu kế của mình. Chỉ cảm thấy trong lòng một trận cuồng loạn. Tim tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nuốt nước miếng một cái. Trên mặt gằn giữa nước mắt nước mũi, nói: “Tần thiếp hiện thời hết thấy đều là nương nương ban cho, sao dám lừa gạt nương nương”

“Tốt nhất là hãy như những gì ngươi nói, lui xuống đi.” Nhìn An Diệp Quân trên mặt toàn là nước mắt nước mũi, Tần Quý phi cảm thấy một trận chán ghét. Quả nhiên là cũng không thêm liếc nhìn nàng ta một cái.

Cứ chờ xem, chỉ cần mình sinh hạ hoàng tử thì... Nghĩ tới đây, Tần Quý phi không khỏi dịu dàng đưa tay sờ sờ bụng của mình. Phảng phất giống như mình đã mang long thai.

“Nương nương, người thực muốn nhân nhện như vậy sao?” Bên trong Ngọc Cung, đại cung nữ Ngọc Đồng đang quạt cho An Tần, liền hỏi.

“Tần Quý phi được sủng ái cũng không phải ngày một ngày hai, vì cái gì mà ta phải vội chứ?” An Tần nói ra lời này kèm theo một trận cười lạnh: “Dù sao chỉ cần Tần gia một ngày chưa đổ thì nàng ta một ngày vẫn là Quý phi ngang ngược trong cung. Ngược lại Di Quý Nhân kia mới làm cho Bản cung cảm thấy bất an.”

“Nô tỳ lại cảm thấy Di Quý nhân kia không đủ sức gây nên chuyện gì. Nàng ta được sủng ái cũng chỉ là nửa tháng ngắn ngủi, hơn nữa cũng đã đắc tội với bao nhiêu người.”

“Bản cung chính là sợ nàng ta bởi vì nàng ta quá đơn giản.” Nói xong không khỏi thở dài: “Hôm nay nghe nói Tần Quý phi giận dữ rất lớn cũng là bởi vì

nàng ta. Bàn cung mặc dù không thích nàng nhưng cuối cùng vẫn là có thể hợp tác.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiêu Sắc

“Cô cô hôm nay thực rảnh rồi? Không biết nương nương có gì phân phó?” Thành thật mà nói sáng sớm liền gặp ngay a hoàn thân cận Như Ý của Hiền Phúc cung Tô Thục phi, Tiêu Sắc cảm thấy mí mắt đột nhiên nháy liên tục.

Như Ý chính là người của Tô phu nhân đưa đến cho Tô Thục Phi lúc còn ở trong phủ. Sau khi vào cung, Thục Phi khi ấy còn là Tô Tài Tử, hai người chủ tớ đồng lòng tránh được sự hãm hại của Tần Quý Phi, tình cảm của hai người không giống như người khác. Tuy là chủ tớ nhưng gần ấy năm qua đi hai người còn giống tỷ muội hơn. Chính mình mặc dù trên danh nghĩa gọi nàng một tiếng biểu tỷ, nhưng trên thực tế thì không được như vậy...”

Tiêu Sắc thái độ tuy là hiền hòa có lễ, Như Ý lại không dám chủ quan, vội vàng trả lời, “Nương nương gần đây thường nhớ tới chuyện cũ trong nhà, lại nhớ đến Tiêu Mỹ Nhân mới vào cung nên muốn gọi Tiêu Mỹ Nhân đến Hiền Phúc cung ngồi một chút, dù sao cũng là huyết mạch tình thân.”

Tiêu Sắc vừa nghe những lời này, hiểu là chính mình những ngày này đã “không làm” sợ là khiến cho Tô Thục Phi bất mãn, vội vàng cười nói: “Cô cô nói vậy thật là khiến ta ngượng ngùng. Từ khi tiến cung tới nay, nếu không phải được biểu tỷ dìu dắt, giúp đỡ thì ta hôm nay không biết là đang ở nơi đâu.” Nghe nàng nói vậy, trong lòng Như Ý tâm tư tích tụ khẽ dao động. Nghĩ thầm Tiêu Mỹ Nhân tuy là đầu gối chạm chạm nhưng vẫn là biết chút tình nghĩa. Trong cung này sợ nhất đó là chân ngoài dài hơn chân trong, miệng nói một đằng nhưng trong lòng lại suy nghĩ một nẻo.

“Ta định những ngày này sẽ đến Hiền Phúc cung cùng biểu tỷ tán gẫu một chút, có thể giết thời gian. Nhưng ta sợ lại làm phiền biểu tỷ cùng Quý phi nương nương quản lý hậu cung, lại còn chiếu cố Huyền Mẫn công chúa, sợ làm trễ nải thời gian của biểu tỷ, như thế là ta có lỗi. Không nghĩ lại là do ta quá lo lắng.” Nói xong cực kỳ ảo não nhìn Như Ý. “Không bằng bây giờ cô cô chờ ta một lát, ta thay quần áo rồi ta cùng ngài đi bái kiến biểu tỷ.”

Như Ý kính cẩn nói, “Vậy ta sẽ chờ Tiêu Mỹ Nhân, nghĩ đến nương nương trông thấy Mỹ Nhân, chắc sẽ vô cùng cao hứng.”

“Cô cô lại trêu chọc ta rồi.”

“Muội muội thỉnh an Thục phi nương nương, nương nương cát tường. “Chỉ thấy Tiêu Sắc một thân hồng nhạt, bên ngoài khoác áo bạch sắc, lộ ra đường cong duyên dáng, dưới chiếc cổ thanh tú có thể thấy được xương quai xanh xinh đẹp. Mỗi bước đi tà váy rung động làm cho dáng đi càng thêm khoan thai ôn nhu. Một mái tóc đen nhánh dùng dây cột tóc, cài lên bộ hoa trâm buom bướm điểm hoa, chỉ cần người hơi động một chút sẽ tạo cảm giác một đàn bướm đang bay. Một đoạn tóc khác thì rũ xuống trước ngực nhẹ nhàng. Trên mặt chỉ thoa phấn nhẹ, hai gò má như có như không màu hồng làm nổi bật làn da trắng nõn nà. Cả người giống như hồ điệp hoạt bát đáng yêu đang bay trong gió.

“Đưa bé ngoan, mau đứng lên. Chúng ta vốn là người thân trong một nhà. Ở đây lại không có người ngoài, cần gì phải khách sáo như vậy?” Tô Thục Phi vui vẻ nói.

Tiêu Sắc lúc này mới chậm rãi đứng lên, cười nói: “Biểu tỷ quan tâm, muội muội rất trân trọng. Nhưng mà Tường Nhi (tên thật của Tiêu Sắc. Tiêu Sắc là tên sau khi nàng vào phủ hộ Tô sinh sống) lúc nào cũng không dám quên nếu không phải biểu tỷ cùng lão phu nhân giúp đỡ thì làm sao muội muội có thể vào cung như bây giờ.” Tuy nói là tỷ muội tình thân nhưng lúc mình đến Tô phủ là lúc cách thời gian Tô Thục phi tiến cung hai tháng. Hơn nữa Thục phi lại là đích nữ của Đại học sĩ nên được chiều chuộng vô cùng. Còn nàng là phận ăn nhờ ở đậu. Làm sao mà nàng ta lại có thể đánh giá cao mình được. Lời này nói ra Tiêu Sắc nghe cũng cảm thấy châm chọc. “Muội muội quả là người hiểu lý lẽ.” Tô Thục Phi từ ái nhìn Tiêu Sắc, “Muội muội hiểu biết như vậy Bản cung cũng yên tâm.” Tầng đá ở trong lòng Thục Phi cũng rơi xuống.

Tiêu Sắc ngồi ở trên ghế lơ đãng hỏi, “Hôm nay, sao không thấy Huyền Mẫn công chúa?”

“Con bé quả thật là hiếu động, chỉ là một tiểu cô nương nhưng mà nhiệt tình thì giống như không bao giờ hết. Vừa mới lảo loạn một hồi lâu, bây giờ vú nuôi đã ôm đến điện bên cạnh để ngủ.” Nhắc tới nữ nhi bảo bối trong lòng mình, Tô Thục Phi cả người đều trở nên nhu hòa.

“Biểu tỷ lời này cũng quá khiêm tốn.” Tiêu Sắc cũng cười dài nói, “Công chúa vốn được chiều chuộng, như thế nào mà khí chất cao quý lại ít được. Mặc dù bây giờ công chúa còn bé nhưng mấy ngày trước muội muội ở đây trông thấy công chúa mấy lần. Cảm thấy công chúa vô cùng xinh đẹp lại điềm đạm nho nhã cực kỳ. Cùng với biểu tỷ giống nhau như đúc. Đúng là mẹ con không chỉ ngoại hình mà khí chất cũng giống nhau. Cũng không biết về sau tiểu tử nào có phúc như vậy.”

Người làm mẹ trong thiên hạ này tâm tư đều giống nhau. Nói chuyện về con mình thì đều tràn đầy sự tự hào cùng kiêu ngạo. Tô Thục phi cũng không ngoại lệ. Giọng nói càng trở nên ôn hòa hơn. “Nó chỉ là trước mặt người khác thì giả vờ giả vịt như vậy. Vừa mới nghĩ tới Huyền Mẫn sau này sẽ gả cho người, trở thành vợ người ta, lo liệu việc nhà, lòng của ta không khỏi thương tiếc.” Nói xong không khỏi chau mày lại, thờ dãi mà nói.

“Công chúa bây giờ vẫn còn ít tuổi, lại có nương nương chăm lo. Từ giờ đến lúc đó người vẫn còn rất nhiều thời gian để chỉ bảo, dạy dỗ công chúa.” Tiêu Sắc nhẹ nhàng an ủi.

“Muội muội nói đúng, là do Bản cung suy nghĩ nhiều rồi.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Tô Thục Phi làm như nghĩ tới điều gì, “Hoàng thượng những ngày này đã từng tới chỗ người chưa.”

“Từ sau lúc Di Quý Nhân được sủng ái, Hoàng thượng liền không có tới Thính Vũ Hiên của muội.” Tiêu Sắc trên mặt lộ vẻ chua xót. Gương mặt xinh đẹp càng thêm động lòng. Khiến cho lòng người thương tiếc, hận không thể ôm vào trong lòng mà an ủi một phen.” Là muội muội đã phụ công sức biểu tỳ vì muội muội mà một phen khổ tâm”

“Không sao, điều này cũng không thể trách muội được.” Tô Thục Phương thờ dài, “Từ lúc Hoàng thượng sủng ái Di Quý Nhân thì đến nửa tháng sau cũng chưa từng sủng hạnh các phi tần khác. Nhưng mà nếu bàn về nhan sắc, Tuồng Nhi của chúng ta ở trong cung này thì không một ai sánh bằng.” Nói xong yêu thương nhìn nàng một cái.

“Biểu tỳ nói quá lời rồi.” Hai gò má Tiêu Sắc vì mắc cỡ mà đỏ bừng. Cúi đầu thật thấp như muốn chui xuống đất.

Nhìn Tiêu Sắc bộ dáng tiểu nữ nhân như vậy. Tô Thục Phi trên miệng cười lạnh nhưng giọng nói vẫn ôn nhu như vậy, “Như Ý mau nhìn một chút. Đây là tiểu cà chua nhà ai a?”

“Bẩm nương nương, nô tỳ nhìn giống như là Tiêu Mỹ Nhân của Thính Vũ Hiên.”

“Biểu tỳ.” Tiêu Sắc mắc cỡ trực tiếp gắt giọng.

“Được rồi, được rồi. Không trêu chọc muội muội nữa.” Tô Thục Phi chỉnh lại sắc mặt, lúc này mới nói tiếp, “Trong cung này, ân sủng của Bệ hạ giống như mây khói qua trời. Chỉ có mang long thai, rồi bình an sinh hạ nuôi dưỡng bên người mình thì mới có thể tồn tại được.” Vừa nói vừa nhìn xuống bụng Tiêu Sắc, “Người bây giờ tuổi còn trẻ cần phải nắm chặt thời cơ.”

Tiêu Sắc trong lòng một trận cười lạnh, nếu như chính mình thật sự mang thai, là nữ nhi sẽ không sao. Nếu là hoàng tử, sợ là Thục Phi nhiều năm không có con sẽ khó bảo toàn là không làm ra chuyện hại chết mẫu thân để cướp con.

Chính mình hiện thời mọi chuyện đều phụ thuộc vào nàng, nhưng khắp nơi đều bị người chế trụ. Lúc này, nàng thật sự không dễ có thai.

Mặc dù trong lòng nghĩ rất nhiều, nhưng với kinh nghiệm quanh năm suốt tháng ăn nhờ ở đậu trước tiên nàng tỏ vẻ ngượng ngùng, xấu hổ nhưng vẫn mang theo một chút mong đợi. Rồi sau đó giống như là nghĩ tới điều gì, trong mắt lại lộ ra khó xử, “Nhưng là Hoàng thượng, đã lâu không có triệu kiến muội.”

“Cái này muội không cần lo lắng. Tô Thục phi dịu dàng cười cười, “Bên cạnh ta có Ngụy má má, am hiểu nhất đó là điều dưỡng thân thể nữ tử, tính thông bí thuật trong phòng. Hai ngày nữa chờ Ngụy má má đi thăm nhà trở về, sẽ để má má giúp muội điều dưỡng thân thể thật tốt. Đến lúc mang thai sẽ là đứa trẻ mập mạp, trắng trẻo.”

Tiêu Sắc trên đường trở về Thính Vũ Hiên tinh thần có chút không tập trung. Cảm thấy Tô Thục Phi tâm tư thật độc ác. Dùng cách này để quang minh chính đại đem tâm tư của mình nói trắng ra. Sợ rằng muốn biến Tiêu Sắc nàng thành đồ chơi để lấy lòng Hoàng thượng. Dùng sắc đẹp để mê hoặc cũng không thể dài lâu, nhưng không nghĩ tới nàng ta lại coi nàng giống như nữ tử thanh lâu mà sai khiến. Hoàn toàn không để ý chút nào đến tình thân. Chính mình dù sao cũng là tiểu thư nhà quan gia, lại bị nàng khi dễ đến mức này.!

“Tiểu chủ, người không có sao chứ?” Nguyệt Mai lo lắng nhìn Tiêu Sắc sau khi từ Hiền Phúc cung trở về vẫn cứ mất hồn mất vía.

“Ta không sao, chỉ là Nguyệt Mai người xem. Hoa tường vi kia ta dốc hết lòng chiếu cố. Nhưng mà cũng chỉ có hơn mười ngày liền héo rũ. Để bây giờ rơi sâu vào bên trong vũng bùn, còn có ai sẽ đi thương tiếc hoa kia dù có đẹp kiều diễm động lòng người đến đâu?” Tiêu Sắc khoe miệng nở nụ cười thần nhiên hời.

Nguyệt Mai cảm thấy cả người nàng giống như bị bao phủ bởi từng đợt từng đợt hơi thở tuyệt vọng. Tuy là cười nhưng lại phảng phất giống như hoa tường vi trong viện đổ nát kia, chỉ còn lại vô vọng.

“Tiểu chủ. . .”

“Gió nổi lên, trở về đi, Nguyệt Mai.”

Bên trong Hiền Phúc cung, “Nương nương, nô tỳ nhìn Tiêu Mỹ Nhân này ngày thường cũng là tâm cao khí ngạo. Người làm như vậy, có thể hay không...” Như Ý vẫn là không nhận được nói ra suy nghĩ trong lòng.

Thục Phi nhìn bộ móng tay vừa mới vẽ màu hồng nhạt, vừa cười vừa nói: “Bản cung đã khi nào ép buộc nàng ta? Nếu bản thân nàng ta không muốn thì Bản cung việc gì phải chỉ đường cho nàng ta. Chỉ rõ cho nàng ta một con đường như vậy, cũng coi như vì chút tình tỳ muội giữa hai chúng ta.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Cha ta ở trên triều phải tự cắt bỏ một cái đuôi của mình cũng là vì để bảo vệ Tàn gia. Thân thể bản cung từ sau khi hạ sinh Huyền Mẫn cũng đã bị hao tổn. Dù sao ta cũng không thể không sớm đưa ra quyết định.”

“Chỉ mong Tiêu Mỹ Nhân có thể sớm một chút suy nghĩ thông suốt. Như thế cũng có thể dễ chịu hơn đi” Như Ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Thuật Vu Cổ Độc

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.”

Những ngày qua, Tuyên Cảnh Đế vẫn liên tục ở Cẩm Tú Cung dùng cơm. Lúc này Tuyên Cảnh Đế vừa mới dùng xong bữa, đang cùng Tần Quý phi cùng nhau nói chuyện phiếm tiêu thực. Nghĩ lại từ lúc mình vẫn còn là Hoàng tử, nàng đã ở bên cạnh mình. Hắn cũng để cho nàng chịu nhiều thua thiệt, nên trong lòng có chút áy náy. Nhìn mỹ nhân thân thể thướt tha, tuy là lợi dụng lẫn nhau nhưng mà cuối cùng hắn cũng không đành lòng. Bởi vậy lúc Lê Tiệp Dur bái kiến liền trông thấy cảnh tượng hai người ngồi cạnh bên nhau, ánh mắt Tuyên Cảnh Đế nhìn Tần Quý phi vô cùng dịu dàng.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.”

“Ái tần mau đứng lên.”

Cặp mắt hoa đào của Tuyên Cảnh Đế giống như dòng nước xoáy thẳng tắp nhìn vào hai mắt Lê Tiệp Dur, làm cho nàng không khỏi hăm sâu vào nhu tình trong nước. Chỉ cảm thấy mặt đỏ tím đập, không cách nào bình tĩnh lại được.

“Khụ.”

Một tiếng ho rất nhỏ vang lên, trong nháy mắt đã đánh thức Lê Tiệp Dur. Chỉ thấy Tần Quý Phi khoe miệng cười mà như không, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nàng. Hoàn toàn không bộ dáng kiều mị ở trước mặt Hoàng thượng khi nãy. Lê Tiệp Dur giữa ngày nắng nóng lại không nhận được rung mình một cái, vội vàng đáp, “Tạ Hoàng thượng ân điển.” Sau đó được cung nữ nâng đỡ dậy, cúi đầu không dám nhìn thẳng long nhan lần nữa.

“Ái tần hôm nay sao lại nhớ đến thăm Cẩm Tú Cung?” Nhìn Lê Tiệp Dur bộ dạng như đứng trên đồng lửa. Tuyên Cảnh Đế nhìn không được cảm thấy một trận buồn cười, nhưng vẫn là tò mò hỏi.

“Thần thiếp nghĩ tới, bên ngoài trời nóng nực mà Quý phi nương nương sợ nhất là nắng nóng nên muốn đến cùng nương nương tán gẫu một chút, cũng là để giết thời gian. Không nghĩ tới Hoàng thượng lại đang ở đây. Là do thần thiếp đường đột.” Lê Tiệp Dur vội vàng cười nói.

Tuyên Cảnh Đế đột nhiên nghĩ đến con mèo nhỏ ở Mãn Tú Các kia chỉ ưa mát mẻ, lúc này sợ là lười nhác núp một chỗ, ngủ một giấc, mong muốn được đi tránh nắng đi. Nghĩ như vậy, đẩy mắt một mảnh nhu hòa, giọng nói phát ra cũng trở nên dịu dàng hơn: “Đúng là Ái Như sợ nhất là trời nóng, cũng là Ái tần có tâm.” Chỉ là trong lòng đang nghĩ đến ai cũng là chưa nhận ra.

Tần Quý Phi nghe lời này, cảm thấy trong lòng một trận cảm động. Cảm thấy chính mình những năm qua chịu những ủy khuất kia là đáng giá. Nhẹ giọng kêu: “Hoàng thượng...”

Lê Tiệp Dur cảm giác trong lòng vô cùng lạnh lẽo. Bên ngoài tuy là mặt trời chói chang, chính mình lại giống như ở trong hầm băng mùa đông, miễn cưỡng cười nói, “Hoàng thượng cùng nương nương thật là tình cảm, làm cho thần thiếp bên ngoài nhìn xem cảm thấy vô cùng hâm mộ.”

Tần Quý phi trong lòng vô cùng vui vẻ, nên cũng không có so đo cùng với Lê Tiệp Dur. Lúc này nàng đang bận đưa ánh mắt liếc nhìn thân ảnh cao lớn đang ngồi bên cạnh mình.

Nghĩ đến mục đích của chuyến đi lần này của mình, hơn nữa nàng cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đang khiến cho mình dần mất đi lý trí, Lê Tiệp Dur đột nhiên lên tiếng, “Trước đó vài ngày, thần thiếp có nghe được một câu chuyện kỳ lạ, khi nghe kể đã khiến cho bản thân bị giật mình một phen.” “Không biết mọi người nghe được chuyện gì, lại có thể khiến cho mọi người bị giật mình như thế?” Tần quý phi nghe nói như thế cảm thấy hết sức hứng thú liền vội vàng truy hỏi.

“Truyện kể ở nước Thục từ xưa, có một nữ tử tên gọi là Tú Tú, dung mạo xấu vô cùng, thân thể cũng không bình thường. Bởi vậy đến tận năm mười chín tuổi cũng không có người đến cửa cầu hôn. Kết quả có một ngày sau khi nàng đi vào trấn mua thức ăn trở về. Con trai của thành Tây Trương viên ngoại lại đến cửa cầu hôn. Nói rằng muốn bỏ phu nhân đã sinh cho hắn hai nữ nhi để lấy nàng làm vợ.”

“A, lại có chuyện như vậy?”

“Chuyện kỳ lạ hơn còn ở phía sau nữa.” Lê Tiệp Dur cố ý dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Lúc ấy toàn bộ người trong thành đều bàn tán chuyện này. Đầu nói rằng nam tử kia bị điên, phu nhân Lưu thị kia thì ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, không lâu sau liền ngã bệnh. Vừa vận lúc này, một vị thần y đến bái kiến Lưu thị, cảm tạ ơn năm xưa đã cứu giúp hắn lúc nghèo đói. Trông thấy Lưu thị lúc này đã tiêu tụy cực kỳ, hỏi kỹ mọi chuyện. Sau đó còn hỏi đến trạng thái ngày thường của chồng nàng. Sau đó liền nói:

“Phu nhân, sợ là Trương công tử đã trúng độc tình”. Sau đó giải thích kỹ càng phương pháp phá giải. Lưu thị kia cố gắng gượng dậy tinh thần, phái người đi theo dõi Tú Tú. Quả nhiên ở trong phòng nàng ta phát hiện mẩu cỏ. Sau khi tiêu diệt được mẩu cỏ, Trương công tử thoát cái liên khôi phục bình thường, một chút cũng không nhớ ra bản thân mình đã làm những hành động gì. Nương nương, người nói xem chuyện này có phải quá kỳ lạ hay không?”

“Theo như người nói thì Tú Tú kia biết dùng cổ độc thì sao không dùng sớm để gả ra ngoài? Như thế nào lại để đến tận khi mười chín tuổi?” Tần Quý

phi hỏi.

“Bẩm nương nương, chuyện này về sau do chính Tú Tú kia nói ra. Kể rằng Vu Cô độc này là do lúc nàng ra ngoài mua thức ăn, đã bỏ thí cho một lão ăn mày nên đã được hần báo ân cho. Lúc đầu bản thân nàng không tin, cho rằng những lời lão ăn mày nói là điên khùng. Không muốn phụ tâm ý của lão nên nàng mới tùy tiện tìm một người để thử, chưa từng nghĩ...”

“Như vậy chẳng phải quá mức đáng sợ sao?” Tần Quý phi khẽ nhếch miệng nói.

“Còn không phải sao ạ. Tần thiếp còn nghe nói, thuật Vu Cô này nếu mà người thi triển biết rõ ngày sinh tháng đẻ của người trúng độc thì hiệu quả sẽ giống như trong truyện, người trong cuộc nửa điểm cũng không phát giác được. Quả nhiên là vô cùng đáng sợ.” Nói xong lặng lẽ đánh giá Tuyên Cảnh Đế.

Tuyên Cảnh Đế không biết nghĩ tới điều gì đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói, “Toàn là những chuyện ngu ngạo, thì ta trong cung của trẫm lại lưu hành những câu chuyện như vậy!”

Hành động này của Tuyên Cảnh Đế đã khiến cho Lệ Tiệp Dư bị hù dọa, vội vàng quỳ xuống, một chút cũng không dám nhúc nhích.

“Hoàng thượng cần gì phải nổi giận?” Tần Quý phi lúc này nhẹ giọng an ủi, “Đây cũng chỉ là câu chuyện để giết thời gian mà thôi, Hoàng thượng cần gì phải coi là thật.”

Tuyên Cảnh Đế chăm chú nhìn Tần Quý phi một cái, khiến cho nàng sợ hãi tim gan đều run sợ. Sau đó làm như thờ dài, nói ra, “Trẫm còn có việc nên đi trước.” Chờ cho đến khi Tuyên Cảnh Đế đã rời khỏi Cẩm Tú cung, Lệ Tiệp Dư mới từ từ đứng dậy, hỏi, “Nương nương, làm như vậy thực sự có hiệu quả sao?”

“Hừ, Bản cung cũng không biết kết quả sẽ như thế nào?” Mắt nhìn bộ dáng nghi vấn của Lệ Tiệp Dư, tiếp tục nói: “Không nơi đâu vô tình bằng chốn cung đình này, Bản cung chỉ cần ở trong lòng Hoàng thượng này sinh nghi ngờ là Bản cung đã thắng.”

Tuyên Cảnh Đế nổi giận đùng đùng đi ra Cẩm Tú Cung, khiến cho Lý Đức Toàn sợ hãi kêu lên, chính mình đã bao lâu không thấy qua để vương tức giận như vậy rồi? Bởi vậy càng thêm cẩn thận hầu hạ bên cạnh.

“Hoàng thượng đây là đường đến Mẫn Tú Các?”

Tuyên Cảnh Đế lúc này mới phục hồi tinh thần, rốt cuộc bản thân mình không ý thức đã đi tới trước cửa Mẫn Tú Các, nhớ tới những lời vừa rồi của Lệ Tiệp Dư, chính mình tuy biết rõ là do những ngày trước đã quá mức sủng ái Hạ Kha mà đã không để ý. Việc sủng ái một người như vậy không phải là thói quen của mình. Như thế nào mà có thể vì một người phụ nữ mà phiền nhiễu tâm tư. Trong lòng rốt cuộc vẫn là nổi lên nghi ngờ.

Phất tay ý bảo cung nhân không cần kinh động người khác, chính mình sai bước đi vào trong khuê phòng. Nghe thấy tiếng mở cửa, Hạ Kha phản xạ nhìn qua cửa sổ. Sau đó thất kinh vội vàng đem vật gì đó ở trên bàn giấu đi. Lúc này mới cười đón hướng về Tuyên Cảnh Đế.

Tuyên Cảnh Đế thấy Hạ Kha chẳng những không giống như bình thường lập tức chạy ra nghênh đón hân hân mà lại lén lén lút lút ở trước bàn sách. Nếu là bình thường chính mình sẽ không nghĩ nhiều, nhưng mà hôm nay trông thấy màn này trong đầu không ngừng nhớ lại lời nói của Lệ Tiệp Dư, bởi vậy ánh mắt không khỏi lạnh lẽo.

“Hoàng thượng, người đã tới.” Hạ Kha nhanh chóng đi tới trước mặt Tuyên Cảnh Đế.

Tuyên Cảnh Đế mặc dù bản thân đã sinh lòng nghi ngờ đối với Hạ Kha, nhưng thân thể vốn đã quen thuộc liền tự động mở ra hai tay đem nàng ôm vào lòng.

“Kha Kha, nàng vừa mới giấu cái gì vậy?” Trên mặt không thay đổi thần sắc, âm thầm thăm dò.

“Thật không có gì đâu!” Hạ Kha nghĩ đến vật đang giấu trong ngăn kéo bàn kia càng thêm ấp úng: “A tần thiếp có chút đói bụng, chúng ta đi ăn chút gì đi, ngự thiện phòng vừa dâng lên món mới.”

Nhìn ánh mắt Tuyên Cảnh Đế càng ngày càng tối đi, Hạ Kha dứt khoát bình nứt không sợ vỡ, nói ra, “Được rồi, được rồi, tần thiếp đầu hàng.” Nói xong đi đến trước bàn đọc sách, hít một hơi thật sâu, bộ dáng giống như chết không chịu nhúc, “Chàng không được cười ta đâu đấy.”

Tuyên Cảnh Đế nhìn lần lượt trên tờ giấy Tuyên Thành những hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo không khỏi cười chính mình vừa mới nghi thần nghi quỷ. Làm sao lại có thể đem con mèo nhỏ nghịch ngợm so sánh thành bà đồng Miêu Cung. Hai người chẳng hề có một chút gì liên quan cả. Nhưng mà nhìn kỹ chữ viết của nàng một phen, chỉ cảm thấy chữ này thật sự là vô cùng thâm trầm.

Tuyên Cảnh Đế cố gắng nhìn xuống, nhìn con mèo nhỏ bày ra bộ dáng cầu được khen ngợi, cố gắng nói ra: “À, những chữ viết này cũng là mang phong vị khác người thường đi, Ái tần là đang học người luyện lối viết thảo đi?” Bản thân vốn tưởng rằng mèo con sẽ cao hứng nhảy dựng lên, nhưng mà Hạ Kha nghe những lời này, cả người như cuộn lại thành một đoàn, rầu rĩ nói: “Hoàng thượng, ta là luyện viết chữ nhỏ như trâm hoa.”

“Chuyện này...” Nghe được lời oán giận của Hạ Kha, Tuyên Cảnh Đế cầm lấy những tờ giấy mỏng nhìn chăm chú. Một đồng những nét mực dính chung một chỗ cũng có thể gọi là chữ sao? Mình có thể nói ra là lối viết thảo đã là đã không dễ dàng chút nào. Huống chi nhìn trái nhìn phải đều không mang nét thanh tú, chữ nhỏ như trâm hoa đi!

Hạ Kha nhìn sắc mặt Tuyên Cảnh Đế cũng tự mình đoán ra nội tình, “Hừ, Hoàng thượng không có ở đây, tần thiếp thật nhàm chán, liền muốn luyện chữ giết thời gian. Thiếp mới chỉ luyện có ba ngày nay nên cũng chả dám mong có kết quả tốt gì.” Nói xong làm bộ ưỡn ngực nhìn hắn.

Bản thân mình những ngày này tuy là có phái người ban thưởng nhưng mà vẫn là đã khiến cho tiểu nữ nhân này bất an. Nghĩ như vậy, Tuyên Cảnh Đế cảm thấy trong lòng mềm nhũn. Giơ cánh tay lên ôm chặt eo nàng, kéo nàng vào chặt trong lòng “Không sao, Kha Kha có thể chăm chỉ luyện tập là được. Ta rất là vui vẻ.”

Lỗ tai vốn là điểm mẫn cảm của Hạ Kha. Tuyên Cảnh Đế nói chuyện, một luồng nhiệt khí thổi qua tai khiến cho nàng cảm thấy một trận run rẩy, cả khuôn mặt liền đỏ bừng. Tuyên Cảnh Đế chứng kiến một màn này, trong lòng nhiệt huyết lại sôi trào. Cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giống như một viên hồ lô đường mà người bán hàng rong bán dọc theo ven đường trên phố, nhắn mịn, trơn bóng vô cùng mê người. Nhịn không được liền há mồm cắn lấy một bên má.

“Hoàng thượng!” Hạ Kha lần này quả thực bị dọa làm cho nhảy dựng lên. Cảm thấy trên mặt một mảng ướt át, lại có chút tê dại liền muốn giãy ra một chút.

Không nói đến nam nhi từ xưa khí lực so với nữ nhi khỏe hơn rất nhiều. Huống chi Hạ Kha ở trong cung này, nhận được sủng ái, có kẻ hầu người hạ xung quang thì sức lực liệu có bao nhiêu. Đại Hạ thượng võ, nam nhi hoàng thất từ nhỏ sẽ phải học võ thuật. Vì vậy đối với sự phản kháng yếu ớt của Hạ Kha, Tuyên Cảnh Đế không hề để ý mà vẫn tiếp tục ngậm nhấm khuôn mặt trơn mịn của nàng.

Hạ Kha không cách nào giãy giụa thoát ra được, đành phải cam chịu. Qua một hồi lâu, Tuyên Cảnh Đế cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục thì mèo con hắc sẽ xù lông, giờ móng vuốt ra với hắc mất. Lúc này mới không đành lòng mà dừng lại.

Nhìn trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy nước miếng của mình (huhu), dưới ánh mặt trời càng nổi bật lên. Hắc chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn. Giống như khi còn nhỏ chính mình trốn ra ngoài cung chơi được ăn hồ lô đường bán trên phố.

“Được rồi, được rồi. Kha nhi đừng giận, là do trẫm không tốt.” Thái độ giống như đang dỗ trẻ con vậy. Vừa nói vừa cầm khăn tay nàng lau sạch nước miếng dính trên mặt.

“Tần thiếp có giận đối gì người đâu.” Tiếng nói chuyện vô cùng rầu rĩ vang lên.

“Như vậy thì tại sao cái miệng này lại cong lên đến mức có thể treo được bình dầu nhỉ?”

“Tần thiếp biết rõ, luận về dung mạo thì ở trong cung này tần thiếp chẳng thể so sánh với ai. Luận về tài năng thì lại càng kém cỏi, ngay cả chữ cũng viết không tốt. Hoàng thượng người sủng ái thiếp bấy giờ chẳng qua chỉ là nhất thời mới mẻ mà thôi. Ngay cả bản thân thiếp cũng biết chính mình không thể so sánh cùng người ta. Hoàng thượng làm sao có thể yêu thương ta được.” Nói xong liền một bộ dáng giống như sắp khóc.”

Chính mình luôn nghĩ rằng nàng là con mèo nhỏ ngày thường cao ngạo nhưng cuối cùng vẫn là một nữ nhân đa nghi nhạy cảm. Thật vất vả mới để nàng buông xuống đôi chút phòng bị với mình, vậy mà...cũng khó trách. Tuyên Cảnh Đế nghĩ tới đây, giọng nói càng ôn nhu “Kha Kha ngốc, nàng chính là nàng, trẫm thích nàng vì nàng chính là như vậy!” Giống như gió xuân thổi qua, những lời này khiến cho lòng người từng mảnh rung động không thôi.

May là Hạ Kha đã sớm chuẩn bị phòng tuyến ở trong lòng, nếu không thì khi Tuyên Cảnh Đế ôn nhu hôn lên trán nàng thì nàng đã sớm sa vào nhu tình của hắc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.